

En kvalitativ kortlægning af rigsfællesskabets praksisser i arbejdet med kriminelle unge grønlandske borgere

Navn: Janusiya Makendrarajah & Poul Erik Munk Pedersen

Studienummer: 20210793 & 20190954

Vejleder: Mette Rømer

Kandidatuddannelsen i socialt arbejde – 4. semester – Kandidatspeciale

ECTS: 30

Anslag: 186.339

Dato for aflevering: 01.06.2023

**INSTITUT FOR SOCIOLOGI OG SOCIALT ARBEJDE
AALBORG UNIVERSITET**

Abstract

This masters thesis examines and outlines the practices in relation to the treatment of and the social work that relates to the Greenlandic youth that commits criminality within the Commonwealths of the Realm of Denmark. Furthermore, this thesis will aim for the identification of the social problems that the Greenlandic youth are facing, seen from the frontline workers perspective. The following problem formulation drove this masters thesis: *How do organizations / frontline workers recognize and treat young criminal Greenlanders in Greenland and Denmark? And what measures are the frontline workers in Denmark taking to ensure and accommodate the young people's nationality and identity after being sent down from Greenland?*

The empirical foundation for this masters thesis consists of data derived from qualitative research methods, more specifically from qualitative interviews. The methodological collection of data is based on a philosophical hermeneutic scientific standpoint.

The empirical analysis of this thesis is situated through a multiple case study, as our research design, in which the empirical data will be analyzed theoretically. The theoretical frame for the thesis consists of Axel Honneht's theory of recognition and Michael Lipsky's theory about Street Level Bureaucracy. Furthermore, is the theoretical basis for this thesis supplemented with the theoretical contributions about recognition and judgement in social work, by Peter Høilund and Søren Juul.

Some of the main findings, that will also be the basis for the conclusion, in this thesis identify the precursors and risk factors for social problems the targeted audiences can experience. Another interesting finding is how frontline workers in a Danish psychiatric ward, are recognizing the importance of religion for the targeted audience. Furthermore, findings in this thesis may suggest that the Greenlandic youth population in Denmark, aren't meeting any recognition for their nationality and national identity, in the meeting with some front-line workers in Denmark.

Furthermore, there will be a perspective on the relevance of the research and will give perspectives on how practices relating to the targeted audience can be improved.

Lastly this thesis outlines the quality criteria for qualitative research, in which it will be conceptualized if this thesis meets the criteria for qualitative research. Here the validity, reliability and generalizability will be outlined.

Forord

Dette kandidatspeciale er udarbejdet af kandidatstuderende ved Aalborg Universitet, Janusiya Makendrarajah & Poul Erik Munk Pedersen.

I forbindelse med udarbejdelsen af dette speciale vil vi gerne sige tusind tak til alle vores informanter og frontmedarbejdere vi i denne specialeproces har mødt og snakket med, som har ville deltage i vores undersøgelse. Uden vores informanter ville dette speciale ikke være muligt. Vi takker jer for at I har villet indvillige i, og lade os få indblik i jeres arbejde samt dele jeres oplevelser og erfaringer med os.

Endvidere vil vi gerne sige et kæmp stort tak til vores specialevejleder Mette Rømer, for den gode vejledning. Du har i din vejledning altid været særdeles inspirerende og har altid kunnet vejlede os i vores proces med dit gode humør, konstruktive kritik og den høje faglighed. Dette har uden tvivl hjulpet os, og har kunne føre os til nye teoretiske og metodiske betragtninger i vores speciale. Endnu engang stor tak for din tid og engagement gennem hele forløbet.

Slutteligt vil vi gerne sige tak til vores respondent Annick Prieur for konstruktiv responsvejledning.

God læselyst!

Juni 2023

Indholdsfortegnelse

ABSTRACT	1
FORORD	2
1.0 INDLEDNING	5
2.0 PROBLEMFELT	6
2.1 STATISTIK.....	6
2.2 ANBRINGELSE OG SAGSBEHANDLINGSFORLØB AF GRØNLANDSKE BØRN OG UNGE	9
2.3 IDENTITETSFØLELSE OG TILHØRSFORHOLD.....	10
2.4 HISTORISK PERSPEKTIV PÅ NEDSENDELSER AF GRØNLANDSKE BØRN	11
2.5 GÆLDENDE LOVGIVNING FOR GRØNLAND OG DANMARK.....	12
2.6 SURROGATANBRINGELSE AF MINDREÅRIGE SOM BEGÅR KRIMINALITET	13
2.7 AFGRÆNSNING	15
3.0 PROBLEMFORMULERING	16
4.0 BEGREBSDEFINITION	17
4.1 FRONTMEDARBEJDER	17
4.2 UNGDOMSKRIMINALITET	17
4.3 SOCIALT ARBEJDE.....	17
4.4 SOCIALE PROBLEMER	17
5.0 VIDENSKABSTEORETISK STÅSTED	19
5.1 VORES FORFORSTÅELSER OG HORISONTSAMMENSMELTNING	19
6.0 METODEAFSNIT	20
6.1 KVALITATIV FORSKNINGSMETODE	20
6.2 MULTIPLELT CASESTUDIE SOM FORSKNINGSDESIGN.....	21
6.3 KONTAKT TIL & UDVÆLGELSE AF INFORMANTER.....	21
6.4 DET SEMISTRUKTUREREDE INTERVIEW.....	22
6.5 PILOTINTERVIEWS	24
6.5.1 EKSPERTINTERVIEW	25
6.6 INTERVIEWSITUATIONERNE OG INTRODUKTION TIL CASENE.....	25
PILOTINTERVIEW MED PETER	25
PILOTINTERVIEW MED ANNEMETTE	26
INTERVIEW MED JENS.....	26
INTERVIEW MED SUSANNE	27
GRUPPEINTERVIEW MED LIS OG KAI	28
INTERVIEW MED IB	28
INTERVIEW MED SARA	29
INTERVIEW MED ANNI.....	29
INTERVIEW MED BO	30
6.7 TRANSSKRIPION OG BEARBEJDNING AF DATA	30
6.8 KODNING AF DATA	31
6.9 SØGESTRATEGI	33
7.0 ETISKE OVERVEJELSER	34
7.1 REKRUTTERING AF INFORMANTER GENNEM EN GATEKEEPER	35
8.0 TEORIAFSNIT	37

8.1 HØILUND OG JUULS DØMMEKRAFT I SOCIALT ARBEJDE	37
8.1.1 HONNETHS ANERKENDELSESTEORI & HØILUND OG JUULS ANERKENDELSESFORMER	38
8.2 MICHAEL LIPSKY: STREET LEVEL BUREAUCRACY	39
9.0 ANALYSEAFSNIT	41
9.1 ANALYSESTRATEGI	41
9.2 AKTØRERS PROBLEMFORSTÅELSER	42
9.2.1 PROBLEMFORSTÅELSER I ET UNGETILBUD I GRØNLAND	44
9.2.2 ANERKENDELSESARBEJDET PÅ EN SIKRET AFDELING I GRØNLAND.....	48
9.2.3 NEDSENDELSE FRA GRØNLAND TIL DANMARK.....	53
9.2.4 DET SOCIALE ARBEJDE I DANMARK EFTER NEDSENDELSEN	53
9.2.5 RETSPSYKIATRISK BEHANDLING.....	56
9.2.6 BOSTED FOR UNGE.....	62
9.2.7 BEHANDLINGSMETODE I SSP.....	65
9.2.8 UNGEKRIMINALFORSORGENS BEHANDLINGSMETODE.....	71
9.2.9 DET GRØNLANDSKE HUS.....	75
10.0 KONKLUSION.....	77
11.0 PERSPEKTIVERING	79
12.0 KVALITETSKRITERIER FOR KVALITATIV FORSKNING.....	80
12.1 INTERN VALIDITET	80
12.2 RELIABILITET OG GENNEMSIGTIGHED.....	80
12.3 EKSTERN VALIDITET OG GENERALISERBARHED	81
13.0 LITTERATURLISTE.....	83
13.1 LOVGIVNING.....	89

1.0 Indledning

Gennem hele vores uddannelsesforløb har det været vigtigt for os at inddrage problematikker som relaterer sig til hvert af vores interessepunkter i det sociale arbejde.

Vi er henholdsvis fra Sri Lanka og Grønland, hvortil den ene af os har haft et interessepunkt for kriminalitet i det sociale arbejdes felt, og den anden har haft en interesse for at inddrage et grønlandsk aspekt igennem uddannelsen.

Det har derfor for os følt naturligt at flette begge vores interesser sammen, hvorfor vi med dette forskningsprojekt vil undersøge hvordan frontmedarbejdere i Grønland såvel som i Danmark, arbejder med kriminelle unge grønlandske borgere. Derudover finder vi det relevant at undersøge de forskellige institutioner, som beskæftiger sig med de unge kriminelle grønlandske borgere.

Herunder vil vi inddrage, kommuner og frontmedarbejdere i det sociale arbejdes felt, som beskæftiger sig med ovenstående målgruppe, samt de institutioner borgerne bliver henvist til, i forbindelse med behandling og foranstaltning. Endvidere vil vi inddrage juridiske og kriminologiske eksperter, for at give et mere nuanceret billede, af problemstillingerne. Igennem vores tidlige undersøgelse af feltet og i litteraturen, er vi blevet opmærksomme på, at der er nogle problematikker i henhold til samarbejdet mellem de to lande, Grønland og Danmark.

Dette har i vores ønske om at forske i ovenstående problemstillinger ført os til, at vi gerne vil undersøge hvordan de respektive aktører i det sociale arbejdes felt i Grønland og Danmark arbejder med målgruppen.

Disse overvejelser har ført til følgende problemfelt, hvori der vil blive taget udgangspunkt i relevante perspektiver, for at give et indblik i problemstillingerne. Vi vil følgende komme ind på statistik vedrørende ungdomskriminalitet i Grønland og Danmark, anbringelse og sagsbehandlingsforløb af grønlandske børn og unge, identitetsfølelse- og tilhørsforhold. Et historisk perspektiv på nedsendelser, samt gældende lovgivning på området for Grønland og Danmark. Slutteligt vil vi i vores problemfelt se på praksisserne vedrørende surrogatanbringelser i Grønland.

2.0 Problemfelt

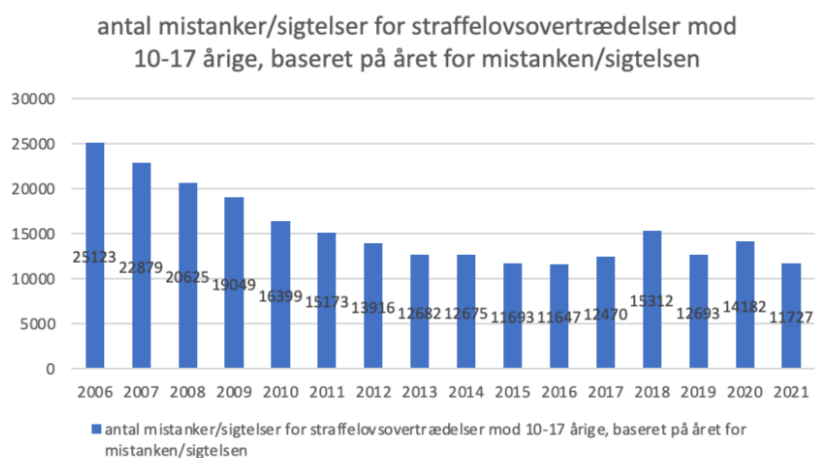
Formålet med dette afsnit er at give et indblik i hvilke problemstillinger der gør sig gældende for målgruppen. Herunder i antallet af anmeldelser og historiske nedslag som relaterer sig til nedsendelser af unge grønlændere til Danmark. Herunder vil vi give et indblik i, hvordan kulturelle forskelle imellem Grønland og Danmark, kan være med til et skævt sagsbehandlingsforløb. Vi vil desuden redegøre for hvilke muligheder der ses i forhold til målgruppen, ud fra lovgivning fra Grønland og Danmark. I forlængelse af at vi gerne vil undersøge det sociale arbejde med målgruppen, finder vi det relevant at inddrage kritikpunkter, i forhold til Grønlands håndtæring af surrogatanbringelser af mindreårige.

2.1 Statistik

Vi har i dette problemfelt valgt at inddrage statistik vedrørende ungdomskriminalitet i Danmark og Grønland, for at give et indblik i, hvor udbredt ungdomskriminalitet er blandt de unge, i de respektive lande. Idet vi ikke har kunne finde tal på hvor mange børn og unge der bliver nedsendt fra Grønland til Danmark, har vi derfor kun tal på hvor mange anmeldelser og lovovertrædelser der er blevet begået i Danmark og Grønland.

Justitsministeriets Forskningskontor har udarbejdet en rapport, der viser udviklingen i børne- og ungdomskriminalitet i Danmark. I tabel 1 ses der en faldende udvikling af 17 procent i antal mistænkelser og sigtelser vedrørende straffelovsovertrædelser mod 10-17-årige i 2006 til 2021 fra 25.123 til 11.727 i Danmark.

Tabel 1: Antal mistænker/sigtelser mod 10-17-årige.

(Tal fra Justitsministeriet, 2022, udarbejdet i Microsoft Excel).

I 2020 til 2021 er der også sket et fald i antallet af mistænkte/sigtede personer fra 6.598 til 6.018, hvilket svare til et fald på ni procent. Fra perioden 2012 til 2021 ses det at i 2021 er det år med det lavest antal sigtelser blandt 15 til 17-årige i Danmark (Justitsministeriet, 2022). Daværende justitsministeren Mattias Tesfaye udtaler følgende:

Det er virkelig positivt, at ungdomskriminaliteten er faldet, og at kriminaliteten blandt de unge heldigvis er lav. Vi ved, at dem, der begynder at lave kriminalitet i de tidlige år, også risikerer at få en langvarig kriminel løbebane. Derfor skal vi glæde os over de lave tal, for det er helt afgørende for, at vi i fremtiden kan få færre ofre for kriminalitet. Men jeg er samtidig bekymret over, at episoder med vold og trusler stadig fylder meget blandt de unge. Regeringen er optaget af at tage et opgør med den terrorisering af byrummet, vi oplever blandt visse unge, og som skaber utryghed flere steder i vores samfund. Alle børn skal tilbydes et alternativ til et liv med kriminalitet, vold og trusler, og derfor har regeringen taget en række initiativer i relation til børn og unge, der er på vej ud på et sidespor (Justitsministeriet, 2022).

I ovenstående citat udtaler Tesfaye at ungdomskriminalitet i Danmark er begyndt at falde til den positive side. Dog er der stadig nogle kriminelle løbebaner, som vold og trusler der stadig fylder blandt de unge. Flertallet i Folketinget har vedtaget et lovforslag om at gennemfører et tryghedsudspil, som er med til at gøre Danmark tryggere. Derudover vedtog de også lovforslag om flere resocialiserende initiativer i relation til børn og unge, som er på vej ud på et sidespor (Justitsministeriet, 2022).

I en anden rapport fra justitsministeriet (2020) beskriver Britta Kyvsgaard der er medlem af rådet for Grønlands Retsvæsen omkring kriminalitetsudviklingen i Grønland. I denne rapport er kriminallovovertrædelser og straffelovovertrædelser det samme både i Danmark og Grønland, dog er kriminaliteten i Grønland mere udbredt i befolkningen, end i Danmark. Ydermere bliver der i rapporten beskrevet at den mest hyppigste kriminalitet form der bliver begået af unge, er indbrudstyveri, brugstyveri samt andre tyverier som enten er begået individuelt eller i gruppe, som kan ses i tabel 2 (Justitsministeriet, 2020).

Tabel 2: Oversigt over kriminalitet af unge grønlandere fra 15-24-årige i 2014.

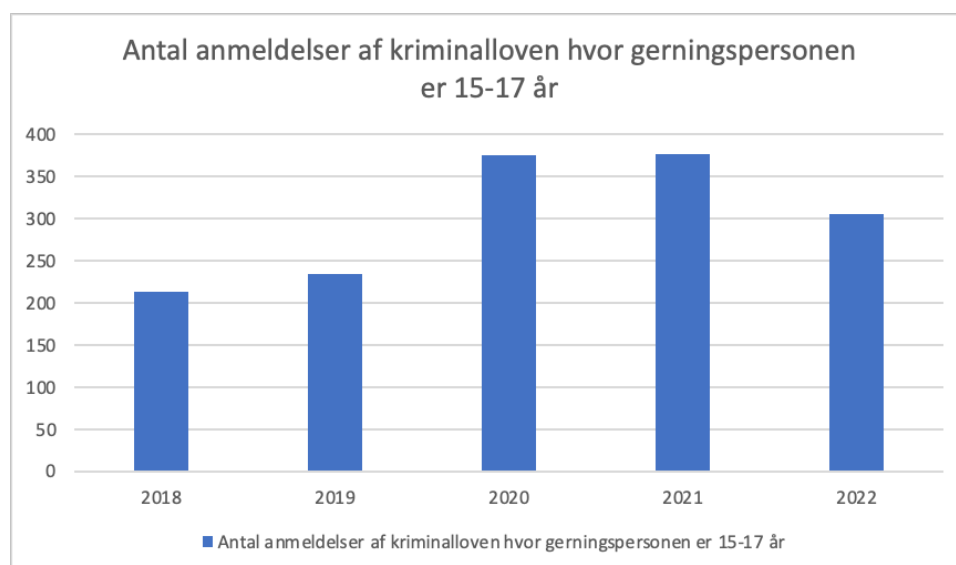
Tabel 15. Kriminalitet i 2014 fordelt efter alder og art.

	15-24 år		25-49 år		50 år og derover	
	Antal	Procent	Antal	Procent	Antal	Procent
Manddrab og forsøg herpå	6	1%	6	0%	0	0%
Brandstiftelse, røveri mv.	34	3%	8	1%	0	0%
Voldtægt, kønsligt forhold til barn	13	1%	25	2%	9	2%
Anden voldskriminalitet	162	15%	250	19%	67	14%
Andre seksualforbrydelser	12	1%	22	2%	12	3%
Indbrudstyveri	180	16%	25	2%	6	1%
Brugstyveri og andre tyverier	149	13%	37	3%	13	3%
Lov om euforiserende stoffer	62	6%	171	13%	32	7%
Bedrageri, underslæb mv.	16	1%	36	3%	2	0%
Butikstyverier	183	17%	166	13%	142	30%
Andre kriminallovsovertrædelser	90	8%	99	8%	17	4%
Spirituskørsel	21	2%	36	3%	16	3%
Andre færdselslovsovertrædelser	141	13%	337	26%	117	25%
Andre særlovsovertrædelser	38	3%	92	7%	40	8%
I alt	1107	38%	1310	45%	473	16%

(Justitsministeriet, 2020)

Ovenstående tal i rapporten fra justitsministeriet er tal fra 2014 en oversigt over, hvilke kriminalitetsformer unge mellem 15-24 år har begået. Kigger man på tabel 3 med de nyeste tal i forhold til anmeldelser, hvor gerningspersonen er under 18 år, har Grønlands politi offentliggjort årsstatistik der redegør omfanget af ungdomskriminalitet i Grønland. Alderen for gerningsmanden er i rapporten opgjort, fra 15 til 17 år, i modsætning til tal fra Danmark der opgør aldre fra det 10. år til det 17. år.

Tabel 3: Antal anmeldelser af kriminalloven 2018-2022.

(Grønlands politi, 2023, udarbejdet i Excel).

Det kan ses i tabel 3, at i 2021 var der et markant højere antal anmeldelser af ungdomskriminalitet, hvor det senere i 2022 er blevet mindsket.

2.2 Anbringelse og sagsbehandlingsforløb af grønlandske børn og unge

I VIVES forskningsprojekt om “Børn med grønlandsk baggrund, der er anbragt i Danmark – fra danske kommuner” undersøger de grønlandske familiers kulturelle misforståelser, sproglige vanskeligheder og udfordringer i samarbejdet mellem sagsbehandleren i de danske kommuner. Forskerne Karen Margrethe Dahl, Maliina Grønvold Olsen, Mette Lausten og Jakob Trane Ibsen fremhæver, at familier med en grønlandsk baggrund, som bor i Danmark, anbringes børnene og de unge fem til syv gange oftere uden for hjemmet end en dansk familie (VIVE, 2022). Dette vækkede bekymringer både i Danmark og Grønland, da Danmarks statistiks tal viser, at fem ud af 100 børn, som er født i Danmark og syv ud af 100 børn, som er født i Grønland af grønlandske forældre, bliver anbragt på en institution eller i en plejefamilie (Ibid.).

Grønlandske forældre, hvis børn der anbringes på en institution eller i en plejefamilie, står ofte i en udfordrende situation for eksempel kan de have et dårligt psykisk helbred, ikke er i beskæftigelse eller har en kriminel baggrund. Yderligere er de grønlandske forældre præget af vold, hjemløshed, økonomisk usikkerhed og misbrug. Dette kan både have været opstået før og efter de kom til Danmark (Ibid.).

I undersøgelsen er der flere udfordringer i samarbejdet mellem sagsbehandleren og forældrene, hvilket kan skyldes kulturelle og sproglige misforståelser. Karen Margrethe Dahl der er chefanalytiker i VIVE, udtrykker hvor dårligt et samarbejde med sagsbehandler og forældrene kan have for barnet: *“Forældrene er tilbageholdende i samarbejdet med sagsbehandleren, når de ikke føler sig forstået og måske endda har en forventning om at blive forskelsbehandlet. Det skaber selvsagt en dårlig proces, som i sidste ende går ud over børnene”* (VIA.ritzzau, 2022). I citatet forklarer Dahl (2022), at når der opstår et dårligt samarbejde kan det medvirke til at anbringelsen ikke lykkes samt at det går udover barnet i sidste ende. Dahl (2022) mener anbringelsen kunne have været forhindret, hvis sagsbehandlingen havde været bedre mellem sagsbehandleren og forældrene. Dette kan eventuel skyldes sprogligvanskeligheder, hvis der ikke deltager en tolk til mødet. I nogle tilfælde kan en sagsbehandler vælge ikke at have en tolk på, hvis de mener de grønlandske forældre i en anbringelsessag snakker flydende dansk, men det betyder ikke de kan forstå lovgivningen og måske har behov for en tolk på det punkt. Det kan være med til at en sagsbehandling opleves dårligt fra forældrenes perspektiv (VIVE, 2022; VIA.ritzzau, 2022).

Ligesom de sproglige udfordringer kan der også opstå misforståelse i det grønlandske og danske system. Det kan være forskelligt fra system til system, hvornår der gribes ind i en familie, hvor et eller flere af børne skal anbringes. I Grønland er der i en del af områderne familier, som er udsatte. Derfor ses det, at, sagsbehandlerne i Grønland typisk har flere sager pr. sagsbehandler. Forældre der flytter til Danmark, har ikke været i kontakt med de sociale myndigheder i Grønland og derfor bliver de overrasket over det danske system ikke ser dem som en velfungerende familie. Desuden bliver de også overrasket over, at deres familieliv i Danmark bliver set som et socialt problem for deres børn (VIVE, 2022). Når et barn bliver anbragt i en plejefamilie eller på en institution kan der opstå sproglige vanskeligheder og en identitetskrise. Børnene vil have det svært ved at tilegne sig og bevare det grønlandske kultur og sprog (Ibid.; VIA.ritza, 2022).

2.3 Identitetsfølelse og tilhørsforhold

Josef Tarrak Petrussen er en kendt rapper der fortæller om hvordan han føler et had og kærlighed til Danmark. Vi har i problemfeltet valgt at belyse grønlænderes stærke nationalitetsforhold, ud fra Petrussens synspunkt. Dette har vi valgt at fokusere på, da vores forskningsprojekt fokuserer på behandlingen og anerkendelsesarbejdet med grønlandske børn og unge, med fokus på nationale- og identitetstilhørsforhold. Petrussen udtaler sig følgende:

Når jeg går nede ved Kolonihavnen i Nuuk, føler jeg både had og kærlighed til Danmark. Det var her, det hele begyndte for omkring 300 år siden. Det var her, vi blev koloniseret af danskerne, og hvor vi blev kristne (DR.DK, 2020).

I ovenstående citat uddyber han at kærligheden opstår fordi det var koloniseringen, som gjorde grønlandske folk mere civiliseret og hadet fordi koloniseringen tog grønlændernes kultur fra dem, som Petrussen kalder for tvangsfjernelse. Ifølge Petrussen (2020) fjernede danskerne, grønlændernes trommedans, maskedans, religion, sproget og de grønlandske traditionelle tatoveringer (DR.DK, 2020). Han fortæller der er en statue af Hans Egede øverst på bakken ved kirken i Kolonihavnen. Egede grundlagde Nuuk og gjorde grønlænderne kristne. Det minder Petrussen om at Egede var årsagen til han mistede sin kultur (Ibid.). Petrussen har boet flere steder i Grønland og i Danmark. Han oplever at samfundet dømmes grønlændere med at de er alkoholiker. Han startede på en efterskole i Danmark hvor han for første gang mærkede, at han havde mistet sin identitet og de unge på efterskolen kaldte ham ikke Josef, men grønlænderen. Desuden fik han spørgsmålet om *han kunne lide øl*, hvilket ifølge Petrussen følte som racisme. Flere grønlændere blandt hans venner der ender i systemet, har ifølge Petrussen ikke fået den hjælp de har haft behov

for og de føler sig derfor svigtet, hvilket gjorde at Petrussen følte sig irriteret over at være grønlander (Ibid.).

Petrussen ønsker blot uligheden forsvinder mellem danskere og grønlandere:

Jeg vil gerne have, at uligheden mellem det at være dansk og grønlandsk forsvinder. Det skal ikke være sådan, at man ikke kan videreudanne sig, hvis man er dårlig til dansk. I Grønland skal vi være bedre til at prioritere vores eget sprog (DR.DK, 2020).

I forlængelse af ovenstående citat kan Petrussen ikke forstå, hvad det danske sprog skal bruges til og hvorfor man i Grønland ikke lærer engelsk i stedet, som kan bruges til meget mere og uddanne andre steder i landet. Det danske sprog kan kun bruges i Danmark og når danskerne er i Grønland. Han har ikke et problem med danskere, dog har han et problem med hvordan grønlandere bliver behandlet i Grønland og i Danmark. Så grønlandere skaber deres egne forbilleder og bliver mere stolte af deres egne, rødder og hvor de kommer fra (Ibid.).

I forlængelse med Petrussens bekymringer om at have mistet sin identitet som grønlander blev der i 1949 forslået til den Grønlandske styrelse om at sende børn på et års ophold i Danmark, hvilket blev afvist, hvor det i 1950 igen kom op at vende, hvilket bliver beskrevet i nedstående afsnit.

2.4 Historisk perspektiv på nedsendelser af grønlandske børn

Den 27. maj trådte Grønlandslovene i kraft og Grønlandsstyrelsen skifter navnet til Grønlandsdepartementet d. 1. juni 1950. Landsrådet godkender d. 28. juli 1950 forslaget om nedsendelse af grønlandske børn til Danmark. Den 1. december 1950 fastlagde Grønlandsdepartementet og Red Barnet kriterierne for udvælgelse af børnene, hvor en præst skulle udvælge børnene ud fra kriterierne. Kriterierne var at børnene skulle være omkring seks til ni år gamle, forældreløse, sunde og intelligente, men da det ikke kunne lade sig gøre var det kun seks af de børn der var forældreløse (TV2, 2021; STM, 2020).

Dette har vi valgt at inddrage i nærværende problemfelt for at give indblik i historiciteten af praksisser om nedsendelser af grønlandske børn, som vi har en formodning stadig sker. Herunder vil vi også inddrage det, for at kunne give et indblik i mulige konsekvenser af nedsendelsen.

I 1951 blev 22 grønlandske børn fundet og godkendt, der opfylder kriterierne og sendt til Danmark (Jensen, E. m.fl. 2020). Undersøgelsen handlede om at børnene skulle bygge bro mellem Danmark og Grønland samt at få et bedre liv. Med denne undersøgelse skulle der ske en udvikling i Grønland. Blandt andet inden for det sociale område og skole- og uddannelsesområde. Ifølge Sniff Andersen Nexø lykkedes de to missioner ikke (Ibid.). De 22 børn der blev udvalgt, var 14 drenge og

ni piger. Nogle af disse børn kom enten fra fattigdom, hvor aktørerne i denne undersøgelse så det som en måde at give børnene en sundere opvækst (Ibid.). Efter undersøgelsen endte i 1960 vendte 16 af børnene hjem til Grønland og blev anbragt på børnehjemmet i Godthåb og de seks andre børn blev adopteret af danske familier (Ibid.).

Ud af disse 22 børn døde 11 af dem inden de fyldte 70 år og nogle af børnene endte ud i et misbrug af alkohol, stoffer, selvmord, indlæggelser, psykiske problemer og småkriminalitet. Kun seks af børnene er i dag i live, mens de andre ikke lever længere (Ibid.).

Børnene mistede deres relation til Grønland fordi de blev tvunget til at tale dansk og gå i skole i Danmark, fordi de skulle være rollemodeller for andre børn i Grønland, hvilket havde store konsekvenser for børnene. En af de seks børn der blev tvangsadopteret i Danmark er 75-årige Helene Thiesen, der blev født i Grønland og kom til Danmark da hun var syv år. Hun blev tvangsfjernet fra hendes familie i Grønland uden familiens viden og samtykke. Thiesen fortæller til TV2 at hun var et af de børn der kom på børnehjem i Grønland fordi de skulle tale dansk og derfor havde hun ingen forbindelse til hendes familie og kunne ikke kommunikere med dem da hun ikke længere kunne tale grønlandsk. (TV 2, 2015).

2.5 Gældende lovgivning for Grønland og Danmark

Formålet med at indskrive gældende lovgivning for landende, i dette problemfelt, er for at få en idé om, hvilke muligheder landende har, i forhold til behandlingen af de sociale problemer, der kan opstå som følge af ungdomskriminalitet. Gældende lovgivning for Grønland skrives løbende i projektet, i sin fulde form, da der i grønlandsk lovgivning ikke bliver forkortet i lovenes navne.

I Grønlands nuværende kriminallov, under kapitel 32, nævnes der i §152, *Særlige støtteforanstaltninger over for unge kriminelle*. Heri er fokuset på lovovertrædere som på gerningstidspunktet er under 18 år. De særlige hjælpeforanstaltninger bliver jf. §153, fastsat af gældende lovgivning på socialområdet, som i dette tilfælde er *Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni, 2017 om støtte til børn*.

Jf. § 25, i *Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017, om støtte til børn*, kan kommunalbestyrelserne i Grønland, træffe afgørelser om særlige støtteforanstaltninger, når det må anses at være af væsentlig betydning for barnets særlige behov for støtte. Herunder kan særlige støtteforanstaltninger være, pædagogisk støtte, praktisk støtte og behandling, herunder familie og misbrugsbehandling, osv.

Kigger man på §31 står der således:

*§ 31. Kommunalbestyrelsen skal sikre, at børn anbringes i Grønland, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. Hvis barnets behov ikke kan imødekommes i Grønland, og alle muligheder for passende anbringelse i Grønland er udtømte, kan der undtagelsesvis med forudgående godkendelse fra Naalakkersuisut ske anbringelse uden for Grønland (Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn).*

Dette har vi valgt at fremhæve, da vi har en antagelse om, at nedsendelser, er en praksis som er mere prævalent end hvad lovgivningen foreskriver. Vi vil nu kigge på Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet i Danmark. Herefter forkortes loven til: UKL. Ungdomskriminalitetsnævnet forkortes til UKN.

Formålet med loven jf. UKL § 1, at forebygge ungdomskriminalitet ved et Ungdomskriminalitetsnævn (UKN), hvor der skal laves en målrettet individuel forebyggende indsats for børn og unge i alderen fra 10 til 17 år samt at en ungekriminalforsorg som skal føre tilsyn med at indsatserne for de unge gennemføres, som skal tilrettelægges barnet eller den unges behov. Derudover skal indsatserne bygge på barnets eller den unges egne ressourcer samt tilrettelægges på baggrund af familiens forhold. Endvidere er det vigtigt at det er barnets eller den unges synspunkt som altid skal inddrages i en overensstemmelse med alder og modenhed. Yderligere fremgår det jf. UKL § 3, stk. 1, 2 og 3, at UKN består af en formand, et antal næstformænd samt andre medlemmer fra politiet og kommunen. Næstformændene og formanden skal være dommere, hvor politiet har indsigt i det kriminalitetsforebyggende arbejde. Kommunen arbejder med indsigt i sager om social støtte til de udsatte børn og unge. Derudover oprettes der et UKN i hver politikreds. I sager der omhandler børn og unge fra 10-14 år er der krav på at der deltager en børnesagkyndig når sagen skal behandles i nævnet jf. UKL § 6, stk.1. Endvidere er det lidt anderledes for børn og unge i alderen til 15-17 år, hvor den sagkyndige kun deltager når barnet eller den unge skal anbringes udenfor hjemmet jf. UKL § 6, stk. 2.

2.6 Surrogatanbringelse af mindreårige som begår kriminalitet

I forhold til yderligere identificering af problematikker der relaterer sig til Grønlands håndtering af ungdomskriminalitet, har vi valgt at inddrage nogle kritikpunkter i forhold til praksisser der relaterer sig til surrogatanbringelser af unge.

Onsdag den 20. maj 2015, kunne Sermitsiaq.AG (Grønlands største nyhedsavis) berette om at et mindreårigt barn endte med at være surrogatanbragt i en anstalt for voksne kriminelle, i mere end 20 dage, hvilket resulterede i at det mindreårige barn endte med at begå selvmord (Sermitsiaq,

2015).

Samme år udgiver Ombudsmanden for Inatsisartut en beretning for året 2015, hvortil ombudsmanden giver kritik af kommunens sagsbehandlingstid og for deres manglende viden og handling på området, i sagen om den unge som var surrogatanbragt i anstalten for voksne domfældte. Den unge som var anbragt, i anstalten i surrogat er i ombudsmanden beretning for 2015, blevet anonymiseret til "A". I sin beretning for 2015 skriver ombudsmanden således:

Ombudsmanden fandt med henvisning til blandt andet Børnekonventionen K Kommunes håndtering af sagen yderst kritisabel. På grund af blandt andet helt utilstrækkelig sagsbehandling fra K Kommunes side fremfandt kommunen således ikke en surrogatplads til A. A blev således tilbageholdt i anstalt i over 20 dage, hvor A tog sit eget liv (Inatsisartut, 2016, s. 85).

I redegørelsen fra ombudsmanden bliver det beskrevet, at A, som endte med at begå selvmord i anstalten for domfældte, var velkendt af den kommune som A var beboer i, og bliver i ombudsmandens beretning beskrevet som værende *stærkt psykosocialt udsat, herunder at havde været indlagt på grund af suicidal adfærd* (Ibid.).

I ombudsmandens (2015) beretning for 2015, bliver der gjort opmærksom på, at omstændighederne for sagen var, at A, havde begået personfarlig kriminalitet. Det blev bestemt at A skulle surrogatanbringes i anstalten for domfældte, indtil kommunen som var ansvarlig, kunne finde en passende og tilfredsstillende surrogatplads. Der bliver i redegørelsen givet to forskellige grunde til hvorfor A er tilbageholdt i surrogat, hvortil grundende er henholdsvis en *tyverisigtelse og personfarlig vold*.

Ovenstående afsnit om surrogatanbringelser kan være med til at belyse, at Grønland som samfund har svært ved at koordinere indsatsen over for kriminelle unge borgere, som i sidste ende kan have fatale følger.

Onsdag den 4. november 2020 kunne Sermitsiaq.AG igen komme med en beretning om, at landes eneste sikrede afdeling, som bruges til unge kriminelle som har begået grove lovovertrædelser og som tilbageholdes i surrogat af politiet, ikke længere havde plads til flere unge kriminelle. Dette var første gang, den sikrede afdeling var fyldt op, siden det første gang blev indviet. Der var ifølge Sermitsiaq, plads til i alt fire unge, i døgninstitutionens sikrede afdeling (Kristensen, K. Sermitsiaq, 2020).

I samme artikel, argumenterer Socialstyrelsen i Grønland for, at der stadig er pladser nok, til trods for at de fire pladser var belagt. Dette argumenterer de for, at det er relativt korte anbringelsesperioder i den sikrede afdeling ved døgninstitutionen, og Socialstyrelsen oplyser at såfremt det skulle blive nødvendigt at oprette flere pladser, vil dette ske i samarbejde med Grønlands Politi, og vurderingen ville være afhængig af, den konkrete sag (ibid.).

Ved at der opstår pladsmangel på den eneste sikrede døgninstitution, har vi en antagelse at ved særlige tilfælde, jf. Inatsisartutlov nr. 20 af 26.juni 2017 om støtte til børn, at der opstår grundlag for nedsendelse af børn og unge til Danmark, som vil forfølges i forskningsprojektet.

2.7 Afgrænsning

I dette afsnit fremlægges de fravalg vi har valgt i forhold til specialeprojektet.

Vi vil i dette speciale fokusere på behandlingen af ungdomskriminalitet, og hvordan aktører arbejder med kriminelle unge. Derfor er det for os et naturligt fravalg, at vi ikke kigger på praksisser der relaterer sig til kriminelle voksne. Med dette understreger vi at, vi i projektet har vi valgt kun at se på behandlingen af unge kriminelle grønlandere fra alderen 10-18 år.

Da vi gerne vil undersøge rigsfællesskabets praksisser i forhold til behandlingsarbejdet med kriminelle grønlandske unge, har vi valgt at afgrænse undersøgelsen i forhold til praksisser i Grønland og Danmark. Færøerne som er en del af rigsfællesskabet, bliver ikke inddraget i dette forskningsprojekt, idet vi antager at Færøerne ikke har praksisser der relaterer sig til målgruppen.

3.0 Problemformulering

I forlængelse af vores problemfelt præsenteres forskningsprojektets problemformulering og arbejdsspørgsmål. Problemformulering lyder følgende:

Hvordan anerkender og behandler organisationer / frontmedarbejder unge kriminelle grønlandere i Grønland og i Danmark? Og hvilke tiltag gør frontmedarbejderne i Danmark for at sikre og imødekomme de unges nationalitets- og identitetstilhørsforhold efter nedsendelsen fra Grønland?

For bedst at kunne besvare forskningsprojektets problemformulering har vi udarbejdet følgende arbejdsspørgsmål:

Hvilke aktører og organisationer arbejder i Grønland og Danmark med kriminelle grønlandske børn og unge i et behandlingsforløb og hvordan arbejder de med målgruppen? Samt hvori består udfordringerne i samarbejdet mellem Grønland og Danmark?

4.0 Begrebsdefinition

I nedstående afsnit uddybes relevante begreber, vi bruger i forskningsprojektet.

4.1 Frontmedarbejder

Frontmedarbejder begrebet i dette forskningsprojekt henviser til socialrådgivere, pædagoger, myndighedsrådgiver og andre relevante fagpersonerne der beskæftiger sig med unge kriminelle grønlandere. Der er her tale om fagpersoner der til dagligt arbejder med at forbygge og løse sociale problemer. I teoriafsnittet bliver *Michael Lipsky* præsenteret, hvor vi vil uddybe et mere konkret perspektiv på begrebet frontmedarbejder.

4.2 Ungdomskriminalitet

Ungdomskriminalitet i dette projekt henviser til den kriminalitet grønlandske børn og unge fra 10 til 18 år, begår i Grønland og Danmark, som har brudt den gældende lovgivning og kan idømmes en straf eller anbringes på en institution i Grønland eller i Danmark. Idet at hvis en institution i Grønland ikke har behandlingsmuligheder bliver børn og unge nedsendt til Danmark til en behandling. Herunder definerer vi ungdomskriminalitet i relation til hærværk, berigelseskriminalitet, vold, misbrug af euforiserende stoffer/alkohol.

4.3 Socialt arbejde

Socialt arbejde kan defineres på mange måder, men i dette forskningsprojekt definerer vi socialt arbejde, som hvordan socialarbejdere arbejder med unge kriminelle grønlandere. Vi har valgt at få inspiration fra den globale definition af socialt arbejde, som er præciseret på nationalt plan:

Socialt arbejde er en praksisbaseret profession og en akademisk disciplin, der fremmer social forandring og udvikling, social samhørighed, og empowerment og frigørelse af mennesker. Principper om social retfærdighed, menneskerettigheder, kollektivt ansvar og respekt for forskelligheder er centrale for socialt arbejde.

Understøttet af teorier om socialt arbejde, samfundsvidenskab, humanistiske fag og oprindelige folks viden, inddrager socialt arbejde mennesker og strukturer for at adressere livsudfordringer og for at opnå øget trivsel (IASSW AIETS, u.å).

4.4 Sociale problemer

I dette projekt bliver sociale problemer defineret som unge grønlandske borgere der befinder sig i det kriminelle miljø, som kan påvirke samfundet i Grønland og Danmark, men også efter en

nedsendelse, da de unge kan begå en ny kriminalitet efter at være kommet til Danmark. Samfundet og frontmedarbejderne stræber efter en løsning til at hjælpe de unge grønlandere med at komme ud af det kriminelle miljø og få en bedre livskvalitet. Derfor har vi valgt at tage udgangspunkt i Morten Ejernæs og Merete Monrads definition af sociale problemer: *“En objektivt eksisterende tilstand, der er uønsket i samfundet, fordi den strider mod samfundets værdier og normer.”* (Ejernæs, M & Monrad, M, 2019 s. 58-63).

5.0 Videnskabsteoretisk ståsted

I dette følgende afsnit vil der blive redegjort for, det videnskabsteoretiske ståsted for nærværende forskningsprojekt, omhandlende unge kriminelle grønlandske borgere samt udfordringer i samarbejdet mellem landende. I nærværende forskningsprojekt er der taget udgangspunkt i et hermeneutisk videnskabsteoretisk ståsted, hvortil vi helt konkret har taget udgangspunkt i, Hans-Georg Gadamer's tilgang til hermeneutikken. Vi vil igennem hermeneutikken holde fokuset på aktørernes problemforståelser og behandlingen heraf, hvorved vi kan opnå en menneskelig forståelse af informanternes væren i verden (Gilje, 2017, s.134). Ved at gøre brug af hermeneutikken ønsker vi for dette forskningsprojekt at opnå en forståelse for projektets problemformulering som for nærværende forskningsprojekt lyder:

Hvordan anerkender og behandler organisationer / frontmedarbejder unge kriminelle grønlændere i Grønland og i Danmark? Og hvilke tiltag gør frontmedarbejderne i Danmark for at sikre og imødekomme de unges nationalitets- og identitetstilhørsforhold efter nedsendelsen fra Grønland?

Dette gør vi i projektet, ved at inddrage vores egne forforståelser og fordomme, og sætte dem i spil med de frontmedarbejderes udsagn, som kan ses som deres forforståelser og fordomme.

Forskningsprojektets problemfelt og vores problemformulering, kan ses som et udtryk for vores egne forforståelser og fordomme, vi som forskere har. Disse fordomme og forforståelser, kan også ses i lyset af dette forskningsprojekts teoretiske fundament som kommer til at være bærende i forskningsprojektets analyse.

Desuden har vi valgt den hermeneutiske tilgang for dette forskningsprojekt, idet vi mener at den hermeneutiske videnskabsteoretiske tilgang, vil kunne give os en unik mulighed for at forstå og få indblik i frontmedarbejdernes *væren i verden*. Indblikket kan igennem det semistrukturerede interview opnås, som er den metodiske tilgang, forskningsprojektet har taget udgangspunkt i, for forskningsprojektets empiriske grundlag.

5.1 Vores forforståelser og horisontsammensmeltning

Som tidligere nævnt, kan dette projekts problemfelt, problemformulering samt de metodiske overvejelser og vores valg af teori til at belyse det empiriske materiale, ses som vores forforståelser og fordomme. I forhold til vores fordomme, har vi antagelsen om misbrug er noget der fylder i befolkningen i Grønland. Herunder har vi en fordom om, at nedsendelser er noget der stadig praktiseres i forhold til målgruppen.

Ifølge Gadamer, kan vi som forskere aldrig frigøre os selv for de fordomme og forforståelser vi har, og vi vil som forskere altid have de fordomme med os, hvad enten vi vil det eller ej. Endvidere skal fordomme ifølge Gadamer, også ses som noget produktivt, idet at man uden fordommene ikke vil være i stand til at stille relevante spørgsmål samt at man uden fordommene ikke vil kunne erkende noget (Juul & Pedersen, 2012. s. 122).

Ved at vi tester vores fordomme og forforståelser, ved at sætte dem i spil, i form af spørgsmål og samtaler med projektets informanter, vil vi kunne bygge videre på vores forforståelser, gennem nye erfaringer fra vores informanter, som vi tilegner os, hvorved vi enten bekræfter eller afkræfter vores fordomme. Dette er ikke for at sige, at vi helt og holdent smider vores fordomme ud, men at vi lader informantens fordomme (horisont), sammensmelte med vores fordomme, hvorved der kan skabes en horisontsammensmeltning, som leder til en ny erkendelse og generering af ny viden (Gadamer, 2004. s. 288-289).

6.0 Metodeafsnit

I følgende afsnit vil vi præsentere vores valg for det metodiske grundlag for forskningsprojektet. Heri vil vi også argumentere for valget af casestudie som forskningsdesign. Desuden vil vi i afsnittet redegøre for det semistrukturerede interviews relevans for forskningsprojekt, samt bearbejdning af datamængde. Slutteligt vil vi i afsnittet redegøre for vores søgestrategi.

6.1 Kvalitativ forskningsmetode

I dette forskningsprojekt anvendes den kvalitative forskningsmetode til at fortolke og forstå socialarbejdernes handlinger og adfærd i et behandlingsforløb med de unge kriminelle grønlandere. Den kvalitative forskningsmetode benytter vi til at udarbejde interviewguides (se bilag 1) og til at udfører semistruktureret interviews, som vi uddyber i afsnit 6.4.

Efterfølgende startede vi på dataindsamlingen, hvor vi afholdt interviews, som danner grundlaget for forskningsprojektets analyse. Afslutningsvis bearbejdede vi fundene, fra vores interviews, ved at transskribere det indsamlede empiri, som blev farvekodet (Henricson & Billhult, 2014, kap 6).

Den abduktive tilgang bliver anvendt i dette forskningsprojekts analyse, da vi har en undren om hvordan frontmedarbejder arbejder med unge kriminelle grønlandere og hvilke udfordringer de oplever i deres arbejde. Den abduktive tilgang anses for særlig frugtbar i dette forskningsprojekt, idet vi i forskningsprocessen veksler mellem empiriske betragtninger såvel som teoretiske betragtninger. På den måde, sker en pendulering imellem det empiriske materiale som vi har indsamlet, og det teoretiske ståsted, for nærværende forskningsprojekt (Olesen & Monrad, 2018, s.

18-20). Ifølge Olesen & Monrad (2018) er den abduktive tilgang en kreativ proces, hvor man starter med en empirisk iagttagelse, hvorefter man så leder efter den bedste måde at kunne forklare det observerede fænomen, med et teoretisk afsæt. På den måde kan man sige, at vores empiriske materiale er vores fænomen som vi iagttager, og vores teoretiske afsæt er vores måde at prøve at forklare det fænomen vi i forskningsprojektet har indsamlet (Ibid.).

6.2 Multipelt casestudie som forskningsdesign

I følgende afsnit vil vi redegøre for valget af multipel casestudie som forskningsdesign for nærværende forskningsprojekt. Vi tager i dette forskningsprojekt afsæt i det sociale arbejde med kriminelle unge grønlandere. Her er hovedfokusset på frontmedarbejderes arbejde i behandlingen af de sociale problemer og i anerkendelsesarbejdet med målgruppen i en grønlandsk og dansk kontekst.

Igennem det multiple casestudie i kombination med det kvalitative interview, kan vi få adgang til fortolkning og meningsgælbelse (Frederiksen, M, 2018, s. 96-98). Ved at anvende det multiple casestudie som forskningsdesign kan vi som forskere opnå indsigt i behandlingen af de sociale problemer der gør sig gældende for målgruppen, samt anerkendelsesarbejdet med målgruppen (Antoft. M.fl. 2012. s. 38-41). Vi laver for nærværende forskningsprojekt et tværsnit i vores multiple casestudie. Formålet med tværsnittet er at dette ville kunne give os muligheden for at udarbejde en deskriptiv analyse hvorved forskelle og ligheder i praksis kan identificeres. Her er implikationen at vi tager udgangspunkt i en teorifortolkende strategi. Dette gør vi da vi i analysen først vil udarbejde en deskriptiv analyse hvortil mønstrene og mødet med praksisserne identificeres. Herefter vil vi med den teorifortolkende strategi påvise det sociale arbejde med fokus på anerkendelse og krænkelse i det sociale arbejde.

I senere afsnit vil vi redegøre for interviewsituationerne og vil i samme anledning give en introduktion til vores cases, som udgør grundlaget for forskningsprojektets empiriske analyse.

6.3 Kontakt til & udvælgelse af informanter

I forbindelse med specialet har vi søgt efter informanter, der til dagligt arbejder med unge kriminelle grønlandere eller har en viden inden for feltet. Vi henvendte os via mail, hvor vi beskrev hvad formålet med vores undersøgelse var, og at det var frontmedarbejdere som beskæftiger sig med de unge grønlandere der har begået kriminalitet i både Grønland og Danmark vi ville undersøge (se bilag 2). Grunden til at vi har valgt at inddrage frontmedarbejdere i Grønland og Danmark er, at vi gerne vil undersøge behandlingsarbejdet med målgruppen. Desuden vil vi gerne

undersøge, hvordan frontmedarbejdere i Danmark, anerkender de grønlandske unge kriminelles identitetsopfattelser, når de unge er blevet nedsendt til Danmark. Derudover har vi også spurgt indtil om de kendte andre relevante institutioner, som de tænkte, kunne være relevante informanter for forskningsprojektet. I forhold til inklusion og eksklusionskriterier for udvælgelse af informanter, kan man i tabel 4 se hvad vi har vægtet:

Tabel 4: *Inklusion- og eksklusionskriterier.*

Inklusionskriterier	Eksklusionskriterier
Børn og unge under 18 år i deres målgruppe	Unge over 18 år
Skal arbejde med grønlandske kriminelle	Manglende kendskab til arbejdet med grønlandske unge kriminelle
Må gerne have et samarbejde med Grønland	

Vi har sendt en mail ud til alle aktører vi fandt relevante for forskningsprojektet i Grønland og i Danmark samt til to eksperter. Dette resulterede i, at vi sendte en mail ud til 19 institutioner, der beskæftiger sig med unge kriminelle og til to eksperter, inden for henholdsvis det juridiske og kriminologiske felt. Af de 19, vendte 13 institutioner og de to eksperter tilbage og udtrykte at de havde interesse og tid til at deltage i et interview. De resterende seks institutioner hørte vi aldrig fra. Af de 13 institutioner vendte syv tilbage, og udtrykte at de havde en interesse i at deltage. De resterende seks institutioner som vi hørte fra, var enten presset på tid, eller også, blev det klart for begge parter at der ikke var et match, i det de institutioner enten ikke arbejdede med målgruppen, eller fordi de havde begrænset viden om feltet, til at kunne stille op til et interview.

Derudover har vi benyttet os af en gatekeeper, til at opnå kontakt til informanter. Metoden anvendes når lederen af en institution, har indflydelse på, hvilke medarbejder der kan stille op til et interview, som vi udfolder i afsnit 7.1 (Carlsen, L.T, 2018 s.259; Metodeguiden u.å).

6.4 Det semistrukturerede interview

Der vil i dette afsnit omkring det semistrukturerede interview, blive en kort redegørelse for hvad det semistrukturerede interview indebærer, samt vil der redegøres for, hvorfor det semistrukturerede interview anses for relevant for dette projekt.

Det har i udformningen af forskningsprojektet, været en overvejelse af, hvordan man med det kvalitative forskningsredskab i form af interviews allerbedst kan besvare projektets problemformulering. Da vi i dette forskningsprojekt er interesseret i at få en forståelse for, samt en

udvidelse af vores egne forforståelser, af hvordan socialarbejdere, anerkender målgruppens identitet og grønlandske kultur. Herunder vil vi også se hvilke udfordringer der kan være i samarbejdet mellem Grønland og Danmark. Derfor har det for os føltes som et naturligt valg at gøre brug af det semistrukturerede interview. Ved at gøre brug af det semistrukturerede interview, vil dette give os en mulighed for at stille tematiserede spørgsmål til de aktører som beskæftiger sig med målgruppen, og vores forventning til dette er at få et aktuelt billede af, det sociale arbejde som frontmedarbejdere i felten udfører. For dette forskningsprojekt hvortil der er syv informanter og to pilotinterview, har vi i vores forskningsprojekt valgt at inddrage aktører fra både Grønland og Danmark, som hver især har beskæftiget sig, direkte eller indirekte, med målgruppen som begår kriminalitet. Ved at inddrage frontmedarbejdere fra både Grønland og Danmark, kan dette være med til at kaste lys, i forbindelse med problematikken, i forhold til samarbejdet mellem Grønland og Danmark, når de unge grønlandere begår kriminalitet.

Ved at vi i dette forskningsprojekt har haft aktører der alle i forskellig grad har arbejdet med målgruppen, har vi valgt at udarbejde en interviewguide, som gør sig gældende for alle informanterne (se bilag 1). Dette har vi gjort af hensyn til de tematiske spørgsmål, og for en bedre dynamisk dimension i vores interviews, idet der i udvælgelsen af informanter ses både juridiske og kriminologiske eksperter, frontmedarbejdere som er i direkte kontakt med de unge kriminelle borgere, samt en SSP-konsulent som sidder i myndighedsregi indenfor børn og unge og til sidst, frontmedarbejdere som arbejder i de døgntilbud de unge befinder sig i (Kvale & Brinkmann, 2015 s. 187).

Der er derfor udarbejdet en semistruktureret interviewguide til vores interviews, og dette har vi valgt, da dette giver os mulighed for, at stille fastlagte spørgsmål som er tematisk rammesat. De tematiske spørgsmål er til en vis grad, de styrende elementer i vores interviews. Helt konkret er spørgsmålene i interviewguiden opdelt i tre fastlagte temaer med henholdsvis, tema et som omhandler organisationen og deres strukturelle rammer, tema to som omhandler socialt arbejde og behandlingsmuligheder, samt tema tre som omhandler sociale problemer samt identitetsopfattelser som frontmedarbejderne ser. Herunder er et fokuspunkt også kulturforskelle og stigmatisering, set ud fra frontmedarbejderens perspektiv. I hvert tema har der været ca. fem-ti spørgsmål. Denne tilgang i det semistrukturerede interview, med opdelt temaer, og spørgsmål som relaterer sig til de valgte temaer, har til hensigt for at producere viden, gennem de spørgsmål, som anses væsentlige for besvarelse, for forskningsprojektets problemformulering. Ved at gøre brug af det semistrukturerede interview, kan vi som forskere også stille opfølgende spørgsmål, for at få en

dybere forståelse af det givne emne, hvortil man som interviewer kan opnå en “frihed” under ellers strukturerede rammer. Desuden vil man kunne forfølge udsagn som informanten selv kommer ind på, som ellers ikke var en del af den strukturerede ramme (Kvale & Brinkmann, 2015 s. 185-187).

6.5 Pilotinterviews

I dette forskningsprojekt er der blevet foretaget to pilotinterviews, for at teste projektets interviewguide, samt for at forbedre spørgsmålene til dataindsamlingen (se bilag 1). Ifølge Kvale & Brinkmann (2015) kan et pilotinterview give os mulighed for at afprøve vores roller som interviewer og observant og dermed kan det være med til at forbedre vores spørge- og interviewteknik. Endvidere vil intervieweren og observanden blive sat på prøve inden de endelige interviews med de syv informanter og et gruppeinterview. Det første pilotinterview handlede om de juridiske rammer, altså lovgivningen i Grønland og Danmark. Vi fik feedback af informanten om hvilke ændringer vi kunne tage med til det endelige interview samt gav informanten os en bedre viden om lovgivningen der gjorde os nysgerrige på nogle uddybende spørgsmål. Informanten fra første pilotinterview ville ikke have vi optog samtalen på grund af databeskyttelse General Data Protection Regulation reglerne (GDPR) (Kontraktenheden, u.å), samt på baggrund af informantens professionelle virke, hvilket gjorde at vi ikke kunne se hvor langtid vi brugte, samt havde vi ikke muligheden for lydoptagelse. Dette resulterede i at vi heller ikke kunne vurdere kvaliteten af eventuelle lydoptagelser, da informantens udsagn ikke blev optaget, jf. informantens ønske herom. Efter første pilotinterview tilføjede vi yderligere spørgsmål i vores interviewguide. Med disse tilføjelser, anså vi det som den endelige interviewguide for forskningsprojektets resterende informanter. Vi fik lov af informant nummer to til at optage interviewet og tage tid på, hvilket gjorde vi kunne teste vores elektroniske udstyr. Endvidere gav informanten for pilotinterviewet, samtykke til, at vi kunne bruge informantens udsagn, som grundlag til analysen for forskningsprojektet (se bilag 3). Interviewede varede omkring en time, som vi også havde regnet med. Grunden til vi tog tid, var for at have en fornemmelse om hvor lang tid det ville tage og til at kunne informere vores fremtidige informanter om hvor langtid de skulle tilsidesætte. Begge informanter er fundet igennem vores netværk og begge har en viden om Grønland der gjorde at vi valgte dem, som vores informanter til vores pilotinterview (Kvale & Brinkmann, 2015). Idet informanterne som indgår i pilotinterviewet, er eksperter, har dette kunne stille os skarpere i forhold til vores resterende interviews. Vi vil i følgende afsnit redegøre for ekspertinterviewet som redskab i den kvalitative forskningsmetode.

6.5.1 Ekspertinterview

I dette afsnit vil vi kort redegøre for ekspertinterviewet som redskab, samt komme ind på hvad det indebærer. Et ekspertinterview er når vi har valgt at interviewe en eller flere eksperter inden for et bestemt område, som vi finder relevant for projektet og som vi ønsker en mere viden om (Kvale & Brinkmann, 2015 s. 201-202). Derfor har vi valgt at interviewe to eksperter, hvor den ene ekspert har en viden om kriminalitet i Grønland og den anden ekspert har viden om juridiske processer i Grønland. Vi har i dette forskningsprojekt fundet det relevant og interessant at interviewe to eksperter, da de har en, bredere viden på området, som en almindelige borger ikke vil have. Vi har valgt at gøre brug af et online interview, da en fordel ved denne interviewform er at, vi har haft mulighed for at interview de to eksperter som bor i Grønland eller har en geografisk placering i Danmark som gjorde at vi stadig ikke kunne foretage et interview ansigt til ansigt (Kvale & Brinkmann, 2015 s. 204).

Med et ekspertinterview er det også vigtigt, hvordan interviewer stiller spørgsmålene, da eksperterne ofte er vant til at blive spurgt ind til deres tanker og holdninger inden for deres ekspertise (Kvale & Brinkmann, 2015 s. 201-202). Derfor har vi forud interviewet sendt interviewguiden og delt vores tanker med eksperterne om hvad vi vil med dette forskningsprojekt samt hvorfor vi har tænkt at inddrage dem.

6.6 Interviewsituationerne og introduktion til casene

Vi vil i dette afsnit beskrive de enkelte interviewsituationer med de aktører vi i forskningsprojektet har interageret med. Dette vil ligeledes være en introduktion til projektets cases, som udgør grundlaget for analysen.

Pilotinterview med Peter

I forbindelse med dette forskningsprojekt har det for os været vigtigt at få klarlagt de juridiske rammer, for det sociale arbejde med kriminelle unge grønlandske borgere. Vi valgte derfor at inddrage en informant som beskæftigede sig med de juridiske rammer. Dette førte os til vores første informant. Forinden pilotinterviewet har der været meget kommunikation med informanten via e-mails. Informanten har ikke ville skrive under på samtykkeerklæringen (se ovenstående afsnit 6.5). Ligeledes ville informanten ikke citeres direkte eller have sit navn til at fremstå i forskningsprojektet.

Interviewet foregik virtuelt over Teams, hvilket gjorde at man ikke stod ansigt til ansigt med informanten. Ved det virtuelle interview havde man som interviewer og observant samt som informant, udkig til hinandens ansigtsudtryk, mimik, osv.

Selve interviewsituationen var lettere anspændt i starten og bar præg af, at man som interviewer og observant var opmærksom på, at denne informant havde sine forbehold for deltagelse i forskningsprojektet. Efter noget tid gjorde interviewer opmærksom på, at intervieweren ikke havde flere spørgsmål, hvortil observanden overtog det egentlige pilotinterview. Både interviewer og observant respekterede informantens ønske om ikke at blive optaget. Inden interviewets afslutning gør informanten opmærksom på, at interviewer og observant kan vende tilbage med opfølgende eller afklarende spørgsmål.

Pilotinterview med Annemette

I forbindelse med forskningsprojektets udformning har det også været vigtigt for os at få klarlagt de kriminologiske rammer, der gør sig gældende i arbejdet med målgruppen. Dette vurderes at kunne stille os skarpere på, hvilke problemstillinger der gør sig gældende indenfor emnet kriminelle grønlandske unge borgere. Dette førte til forskningsprojektets 2. pilotinterview og case, hvor vi møder Annemette. Annemette er lektor og afdelingsleder ved Grønlands Universitet. Her er hendes ekspertise i det kriminologiske felt, i Grønland. Interviewet foregik som første pilotinterview over Teams. I forhold til forskningsprojektets første pilotinterview, var stemningen en helt anden. Man havde ikke de samme bekymringer, idet informanten gerne vil lade sig citere, så længe vi i forinden sender en mail til informanten om, hvor og hvordan vi har tænkt os at gøre brug af informantens udsagn. I interviewsituationen opleves informanten som særlig indsigtfuld og man fik som interviewer en følelse af, at det var en almindelig samtale, med henblik på videns-generering. Selve pilotinterviewet havde en varighed af ca. 60 minutter. Adspurgt om, vi kunne vende tilbage med eventuelle spørgsmål der kunne dukke op i behandlingen af det empiriske materiale, var informanten villig til at stille op til et opfølgende interview. Endvidere gjorde informanten opmærksom på, at vi kunne sende en mail med relevante spørgsmål, hvortil informanten ville forsøge at besvare spørgsmålene.

Interview med Jens

I forbindelse med at rekruttere følgende informant, har der ligeledes været lidt vanskeligheder, idet den informant vi havde fået adgang til, havde tiltrådt en ny stilling. Dette gjorde at vi igen måtte snakke med den nye afdelingsleder, som så ledte os til Jens. Jens arbejder som ungerådsgiver i

(Grønlandsk kommune), og har i sin hverdag tæt arbejde med unge kriminelle borgere. Dagen før interviewet ønskede Jens at teste sit elektroniske udstyr, for at se om det virkede. Observanden indkaldte Jens over Teams, hvortil Jens fik testet om det fungerede, med lyden og kameraet. Interviewet foregik online over Teams, hvor vi præsenterede os og projektets formål. Stemningen i interviewet var god til at starte med men senere blev det lidt anspændt da vi følte at Jens kunne snakke uafbrudt i lang tid og begyndte at snakke om andre ting som ikke havde noget med projektets formål at gøre. Både interviewer og observant havde svært ved at rette fokuset tilbage for Jens, og havde svært ved at begrænse Jens, da man som interviewer og observant, ikke har lyst til at informanten føler sig belært eller korrigeret. Dette blev yderligere udfordrende, da vi midt i interviewet oplevede at Jens mistede sin internetforbindelse. Imens drøftede vi, om interviewsituationen samt hvilke relevante spørgsmål vi kunne starte med at stille ham, når interviewet eventuelt blev genoptaget. Jens fik forbindelse, hvorefter interviewerens internetforbindelse røg. Dette resulterede i, at observanden overtog interviewet med Jens, men det var igen svært at holde fokus på de stilne spørgsmål.

Interview med Susanne

Idet vi i projektet også har haft et forskningsspørgsmål som omhandlede samarbejde mellem Grønland og Danmark, har vi derfor også valgt at inddrage en informant fra en sikret døgninstitution i Grønland. Efter flere ugers forsøg på at komme i dialog med institutionen ringede vi til institutionen. Her fik vi at vide at de havde svaret på vores henvendelser, og at de havde interesse i at deltage i forskningsprojektet. Vi er derfor kommet frem til, at der muligvis har været problemer i forhold til vores e-mails spamfilter, da vi ikke modtog e-mails til trods for at de forsikrede os, at de havde sendt deres svar. Vi fik derfra kontakt til Susanne som er afdelingsleder på institutionen. Interviewet foregik over Teams, idet vi var forhindret i at deltage i et fysisk interview, grundet afstanden mellem Grønland og Danmark.

Vi fik af Susanne lov til at optage interviewet, og bruge dette som empirisk materiale i forskningsprojektets analyse.

Til selve interviewet var stemningen let og interviewet bar præg af, at Susanne med et glimt i øjet kunne fortælle om procedurer, eksempler og generelle vilkår der prægede Susannes hverdag i institutionen. Interviewet havde en varighed af ca. 50 minutter, og efter vi slukkede for lydoptageren, havde vi alle en løs snak om, fremtidige samarbejdsmuligheder, og arbejde i Grønland.

Gruppeinterview med Lis og Kai

Interviewet med Lis og Kai foregik fysisk hvor vi tog over til deres institution, som er en retspsykiatrisk lukket afdeling. Her fik vi en rundvisning af deres afdeling og et bedre indblik i hvordan de arbejder med unge kriminelle grønlandere. Vi fik hilst på nogle af deres kollegaer og så hvordan de unge grønlandere boede. Institutionen havde gjort meget for at grønlandere ikke mistede deres kultur så derfor hang der forskellige billeder af Grønland rundt omkring i afdelingen. Derudover fortalte de at de har gudstjeneste på grønlandsk samt at der en gang imellem serveres grønlandsk mad. Vi gik ind i et mødelokale hvor interviewet foregik. Grunden til interviewet foregik i et mødelokale var for, at uvedkommende ikke overhørte vores samtale. Vi startede med at præsentere os og hvor vi kommer fra samt projektets formål. Dernæst startede vi optagelsen, hvor vi begge brugte vores mobiltelefoner for at sikre lydets kvalitet efter endt interview. I selve interviewet var der en god og behagelig stemning og interviewet havde en varighed af en time. Lis og Kai fortæller efter interviewet blev afsluttet at der var nogle spørgsmål de ikke kunne svare på og at vi kunne sende disse spørgsmål til dem, så ville de se om de kunne svare på dem ved hjælp af deres kollegaer.

Interview med Ib

For at kunne besvare forskningsprojektets problemformulering, og for at kunne identificere arbejdet med målgruppen, har vi valgt at inddrage et bosted i Danmark, der også har kriminelle unge grønlandske borgere. Her møder vi Ib som er pædagog, og i daglig kontakt med de unge der bor på bostedet, herunder de grønlandere der er anbragt på bostedet. Interviewets varighed var en time og stemningen var god, men også lidt forvirrende. Grunden til det var forvirrende var vi havde en del kommunikation med Ibs afdelingsleder over e-mails om der skulle udføres et gruppeinterview eller et enkeltmandsinterview. Afdelingslederen havde desuden en del forbehold, idet han mente at der allerede var et negativt syn på landets bosteder, hvorfor han var bekymret for, om forskningsprojektet ville stille ham og hans bosted i et dårligt lys. Efter nogle indledende samtaler over telefon, ville afdelingslederen vende dette med den øvrige ledelse og direktion. Efterfølgende fik vi udsagn om, at afdelingslederen kunne stille to medarbejdere til rådighed, for et interview. På selve interviewdagen, som foregik over Teams møder vi Ib, hvor interviewer spurgte Ib, om hans kollega kom på, hvilket Ib ikke vidste noget om og at kollegaen nok kom på senere. Herefter startede vi interviewet med at præsentere os, hvor vi kommer fra og projektets formål. Under interviewet havde Ib lidt svært ved at placere sig på da der hang forskellige sedler rundt omkring på deres kontor, som muligvis indeholdte personfølsomme data. Dette gjorde at Ib bevidst flyttede sig,

så man i interviewet ikke fik indblik i, hvad de forskellige sedler indeholdt. Efter interviewet blev afsluttet spurgte interviewereren om Ibs kollega kom på. Ib undersøgte derefter om kollegaen kom på men kollegaen valgte, ikke at stille op.

Interview med Sara

I forbindelse med interview af informanten, har vi lagt vægt på, at få indblik i, hvilke sagsbehandlingsretningslinjer der gør sig gældende for, det sociale arbejde med målgruppen i Danmark. Vi havde derfor kontaktet en kommune i Danmark, for at få kontakt til en der beskæftigede sig med målgruppen i sit arbejde. Vi fik derfor kontakt til Sara, via en mail, vi havde sendt til direktionen for kommunens Børn og Unge-forvaltning. Her sendte direktøren vores anmodning videre til Sara. Sara arbejder som SSP-konsulent, og har i sit virke haft berøring med kriminelle unge grønlandere. Vi aftalte efter en mailkorrespondance at vi ville ringes ved, for at fastlægge tidspunkt for et fysisk interview. Vi blev i telefonsamtalen enige om, at vi ville tage til den førnævnte forvaltning den 16. marts, hvortil vi ville udføre interviewet fysisk. Da vi ankom til forvaltningen den 16. marts, ringede vi til Sara for at melde vores ankomst. Der blev dog ikke svaret på vores opkald. En medarbejder hjalp os, så vi kunne få telefonisk kontakt til Sara. Sara undskylder og gør os opmærksomme på, at hun har glemt at skrive os ind i hendes kalender, samt at hun derfor har taget muligheden for at arbejde hjemme på den pågældende dag. Sara foreslår om vi kan rykke interviewet til et senere tidspunkt på dagen, og foreslår at vi afholder interviewet online over Teams. Til trods for tidspres, i forbindelse med at skulle omstille interviewet fra et fysisk interview til et virtuelt interview, indvilliger vi i dette. Vi udfører interviewet, som bliver afholdt samme dag, og selve interviewet varede ca. en time. I interviewsituationen opleves Sara som værende meget indsigtfuld i sagsgange, når de i deres forvaltning har med grønlandske unge, som begår kriminalitet. Endvidere kunne Sara fortælle om, generelle sagsgange i forhold til unge og kriminalitet. Interviewet afsluttes og Sara gør opmærksom på, at vi kan vende tilbage for et uddybende interview, skulle dette blive aktuelt.

Interview med Anni

I forhold til yderligere identificering af behandlingsarbejdet med målgruppen, har vi valgt at inddrage Ungekriminalforsorgen. Her møder vi Anni, som arbejder som ungetilsynsførende i en af Danmarks fem ungekriminalforsorgsafdelinger. Vi ankommer til hendes arbejdsplads og bliver modtaget af hendes kollega som beder os at vente imens hun henter Anni. Anni kommer hen mod os med et stort smil og byder os velkommen. Anni tilbyder os noget at drikke før interviewet. Vi starter med at præsentere os selv og projektets formål. Dernæst starter vi optagelsen som varede

omkring 50 minutter. Vi valgte at optage med begge vores mobiltelefoner for at sikre lydets kvalitet. Selve stemning under interviewet var god og behageligt og meget pædagogisk, da Anni hentede plancher som illustrerede hendes arbejdsmetoder for at gå dem igennem med os. Dette illustrerede Annis arbejde, som at hvis hun ville have gennemgået sine plancher med de unge kriminelle borger.

Interview med Bo

Bo arbejder som inklusionsmedarbejder i et af de fire grønlandske huse i Danmark. Før selve interviewet mødtes vi med Bo for at se om vi var et match. Dette resulterede i at han kom med gode pointer og derfor valgte at aftale en ny dag til at interviewe ham.

Interviewet med Bo foregik fysisk på hans arbejdsplads, som er en institution for unge og voksne grønlændere. Vi startede ud med en rundvisning af institutionen, hvor de har en butik hvor de sælger grønlandske fødevarer. Derefter hilste vi på Bos kollegaer og gik op til lokalet hvor interviewet foregik. Grunden til vi ikke præsenterede os selv, er fordi vi som tidligere beskrevet har haft et opklarende møde, for at fastlægge om vi var et match. I interviewet var der en god stemning og det var meget behageligt at snakke med Bo der havde meget på hjertet og hvor interviewet føltes som en almindelig samtale, med fokus på målgruppen. Interviewets varighed var en time og 12 minutter. Vi havde valgt at optage interviewet med begge vores mobiltelefoner for at sikre lydets kvalitet. Til sidst fortalte Bo at vi kunne vende tilbage hvis vi havde yderligere spørgsmål eller ikke havde fået uddybende svar på nogle af spørgsmålene fra interviewguiden. Dernæst takkede vi Bo for at have tid og lyst til at deltage i interviewet.

6.7 Transskription og bearbejdning af data

Det næste skridt for behandlingen af datamængden har været transskriberingsfasen, hvortil alle informanternes udsagn er blevet transskriberet. Da vi i forskningsprojektet har haft seks interviews, et gruppeinterview og to pilotinterview, har det for os føltes naturligt at, fordele interviewene imellem os nogenlunde ligeligt, ud fra, hvor mange interviews vi har, sådan så den ene har haft fire interviews og et pilotinterview, og den anden har haft tre interviews og et pilotinterview. Herefter har vi hver især selv har transskriberet de interviews vi har udført. Som tidligere nævnt blev pilotinterviewet med Peter, ikke optaget, hvorfor det heller ikke blev transskriberet. Vi har dog valgt at bruge Peters udsagn i analysen, for at belyse praksisser om nedsendelser. Idet vi i det andet pilotinterview så, at det empiriske materiale kunne være særlig brugbart i forskningsprojektets analyse, har vi derfor valgt at benytte det ene pilotinterview i vores analyse.

Vi har i transskriptionsfasen lagt vægt på, at man som forsker selv transskriberer de interviews som

man selv har afholdt. Dette på grund af at man som forsker også selv kan bevare kontrollen i, oversættelsen af det mundtlige sprog, til dens skriftlige form. Det som kan ses som konsekvens af at transskribere, og oversætte det talte sprog til det skriftlige, har været at det nonverbale sprog kan gå tabt i en transskription (Kvale og Brinkmann, 2015, s.119). Vi valgt at gengive det empiriske materiale i flydende skriftlig form. Endvidere har vi bevidst undladt at tage gentagende ord med i transskriptionen, samt har vi forenklet informanternes udsagn, hvor vi har undladt ordene “øh” “hmm” og “ååh” fra vores transskriptioner. Dette også for at gøre citering af informantens udsagn letlæselige. Derudover har vi valgt at skrive (kort pause), (utydeligt), (mumler) og (griner) i transskriptionerne for at prøve og give indblik i, når informanten udtaler sig med enten, ironi, latter eller ved alvorlighed (se bilag 4) (Ibid.).

Det har for vores vedkommende også været en overvejelse at få en tredjepart, til at transskribere de interviews der har lagt til grundlag for forskningsprojektets empiriske materiale. Efter en overvejelse, er dette ikke blevet aktuelt. Idet det ses at det kan være besværligt for en som ikke selv har udført interviewet, eller for en tredjepart (udefrakommende transkribent) at høre det som egentligt bliver sagt, i interviewet som er optaget (Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 51). Endvidere vurderes det at dette vil kunne blive set som brud på de etiske retningslinjer, da en anden udefrakommende for projektet ville få adgang til den datamængde, som der er blevet indsamlet for projektet. Efter hver interviewsituation, har det været vigtigt for os at starte tidligt i transskriptionen af interviewet. Dette også på baggrund af at man som forsker bedre kan huske hvad der blev sagt og hvordan det er blevet sagt (ibid.). Interviewene vil blive slettet den 01.07.2023. Dette har vi også gjort informanterne opmærksom på, både i den indledende samtale inden interviewene, såvel skriftligt, som det fremgår i samtykkeerklæringen og i bilaget som vedrører, hvordan vi behandler informantens udsagn (se bilag 3).

6.8 Kodning af data

I dette forskningsprojekt hvor vi gør brug af den kvalitative forskningsmetode, har vi kodet vores empiriske materiale som vi har indsamlet. Heri vil vi knytte det empiriske materiale til relevante koder som anses for væsentlige for forskningsprojektets analyse. Dette er med henblik på, at datamængden bliver systematiseret, hvorved der kan skabes et overblik, over det indsamlede empiriske materiale for forskningsprojektets analyse. Dette har vi gjort ved at læse datamængden efter endt transskription, hvor væsentlige stykker af transskriptionen som vurderes at relaterer sig til det givne tema, er blevet farvekodet, i henhold til relevante tematikker der ses i det indsamlede

materiale. Herefter kan vi i analysen identificere udtalelserne (Kvale & Brinkmann 2015. s. 262 – 263).

Vi har valgt at gøre brug af Kvale & Brinkmanns analysemetode, hvor vi har valgt at anvende følgende tre trin;

- Meningskodning
- Meningskondensering
- Meningsfortolkning (Kvale & Brinkmann, 2015 s.261-265, kap.12).

Efter at have transskriberet alle seks interviews, et gruppeinterview og et pilotinterview startede vi med meningskodning. Det vil sige at vi sætter informanternes udsagn i undertemaer. Vi har lavet undertemaer for hvert tema fra interviewguiden som gør, det nemmere at adskille og identificere de temaer, ud fra vores informanternes udtalelser, hvilket vi gør ved at farvekode det empiriske materiale på computeren. Dernæst anvender vi meningskondensering, efter vi har udvalgt informanternes udtalelser, som bliver kortet ned hvor vi samtidig bibeholder informanternes oprindelige mening. De udtalelser vi vælger, er på baggrund af hvad vi mener mest har forklaringskraft i forhold til at besvare forskningsprojektets problemformulering. Til sidst gør, vi brug af meningsfortolkning, hvor informanternes udtalelser bliver sat op med teorier og tekster (ibid.). Helt konkret for dette forskningsprojekt, har vi valgt at farvekode de forskellige tematikker, og i nedenstående tabel 5, ses koderne for databehandlingen:

Tabel 5: *Kodning.*

Koder
Identitet
Risikofaktorer
Krydspres
Empowerment
Anerkendelse / Manglende anerkendelse
Samarbejde / manglende samarbejde
Sendes til Danmark / Sendes retur
Behandling

6.9 Søgestrategi

I dette afsnit vil vi præsentere vores litteratursøgning, af eksisterende forskning, om Grønlands historie, ungdomskriminalitet både i Grønland og Danmark og hvordan frontmedarbejdere arbejder med unge kriminelle, hvilket er relevant for forskningsprojektets problemstilling. Grunden til vi ser det relevant for specialet, er for at kunne skabe en større orientering for problemfeltet og for at kunne give et mere fyldestgørende og nuanceret afsæt (Karlsson, E.K. 2014 s. 97-114).

Inden specialeprocessen startede vi med at finde relevante materialer, som vi ønskede at inddrage i problemfeltet og eventuel senere i forskningsprojektet. Senere processen har vi lavet en bredere litteratursøgning i forskellige databaser. Vi har følgende anvendt Google Scholar, Bibliotek.dk, Lovgivning både i Grønland og Danmark, nyhedsartikler og bøger. Google Scholar databasen har et bredt udvalg af litteratur og publikationer fra hele verden. Derfor anvendte vi den for at undersøge, hvilken viden der fandtes på området om unge kriminelle grønlændere og hvilke institutioner der fandtes. Bibliotek.dk er ikke et bibliotek, men en database, hvor man kan finde litteratur, film, bøger på danske offentlige biblioteker. For at søge relevant litteratur frem i databasen har vi søgt på følgende ord:

Tabel 6: Bibliotek.dk søgeord.

Søgeord (Dansk)	Søgeord (Engelsk)
Socialt arbejde	Social work
Danmark	Denmark
Grønland	Greenland
Ungdomskriminalitet	Youth delinquency
Anbringelse	Placement outside the home
Unge	Youth
Institutioner	Institutions
Fængsler	Prisons
Kriminalitet	Criminality
Unge grønlændere	Greenlandic youth
Frontmedarbejder	Frontline workers

Disse søgeord blev valgt for at præcisere søgningen og hjælpe os med at finde relevante artikler. Efterfølgende blev søgeordene kombineret med OR, da det er med til at kombinere ordene der

udtrykker det samme tema. Ved at anvende den strategi dukkede der artikler op, som indeholdt søgeordene, hvor der kommer flere artikler som muligt i hver blok. For at præcisere søgning mere blev der kombineret på tværs af blokkene med AND. Vi startede med at kombinere alle blokke med AND og efterfølgende kombinerede vi blokkene på tværs for at få brugbare artikler. For at afgrænse søgningen valgte vi nogle kriterier at det skulle omhandle unge under 18 år, der skulle være abstract for at sikre, at vi ikke valgte irrelevante artikler, der ikke omhandlede specialets formål, og til sidst fuldtekst for at sikre den artikel vi valgte, var nem at skaffe i fuldtekst. Vi kom frem til 150 artikler som vi startede med at læse abstract på for at se om de var relevante. Her kom vi frem til syv relevante artikler der omhandlede ungdomskriminalitet og anbringelse. Efter at have prøvet at søge med danske ord, valgte vi at lave en ny søgning med engelske ord for at se om der kom andre relevante artikler, der omhandlede unge kriminelle grønlandere. Det vi kom frem til, var at der ikke var nogle artikler på engelsk om vores emne, men der kom andre artikler som vurderes til ikke at være relevante for dette forskningsprojekt da vi også kigger på samarbejdet imellem Grønland og Danmark.

7.0 Etiske overvejelser

I dette projekt bliver alle personfølsomme oplysninger pseudonymiseret på baggrund af databeskyttelses GDPR-reglerne. Vi har valgt at omtale vores otte informanter som Kai, Lis, Bo, Anni, Sussanne, Ib, Jens, Sara og den ene af informanterne fra pilotinterviewet som Peter. Dette bliver gjort for at informanterne ikke skal føle sig utilpas eller stigmatiseret i forskningsprojektet samt også for at der ikke kan føres tilbage til informanterne og den institution de er tilknyttet til. Yderligere bliver der nævnt andre navne, hvor vi også tager hensyn i forhold til det etiske aspekt, hvor de omtales.

Der har været en etisk overvejelse, om vi i dette forskningsprojekt har skulle pseudonymisere en af informanterne til et af vores pilotinterviews, som vi også anser for som et af vores ekspertinterviews. Denne overvejelse har været funderet i, at informanten ikke ville lade sig hverken pseudonymiseres eller anonymiseres i opgaven, da informanten gav udtryk for, at man som fagperson skal kunne stå ved sine udtalelser. Vi har derfor valgt ikke at pseudonymisere Annemette Nyborg Lauritsen i hverken transskription eller i analysen.

Da vi er dataansvarlige, betyder det at vi skal følge en række regler om oplysningspligt, hvor vi skal oplyse vores informanter om hvad dataen bruges til i projektet. Dette gør vi med en samtykkeerklæring og briefing samt hvad deres rettigheder er ved at deltage i forskningsprojektet

(Kvale & Brinkmann, 2015 s.105-122). Dette kalder Carlsen (2018, s. 264 – 265) for ‘deltagelse på et informeret grundlag og at give et informeret samtykke’. Grunden til vi har udarbejdet en samtykkeerklæring til vores informanter er fordi under interviewet kan vi indsamle empiri, der indeholder personfølsomme oplysninger, som giver os et lovligt grundlag til at behandle den indsamlede empiri (se bilag 3). Derudover fortæller vi også informanterne om fortrolighed og hvem der har adgang til den indsamlede empiri. Vi stiller desuden spørgsmålet om, at vi som dataansvarlige må offentliggøre hele forskningsprojektet på Aalborg Universitets hjemmeside, under løftet om anonymisering/pseudonymisering. Derudover har vores løfte til informanterne om fortrolighed, til hensigt med, at deres udsagn ikke vil kunne identificeres eller føres tilbage til dem, som personer, eller organisation (Kvale & Brinkmann, 2015 s.105-122).

Informanterne er blevet oplyst om at de til en hver tid ret til at ændre, eller trække deres samtykke tilbage såfremt de ikke længere ønsker at medvirke i forskningsprojektet. Her vil vi som dataansvarlige stoppe interviewet, sletter transskriptionen/lydfil samt deres personlige oplysninger og udsagn i forskningsprojektet med det samme, såfremt de ønsker at trække deres samtykke tilbage. Derudover har vi også oplyst vores informanter at transskriptionen og lydfilet bliver slettet umiddelbart efter vi har været oppe og forsvare forskningsprojektet. Endvidere i vores samtykkeerklæring har vi også gjort informanterne opmærksom på at de til en hver tid har ret til at klage over forskningsprojektet og over os, hvis de er utilfredse med måden hvorpå vi bruger deres udsagn i forskningsprojektet (ibid.).

Vi har dog ikke oplevet i vores forskningsprojekt at vores informanter har kontaktet os, med henblik på at trække deres samtykke tilbage.

7.1 Rekruttering af informanter gennem en gatekeeper

I forbindelse med dette forskningsprojekt, hvortil vi har haft to pilotinterviews, seks interviews og et gruppeinterview, har det for os været uundgåeligt at få adgang til informanter for forskningsprojektet, gennem deres øvrige ledelse. Dette har uundgåeligt medført sig nogle overvejelser hos os i forhold til, den datamængde og kvaliteten af det vi i forskningsprojektet har indhentet. Konkret har det for os affødt en diskussion, idet man i den kvalitative forskning også skal overveje om den informant, har været pålagt af sin arbejdsgiver at skulle deltage i forskningsprojektet. Dette kalder Carlsen (2018) rekruttering igennem en ‘Gatekeeper’. Implikationerne ved rekruttering af informanter gennem en gatekeeper, kan ifølge Carlsen (2018) også udgøre at gatekeeperen, i dette tilfælde, lederen af institutionen, kan have intentioner om at

påvirke undersøgelsens udfald, ved bevidst at udvælge informanter, som gatekeeperen mener, vil kunne svare bedst på de stille spørgsmål (Thoft Carlsen, 2018. s. 259). I et enkelt tilfælde har vi i kontakten til feltet, oplevet at der har været en enkelt leder, der havde meget stærke forbehold for, at deres institution skulle deltage i vores forskningsprojekt. Dette kommer til udtryk i, lederen selv mente at deres område, men ikke deres institution generelt var i et dårligt lys af den øvrige offentlighed, samt set i mediernes lys, hvilket lederen ikke havde lyst til at blive udsat for. Vi oplevede lederen af den enkelte institution, var meget kritisk anlagt i forhold til at han skulle lade nogle af sine medarbejdere deltage som informanter. Det var lederen af institutionen der valgte hvem der skulle deltage, samt præcist hvor lang tid, af informanternes tid vi måtte tage. Dette begrundede lederen også med, at det jo ikke var os som forskere, der beholdt udgifterne for medarbejdernes løn, mens de stillede op til vores interview. I et forsøg på, at lederen af institutionen skulle få mindst mulighed for at kunne påvirke informanternes udsagn forinden interviewet, har vi i dette tilfælde undladt at sende vores interviewguide på forhånd til lederen. Vi har i stedet nævnt de tematikker vi gerne vil ind på, når det kommer til selve interviewet, samt med løftet om fortrolighed og anonymitet.

Selvom vi i kontakten til feltet har oplevet lederen som værende meget forbeholden i at lade sine medarbejdere deltage i vores forskningsprojekt, har vi ikke haft følelsen af, at medarbejderen er blevet påvirket af lederen, i sit udsagn

8.0 Teoriafsnit

I følgende afsnit vil der blive præsenteret for vores valg af teorier. Vi har valgt teorierne på baggrund af, at de bidrager til en forståelse af problemfeltet og til en teoretisk analyse af vores empiriske materiale.

8.1 Høilund og Juuls dømmekraft i socialt arbejde

Peter Høilund og Søren Juul skrev sammen bogen *Anerkendelse og dømmekraft i socialt arbejde*. Her sætter de fokuset på betydningen af socialarbejderens anerkendelse af de borgere de møder, men sætter også fokus på, hvad der gør sig gældende når socialarbejderen har en manglende anerkendelse. Desuden opererer Høilund og Juul (2015) imellem tre former for dømmekraft. Den personlige dømmekraft, den institutionelle dømmekraft, og den sociale dømmekraft.

Ifølge Høilund og Juul (2015), udgør *den personlige dømmekraft*, anskuelser, vurderinger samt stillingtagen som er afhængig af, miljø og arv, hos socialarbejderen. Den personlige dømmekraft påvirkes af de institutionelle og samfundsmæssige rammer den udfolder sig i. Ifølge Høilund og Juul er påvirkningen ikke kun det man bevidst tager med sig fra de institutionelle rammer, som kan udgøre regler og praksisser i den institution socialarbejderen agerer i. Disse påvirkninger kan også være noget man ubevidst tager med sig. Påvirkningen skal ses som at man som socialarbejder tager institutionens normer og værdier med sig, som bliver internaliseret, og som kommer til at danne grundlaget for hvordan man som socialarbejder agerer (s.62).

Den institutionelle dømmekraft udgør ifølge Høilund og Juul (2015), den dømmekraft som kommer til udtryk i arbejdet i de sociale institutioner. Heri er implikationen, at man som socialarbejder ikke kan agere frit ud fra sin personlige dømmekraft, men at man i høj grad er påvirket af institutionens økonomiske, politiske og administrative magtformer. Dette sætter grænser for, hvad der er muligt for socialarbejderen at tænke og gøre (s. 62-63). Kigger man derimod på den *sociale dømmekraft*, opstår denne i mødet mellem borgeren og socialarbejderen. Heri indgår borgerens livshistorie og borgerens drømme for sig selv. Hertil indgår også socialarbejderens livserfaringer den indsigt socialarbejderen har. Sidstnævnt indgår også de retlige forhold der kan ses som de institutionelle påvirkninger i dømmekraften, som dikterer socialarbejderens muligheder og begrænsninger (ibid.).

Ved at gøre brug af Høilund og Juuls (2015) forskellige begreber om dømmekraft i socialt arbejde, vil vi kunne åbne op for, hvordan det sociale arbejde med målgruppen, bliver påvirket.

8.1.1 Honneths anerkendelsesteori & Høilund og Juuls anerkendelsesformer

Honneth (2006) skelner imellem anerkendelse i tre forskellige sfærer, som Høilund og Juul også tager udgangspunkt i. De tre anerkendelsessfærer er:

1. *Privatssfæren (Honneth, 2006) Kærlighed (Høilund & Juul, 2015)*

Honneth (2006) beskriver at denne form for anerkendelse udgør forudsætningen for, at man kan indgå i et intersubjektivt forhold. Heri er erkendelsen at der er et gensidigt afhængighedsforhold, hvorved anerkendelsen ifølge Honneth (2006) dækkes af, *den konkrete anden* (s.11).

Det samme med denne form for kærlighedsanerkendelse, er det ifølge Høilund og Juul (2015) tale om den mest elementære form for anerkendelse, en anerkendelse som indgår i de menneskelige primære relationer hvorved et barn/borger gennem denne form for anerkendelse og kærlighed vil kunne opbygge selvtillid og en *positiv selvrelation*. Denne selvtillid sætter ifølge Høilund og Juul mennesket i stand til at kunne *handle, kommunikere og tage del i nære fællesskaber* (s. 27).

2. *Den retslige sfære (Honneth, 2006) Retlig (Høilund & Juul, 2015)*

Honneth (2006) beskriver at denne anerkendelsesform er bundet af, *universelle rettigheder* som gør sig gældende for alle i det omkringliggende samfund, hvorved subjektet gennem rettigheder kan agte sig selv om et ligeværdigt medlem af samfundet, og som ved kraft af de rettigheder kan opnå selvrespekt og agtelse for sig selv (s. 12).

Denne form for anerkendelse er ifølge Høilund og Juul (2015) en anerkendelsesform som Honneth opbygger efter Hegels retstanke. Dette skal forstås som *respekt for borgerens rettigheder i praksis*, hvortil retten kun legitimeres, såfremt retten bliver anerkendt, altså vil retten ikke være ret, hvis ikke denne bliver anerkendt. Dette vil sige, at borgerens *selvagtelse* kun kan realiseres, når borgeren bliver anerkendt som et selvstændigt agerende retssubjekt. Borgeren *tillægges moralsk tilregnelighed af det øvrige omkringliggende samfund*. Honneth beskriver dog at et menneske sagtens kan have en selvrespekt, selvom personen ikke har rettigheder, men det er kun den højeste selvrespekt og selvagtelse der kan opnås, når mennesket bliver anerkendt som et selvstændigt handlende retssubjekt (s.27).

3. *Den solidariske sfære (Honneth, 2006) Social værdsættelse (Høilund & Juul 2015)*

Ifølge Honneth (2006) er denne anerkendelsesform betinget af, at den sker igennem borgerens relation til borgerens fællesskaber eller det samfund borgeren hører til. Borgeren indgår ifølge

Honneth i relationer hvor borgeren kan genkende sig selv. Her bliver en anerkendelse af borgerens egen unikhed. Ved at der sker en individuel anerkendelse af borgeren, udløser dette også en værdsættelse af sig selv hos borgeren, som medlem af det solidariske fællesskab (s.11).

Høilund og Juul (2015) beskriver ligeledes at, vi som mennesker som følge af samfundets udvikling i retning af pluralisme og individualisme, at dette har ført et større behov for, at vi som mennesker har brug for en form for *Social værdsættelse af livsstil og levemåde* (Honneth, 2006, s. 11-12; Høilund & Juul, 2015 s. 27-38).

Ved at gøre brug af Honneths teori om anerkendelse, og de forskellige anerkendelsesformer, vil dette kunne åbne op for at vi med et kritisk blik kan få øje på mulighederne og konsekvenserne i det sociale arbejde, i relation til anerkendelse. Dette holder vi op måde de unge grønlandske borgeres nationalitet, kultur og identitetstilhørsforhold, set fra frontmedarbejdernes perspektiv.

8.2 Michael Lipsky: Street Level Bureaucracy

Vi har desuden valgt at se på det empiriske materiale med Michael Lipskys teori om *street level bureaucracy*, i et kritisk perspektiv, hvor fokuset er på, hvordan frontmedarbejdere arbejder med unge kriminelle grønlandere og hvilke sociale uligheder der kan opstå. Dette vurderes at have relevans for at besvare problemformuleringen.

I bogen *Street Level Bureaucracy* redegør den amerikanske forsker Michael Lipsky, at frontmedarbejdere overlades i en rolle som policymakere for implementering af regler og politikker. Ifølge Lipsky defineres frontmedarbejder som dem der er i direkte kontakt eller indgår i en social interaktion med borgerne i deres arbejde (Nielsen, 2007 s. 153-159). Ifølge Lipsky har frontmedarbejder en stor skønmæssig frihed i at træffe beslutninger, der både kan være positive og negative for borgerens liv. Han skelner mellem *Street Level Bureaucracies* og *Street Level Bureaucrats*. Det vil sige at begrebet *bureaucrats* er dem der udfører disse politikker i de givne *beureaucracies*, hvor *bureaucracies* er selve organisationerne hvor offentlige politikker bliver udformet (Lipsky, 1980 s.3). Derfor kan hans teori være med til at forklare, hvordan frontmedarbejderne møder konkrete dilemmaer frontmedarbejderne kan stå i, for eksempel i mødet med en borger (Lipsky, 1980 s.18-19). I disse situationer argumenterer Lipsky for, at frontmedarbejderne befinder sig i et krydspres, hvor frontmedarbejderne kan benytte sig af afværgemekanismer for, at udfører det sociale arbejde. Ifølge Lipsky er afværgemekanisme, hvordan frontmedarbejder håndterer deres arbejde i en presset situation (Nielsen, 2007; Lipsky, 1980). Han opdeler afværgemekanismer i fire hovedkategorier;

1. Den første kategori indeholder adfærdsmekanismer, hvis effekt er at *minimere efterspørgslen* efter deres arbejde.
2. En anden kategori af afværgemekanismer er mekanismer, der resulterer i *rationering af service/aktivitet*.
3. Den tredje kategori af afværgemekanismer indeholder mekanismer, som resulterer i, hvad vi kan kalde *automatisering af service/aktivitet*.
4. Den fjerde kategori af afværgemekanismer omhandler mekanismer, hvis umiddelbare effekt er, at medarbejderen opnår *kontrol over klienten/borgeren*, og dermed får lettere ved at styre processen (Lipsky 1980 i Nielsen, 2007 s.153-159; Lipsky, 1980 s. 81-158).

Ved at anvende Lipskys teori om Street Level Bureaucracy kan vi belyse frontmedarbejdernes skønsmæssige råderum og dennes betydning i forhold til, påvirkelser af det sociale arbejde med målgruppen. Et eksempel kunne være at frontmedarbejderne på de forskellige institutioner har et stort råderum ved at træffe positive og negative beslutninger på vegne af de unge, hvor den unge mener at have fået det bedre men frontmedarbejderne har den sidste afgørelse om de skal udskrives eller fortsætte behandling i Grønland.

Endvidere vil vi med Lipsky's begreber om afværgemekanismer, belyse hvordan nogle disse kan påvirke målgruppen negativt

9.0 Analyseafsnit

I følgende analyseafsnit er formålet at analysere den indsamlede empiri om, hvordan frontmedarbejder arbejder med unge kriminelle grønlændere i Grønland og Danmark. I analysen identificeres hvilke frontmedarbejdere, der beskæftiger sig med målgruppen. Dette vil blive analyseret i et teoretisk perspektiv ved at anvende Axel Honneth og Michael Lipskys teori for at udfolde, hvordan frontmedarbejdernes sociale arbejde kan påvirke unge kriminelle grønlændere. For at systematisere afsnittet starter analysen med de sociale problemer og praksisser, der gør sig gældende i Grønland. Efterfølgende analyseres hvilke implikationer, der gør sig gældende ved nedsendelse af unge borgere til Danmark. Dette fører til en analyse af behandlingsarbejde og praksisser, i det sociale arbejde med målgruppen, i en dansk kontekst.

9.1 Analysestrategi

I dette afsnit vil der blive redegjort for hvilke strategier, vi har anvendt til at analysere det empiriske materiale for at kunne besvare projektets problemformulering. Det har været relevant for os at inddrage teoretiske perspektiver inden for sociale problemer og socialt arbejde. Analysen i forskningsprojektet tager udgangspunkt i en abduktiv tilgang, idet at vi i analysen pendulerer mellem det empiriske materiale samt vores valg af teori. Den abduktive tilgang kan ses i forlængelse af vores forskningsprojekts videnskabsteoretiske ståsted, samt i den hermeneutiske cirkel. Vores viden og forforståelser vil blive udfordret, hvorved der forsøges at danne en horisontssammensmeltning med henholdsvis frontmedarbejdernes forforståelser samt vores egne forforståelser (Olesen & Monrad, 2018, s. 19-20). Heri vil det empiriske grundlag blive analyseret og fortolket, både ud fra en teoretisk forståelsesramme, men også ud fra vores forforståelser. Vores problemfelt er som tidligere beskrevet også et udtryk for vores forforståelser.

Som tidligere nævnt i vores metodeafsnit, har vi valgt at gøre brug af casestudie som vores forskningsdesign og vores cases vil blive fremlagt og analyseret i kronologisk tilgang. Dette skal ses som at vi som forskere laver et tværsnit i vores undersøgelse, i vores forskningsenheder. Dette gør vi ved at udarbejde en deskriptiv analyse som er teoretisk funderet. Vi vil til sidst kigge på ligheder og forskelle mellem vores forskningsenheder (Frederiksen, 2018, s. 96-98).

Til vores analyse af det empiriske materiale har vi valgt at anvende meningskondensering, som metode, hvilket kan give en bedre forståelse samt overblik af det gennemgåede empiriske materiale (Kvale og Brinkmann, 2015 s.267-270).

I analysen vil vi inddrage Axel Honneths anerkendelsesteori og forsøge at åbne op for, hvordan frontmedarbejdere i Grønland og Danmark arbejder med en anerkendende tilgang i deres arbejde. Herefter kigger vi på, hvilke implikationer det kan føre med sig, ved manglende anerkendelse af de grønlandske unge borgeres nationalitet- og identitetsopfattelser samt kulturelle tilhørsforhold. Vi vil desuden inddrage Michael Lipskys teori om street level bureaucracy, for at belyse frontmedarbejdernes råderum samt hvilke implikationer frontmedarbejdernes skøn har på deres dømmekraft i det sociale arbejde med målgruppen. Herefter diskuterer vi og kommer med vores holdninger til praksisser i det sociale arbejde med målgruppen. Til sidst sammenfattes en konklusion ud fra vores teoretiske analyse af det empiriske materiale.

I nedenstående afsnit påbegynder analysen af aktørernes problemforståelser, hvor vi som tidligere nævnt ser på de sociale problemer der opstår i Grønland som kan føre til en nedsendelse til Danmark.

9.2 Aktørers problemforståelser

For at kunne besvare problemformuleringen i forhold til, hvordan frontmedarbejdere anerkender grønlandske børns tilhørsforhold til Grønland, er det først og fremmest vigtigt at kigge på hvilke sociale problemer målgruppen ses med, ud fra vores aktørers problemforståelser. I det empiriske materiale ser vi, at vores informanter generelt har en forståelse af, at målgruppen ses som værende belastet med forskellige former for sociale problemer. Problemforståelserne som informanterne har, vil blive sammenfattet i følgende citat af Annemette Nyborg Lauritzen:

Hvis jeg kigger på deres opvækstvilkår, så har de haft en meget vanskelig opvækst. Altså en meget stor procentdel af dem, de har været omsorgssvigtet. De har været misbrugt som børn. De har været anbragt uden for hjemmet, og flere af dem har været hjemløse, inden de kom i anstalt. Og på den vis, så kan man sige, at de er blevet socialiseret ind i det kriminelle miljø. Man kan ikke sige, at der er en motivationsfaktor i det, men det er ligesom det, de har lært at kende. De går fra måske som attenårig, så ryger de fra døgninstitution, ud på gaden og bliver en del af et kriminelt miljø, hvor de ligesom ser det som en naturlig udvikling i deres liv, hvor det næste skridt bliver anstalten (Pilotinterview med Annemette d. 13.03.2023).

Ud fra ovenstående citat af Annemette, som er lektor og forsker ved Grønlands Universitet, kan der identificeres flere sociale problemer som gør sig gældende for målgruppen, som Annemette har

beskæftiget sig med. De sociale problemer som herunder bliver fremtrædende, kan ses som, at en stor andel af de unge, som Annemette har beskæftiget sig med, bliver beskrevet som værende unge, der har haft en meget vanskelig opvækst. Vanskeligheder som omfatter både omsorgssvigt, misbrug samt anbringelse uden for hjemmet i døgninstitutioner.

Vanskelighederne kan i ovenstående citat ses som risikofaktorer for sociale problemer, da de i sig selv og i kombination af hinanden kan være med til at skabe en manglende stabilitet i barnets/den unges liv. Dette kan ses som risikofaktorer for manglende beskyttelse og pleje, hvilket kan føre til større risiko for adfærdsmæssige og mentale problemer (Jørgensen, S. P. 2019, s.298 – 300).

Hjemløshed er et af de sociale problemer, Annemette påpeger, som flere af de unge har oplevet før deres anstaltsophold. Dette kan indikere, at manglen på et stabilt hjem og manglende sikkerhed kan øge sårbarheden og dermed også øge risikoen for, at de unge bliver involveret i kriminelle aktiviteter.

En anden central pointe som Annemette pointerer, er at der sker en form for kriminel socialisering, som de unge, ifølge Annemette, ser som en naturlig udvikling i deres liv. Det næste skridt i denne udvikling bliver betegnet som det at gå fra at være anbragt på en døgninstitution, til at være indsat på et af landets anstalter. Denne kriminelle socialisering, som i dette tilfælde kan ses som en afvigelse af normen, fra det omkringliggende samfund, kan ligeledes forstås ud fra Mertons teori om "Anomi". I Mertons (1968) teori bliver *anomi* beskrevet som, hvordan mennesker som er underprivilegerede, der befinder sig i udsatte positioner, kan føle sig presset til at bruge illegitime midler til at opnå deres eller samfundets mål (Merton, K. R. 1968, s. 193-196; Ejrnæs, M. & Monrad, M. 2019, s. 59-60).

Denne socialisering indtil det kriminelle miljø, kan afspejle sig i manglen på positive alternativer, støtte og muligheder i deres sociale omgivelser. Disse risikofaktorer og manglende muligheder, gør sig også gældende i følgende citat:

Så kan man jo også sige, om der er tilstrækkelig beskæftigelse eller aktiviteter for de her unge. Jeg kan huske da Qinngorput [Ny bydel i Nuuk, Red.] blev bygget og der begyndte at blive et større område, og noget af det jeg tænkte meget over det var, at det var indrettet til børn, til legepladser, men det var ikke noget for unge, for teenagere. Det er så kommet hen ad vejen. Men hvis der ikke er nogen aktiviteter for dem, så er det naturligt, så begynder man at lave lidt hærværk og finder på at

underholde sig selv på nogle ikke så hensigtsmæssige måder (Pilotinterview med Annemette d. 13.03.2023).

Ud fra citatet kan forståelsesrammen for de sociale problemer ses som risikofaktorer for kriminel adfærd og handling, som udspringer sig i manglende aktiviteter.

Vi vil derfor i næste frekvens af analysen se på, hvilke aktører og organisationer der arbejder med unge grønlændere, inden deres kriminelle debut, i Grønland. I nedstående afsnit vil vi møde Jens der er ungerådsgiver i en kommune i Grønland. Han fortæller, hvordan han arbejder med de unge borgere, og de sociale problemer han ser, de unge kan udvise. Vi vil identificere det forebyggende arbejde i at behandle og hjælpe de unge borgere inden, de kommer ud i det kriminelle miljø. Jens kan derfor ud fra Lipskys begreber, defineres som frontlinjearbejder, da han er i direkte kontakt med de unge borgere.

9.2.1 Problemforståelser i et ungetilbud i Grønland

I forhold til yderligere identificering af hvilke sociale problemer, der gør sig gældende hos børn og unge i Grønland udtaler Jens, som er ungerådsgiver ved en kommunal institution i Grønland:

Jeg tror det er misbrug, altså alkoholmisbrug, hashmisbrug. Også i familien, hvis de har et problem, hvor en af dem drikker, for eksempel faderen eller moderen, eller forældrene bliver skilt, og så eskaleres problemerne lige pludselig, fordi familien splittes og hvis familien splittes ad, hvor skal den ene forælder så bo henne?

(Interview med Jens d. 28.03.2023).

Det udledes, hvordan misbrug af alkohol og hash, kan ses som en katalysator for yderligere sociale problemer i form af splittelse af familie og tab af bosted for den ene eller begge af forældrene. Jens ser i forbindelse med sit arbejde, at der er et samfundsproblem med misbrug af euforiserende stoffer og alkohol. Misbrug af euforiserende stoffer og alkohol kan have negative konsekvenser for både den enkelte og deres familie, herunder kan de skabe problemer i form af afhængighed, konflikter og brudte relationer (Ege, P. 2019, s.459-461).

Desuden uddyber Jens at misbrugsproblematikkerne ikke er enestående problemstillinger, de børn og unge har, som han møder, i sit arbejde som ungerådsgiver:

Det er skidedyrt at bo der i Nuuk, det er omkring 10.000-15.000 kroner om måneden i husleje. Altså de her i mellemklassen, de kan have nogle massive problemer med hash og alkohol samt økonomi og boligforhold og måske også personlige psykiske og

fysiske forhold, så forværres problemerne 10 gange større. Og de unge, de kan ikke få fat i penge, så de må prøve at finde egne løsninger ved at begå kriminalitet og prøve at finde et eller andet de kan stjæle også sælge videre. Vi har lige haft indbrud i (utydeligt) som de så sælger billigt videre (Interview med Jens d. 28.03.2023).

Ovenstående citat berører flere sociale problemstillinger. Først og fremmest nævner Jens, at der ses sociale problemer for folk i middelklassen, da det kan være svært for dem at betale den månedlige husleje, som i ovenstående citat bliver beskrevet som værende en husleje på op mod 15.000 kroner om måneden. Endvidere beskriver Jens, hvordan misbrug af alkohol og hash, i kombination med psykiske og fysiske forhold, kan forværre de sociale problemstillinger, der allerede kan gøre sig gældende. Dette kan indikere, at Jens, i sit arbejde som ungerådsgiver, ser at der er et samfundsproblem med misbrug af euforiserende stoffer og alkohol, samt en social ulighed som udspringer sig af, høje levemæssige omkostninger. Ifølge Ege (2019) kan et *problembrug* af euforiserende stoffer og alkohol have negative konsekvenser for både den enkelte og deres familie. Herunder kan de skabe problemer i form af afhængighed, konflikter og brudte relationer.

Desuden skriver Ege (2019), hvordan samfundsmæssige forhold, en form for *social anomi*, som er præget af social nød og økonomisk ulighed, kan være en medspillende faktor i at *producere uforholdsmæssigt mange personer med problematisk stofbrug* (Ege, P. 2019, s.459-462).

I forhold til hvilke udfordringer der kan identificeres på samfundsniveau, nævner Jens, at Danmark har afsat midler for at Grønland bedre kan løfte det sociale område med fokus på børn og unge området:

Man har afsat millioner kroner til et projektsamarbejde mellem Grønland og Danmark, fordi der var så mange sager, og at grønlænderne alene ikke kan varetage det. Så på den måde har vi også fået noget ekspertise fra Danmark. Ekspertene, som kommer herop og samarbejder med de grønlandske myndigheder omkring hvordan vi løser de her problemer med selvmord og kriminalitet og den vilje der bliver splittet og børn som ikke går i skole og går i stå. Der er nogle virkelige udfordringer i samfundet, som skal varetages på en eller anden måde. Jeg ved landsstyret har indgået en aftale med den danske regering, om at de skal arbejde med, på en eller anden måde at få nedbragt de mange sager, og det er virkelig tunge sager. Det er ikke kun i Nuuk, det er også rundt omkring på østkysten. På især i østkysten, og der er også nogle udfordringer, hvor man prøver på at gøre noget ved kriminalitet, drab og

selvmord. Det kræver organisering og koordination (Interview med Jens d. 28.03.2023).

Jens fremhæver i ovenstående citat, at der er flere sociale problemer og udfordringer i Grønland. Han nævner problemstillinger som relaterer sig til, at Grønland som samfund ikke selv har mulighederne eller ressourcerne til at kunne varetage og løse problemstillingerne. Disse relaterer sig til sociale problemstillinger inden for børne og familieområdet i Grønland. Dette har ifølge Jens resulteret i et transnationalt samarbejde mellem den grønlandske og den danske regering. Hertil har Danmark som regering afsat midler for at kunne afhjælpe i forhold til problemløsningen af de mange sager, som der indenfor ovennævnte område, har hobet sig op i de grønlandske kommuner.

Denne problematik som vedrører manglende muligheder for at Grønland som samfund selv kan varetage området, ses også i at den tidligere danske regering afsatte 80 millioner kroner til at afhjælpe og understøtte arbejdet med særligt fokus på socialområdet (Indenrigsministeriet, 2020, s.8).

Dette kan indikere, at Grønland som samfund har en stor udfordring i form af mangel på lokal ekspertise og kapacitet til at kunne håndtere og løse udfordringerne, som ses i form af de sociale problemer og i antallet af komplekse sager i det grønlandske samfund, som Jens påpeger. Jens nævner desuden, at de sociale problemstillinger ikke kun gør sig gældende for storbyerne som Nuuk, men også for de resterende dele af Grønland - især på østkysten. Dette kan indikere, at der kan være en geografisk udfordring og spredning af de sociale problemer, idet Grønland i og for sig arealmæssigt er et stort land, med forskellige kulturer og samfund. Med dette kan illustreres nødvendigheden for, at der tages højde for forskellige samfund i en grønlandsk kontekst samt for de regionale forskelle, der gør sig gældende i Grønland.

Set i sin helhed, kan der ud fra Jens' udsagn identificeres sociale problemer, som relaterer sig til selvmord, kriminalitet, manglende skoling samt manglende ressourcer til, at Grønland som nation kan håndtere disse udfordringer. Dette fremhæver, at der i Grønland er et stort behov for lokal og udefrakommende ekspertise og politisk engagement for at kunne løse de sociale problemer, som gør sig gældende i Grønland inden for børn og ungeområdet.

Jens fortæller, hvordan han arbejder med de unge borgere, individuelt, men også i grupper, hvor han kan inddele grupperne i køn (Interviewet med Jens, 28.03.2023). Dette kan indikere, at Jens har et stort skønmæssigt råderum, i forhold til organiseringen af indsatserne. Lipsky (1980) beskriver,

hvordan frontmedarbejdere har et stort råderum i forhold til deres skøn. Dette skøn bliver ifølge Lipsky afgørende for mængden og kvaliteten af de ydelser og sanktioner frontmedarbejdere forvalter på vegne af deres forvaltning (s.13). Desuden beskriver Lipsky hvordan frontmedarbejdere oftest har en relativ høj autonomi i deres arbejde. Heri er implikationen, at frontmedarbejdere kan ses som *policymakers*. Altså de frontmedarbejdere som uofficielt udarbejder politikker i deres forvaltning (s.18). At Jens vælger at arbejde i grupper, kan indikere, at Jens med sit skøn er med til at påvirke det sociale arbejde, hvortil han som frontmedarbejder bliver *policymaker*, da måden hvorpå hans problemforståelse også bliver hans måde at arbejde på.

Jens møder for første gang de unge, når de bliver henvist til unge tilbuddet samt via tryghedspatroljen, som blandt andet er en del af det forebyggende arbejde, som ungetilbuddet udfører. Han fortæller, at en del af hans arbejde er at styrke de unges selvtilid, så de kommer væk fra tanker om selvmord, hash og kriminalitet. I dette unge tilbud sørger de for at finde den unges interesser og livskvalitet i fællesskab med den unge:

Så vi har nogle forskellige aktiviteter kørende hele tiden. Vi har også nogle aktiviteter her i byen med cykler, kajak, fitness, svømmehal og gåture. Vi besøger også nogle virksomheder. Så på den måde prøver vi på at få de unge til at styrke deres eget selvværd. Og ud over det så har vi også haft nogle projekter om sommeren som jagt, fiskeri, rensdyrjagt, sælragt hvor vi tager de unge med (Interviewet med Jens, 28.03.2023).

Ungetilbuddet i Grønland sørger for at holde de unge beskæftiget med en masse aktiviteter som en del af deres behandling. Derudover har de også sørget for at oprette noget, der hedder “tryghedspatroljen”. Dette er et af ungetilbuddets tiltag for at stoppe de unge med at begå kriminalitet, så de hurtigst muligt kan få den hjælp de har behov for. Jens forklarer at medarbejderne som del af tryghedspatroljen, kører rundt om natten i hverdagene fra kl. 20.00 til kl.02.00 og i weekenderne fra kl. 04.00 til kl. 08.00. Der kører to biler rundt og hvis de oplever at se en ung ude i problemer, kører de vedkommende til ungetilbuddet. Dette er ikke for at straffe dem men for at hjælpe dem.

Jens fortæller, at det ikke er sundt for den unge at begå sig i det kriminelle miljø og vil hellere se dem i noget sundere, der kan gavne dem. For eksempel at se dem komme i skole. Vi har i denne analyse set på det forebyggende arbejde Jens udfører, ved ungetilbuddet, inden børnene kommer ud i en kriminel deroute.

Vi vil i næste del af analysen kigge på hvilke praksisser der gør sig gældende i Grønland, for frontmedarbejdere der arbejder med børn der har haft en kriminell debut. Dette fører os til Susanne som arbejder i en sikret døgninstitution i Grønland, der beskæftiger sig med kriminelle unge borgere. Herunder vil se på hvordan de i deres arbejde behandler de sociale problemer.

9.2.2 Anerkendelsesarbejdet på en sikret afdeling i Grønland

Susanne er uddannet fængselsbetjent med en baggrund som pædagogisk assistent. Susanne er afdelingsleder i en sikret døgninstitution i Grønland, og fortæller, hvad deres primære opgave i den sikrede institution er:

På den sikrede afdeling der er vores primære opgave at lytte til den unge. Hvordan de har det, hvordan deres dag er, og hvad de har på hjerte. Så først og fremmest er vores hovedopgave at lytte til dem. Det er jo den lukkede afdeling, de har jo ikke mulighed for at komme ud. De kan ikke komme udenfor og røre sig osv. Vi bruger noget der hedder anerkendende pædagogik og kognitiv pædagogik, selvom vi har dem i forholdsvis meget kort tid herinde. Altså et halvt år, plejer vi som regel at have dem (Interviewet med Susanne, 22.03.2023)

Ovenstående citat viser, hvordan frontmedarbejdere i en grønlandsk kontekst arbejder med en anerkendende tilgang i deres arbejde med kriminelle børn og unge, som er anbragt på den sikrede døgninstitution i Grønland. Susanne beskriver, at deres primære hovedopgave er at lytte til den unge, hvilket kan indikere, at de forsøger at arbejde ud fra, hvilke behov barnet udviser. Selvom Susanne nævner, at de arbejder ud fra det, som hun kalder en *anerkendende pædagogik*, samt ud fra en metode, som udspringer sig af *kognitiv pædagogik*, kan deres arbejde ses som værende eklektisk. De ikke har faste metoder i deres arbejde, da deres arbejde er baseret ud fra hvilke behov, barnet udviser. Denne eklektiske måde at arbejde på bliver yderligere konkretiseret senere i interviewet:

Vi har ikke de der standardmetoder. Vi går simpelthen kun efter barnet. Hhad er det barnet har brug for? Hvert barn har forskellige behov, de har ikke de samme behov jo. Så i observationstiden der noterer vi og der skriver vi ned hvad er det barnet har brug for (Interviewet med Susanne, 22.03.2023).

I ovenstående citat tydeliggøres det, at de på den sikrede afdeling ikke er bundet til standardmetoder, men at de simpelthen arbejder ud fra en vurdering om, hvad det er, barnet udviser

behov for. Dette kan belyse hvor stort et skønsmæssigt råderum, de på den sikrede døgninstitution har, når det kommer til vurderingen af samt i behandlingen af barnets behov.

I forhold til hvordan samarbejdet med kommunerne i Grønland opleves, nævner Susanne at hun i sit arbejde ser forskelle i, hvordan deres samarbejde med kommunerne er alt afhængig af hvilken kommune, der er tale om:

Det er fordi, når et barn, skal ind og være på den sikrede, i et par måneder, så har en bestemt kommune det med, at så svare de ikke tilbage. "Så er barnet afleveret, nu er det ikke vores problem længere". Det betyder, at de 13årige og op, de sidder på ubestemt tid, inde på den sikrede afdeling, og det er jo synd. Vi vil jo ikke låse børnene inde, det er jo ikke vores mål, inde på den sikrede afdeling! (Interview med Susanne d. 22.03.2023)

Ud fra citatet kan der identificeres flere problemer. Der ses i problemfeltet, at børn som udøver personfarlig kriminalitet, kan blive surrogatanbragte. Det kan derfor tænkes, at "adgangsbilletten" til den sikrede afdeling, er når et barn udøver personfarlig vold.

At der ikke er samarbejde og kommunikation imellem kommunerne og døgninstitutionen ses her som værende særligt problematisk, idet at det manglende samarbejde fører til flere problemstillinger, når et barn anbringes på den sikrede afdeling. Dette gør, at frontmedarbejderne ikke ved, hvad de skal gøre med de unge, når deres behandlingstid er over. For som Susanne nævner, er deres mål jo ikke at låse børnene inde på ubestemt tid. Citatet kan indikere, at nogle af kommunerne i Grønland generelt ikke har et veletableret samarbejdssystem, samt som det i tidligere afsnit er blevet udledt, at Grønland som samfund har svært ved at løfte og håndtere behandlingen i det sociale område. Idet at kommunens frontmedarbejdere ikke længere svarer eller interesserer sig for deres børn og unge, som er anbragt, kan ses som *creaming-strategier* i frontmedarbejdernes arbejde i kommunen, i form af at de "plukker de lavest hængende frugter", og prioriterer sager, de som frontmedarbejdere *skønner*, har en større chance for succes, hvorved de mere komplekse sager får lov til at sylte i syltetøjsglasset (Lipsky, M. 1980, s. 107-108).

Udledt af citatet er, at der er en kommune, som har udfordringer i deres kommunikation til den sikrede døgninstitution. Dette kan resultere i, at børn ned til 13-årsalderen bliver og forbliver anbragte på en sikret lukket afdeling på ubestemt tid. Heri er indikationen, at der er samarbejdsvanskeligheder i det sociale arbejde, imellem frontmedarbejderne der er i kontakt med

den unge på den sikrede afdeling og barnets sagsbehandler i kommunen. Dette i sig selv kan ses som særlig problematisk, idet Susanne i interviewet drager paralleller imellem den sikrede afdeling og et fængsel: “*Jo det lidt det samme, men jeg vil jo ikke kalde det et fængsel for børn. Det er det ikke. Sådan fungerer vi ikke. Jo, det er, de minder meget om hinanden (et fængsel og afdelingen, Red.)*” (Interview med Susanne, d. 22.03.2023). Selvom døgninstitutionen ikke er et fængsel, ses denne institution stadig med ligheder til et fængsel, som gør, at de unge kan føle at de sidder inde i et fængsel og ikke på en sikret afdeling.

Børnene som Susanne bruger som eksempel ses som værende 13-årige og op, som sidder på ubestemt tid i den lukkede afdeling. Dette i sig selv kan ses som en meget indgribende og voldsom straf for et barn, hvortil det kan udledes, at barnets muligheder for deltagelse i samfundet er minimale. Det kan ud fra Honneths begreber ses som, at barnet i forbindelse med sin anbringelse på den lukkede afdeling, ikke kan tillægges samme grad af *moralsk tilregnelighed som de øvrige samfundsmedlemmer*. Dette kan ifølge Honneth (2006) give implikationer i form af tab af selvrespekt for den, der nægtes denne form for retslige anerkendelse, hvorved barnet kan tabe evnen til at kunne forholde sig til sig selv som *et af samfundets ligeberettigede interaktionspartnere* (s.178). Ovenstående citat kan ud fra Honneths teori om anerkendelse også tolkes som, at barnets sagsbehandler i kommunen ikke anerkender barnet som et af samfundets ligeberettigede interaktionspartner. Honneth beskriver i sin teori, at borgeren gennem rettigheder vil kunne se sig selv som et ligeværdigt menneske i samfundet og dermed opnå selvrespekt (s.11). Desuden beskriver Honneth, at anerkendelsen opstår i de menneskelige relationer, og det beskrives, at barnet har brug for anerkendelse og kærlighed for at kunne indgå i intersubjektive relationer (Ibid.). I dette tilfælde ses det at børnene som er anbragt på den sikrede afdeling, ikke får muligheden for interaktion med det resterende samfund, hvorved muligheden for anerkendelse gennem menneskelige relationer bliver udfordret. Idet at de unge ikke har en tidsfrist for, hvornår de kan komme ud i samfundet og blive genforenet med sin familie, bliver de unge isoleret, hvilket ifølge Honneth kan føre til, at barnet ikke kan indgå i intersubjektive relationer (s.190). Den manglende anerkendelse af barnet kan derfor også give implikationer for de anbragte børns egen ringeagt. Ringeagtelsen vil forfølges yderligere i det følgende. Honneths begreb om ringeagt, som han beskriver som en form for modstykke til anerkendelsen, ses som særlig frugtbar i forhold til at belyse implikationerne ved anbringelsen på ubestemt tid (s.175). Honneth skriver:

Den praksisrelaterede mishandling, hvor man med magt fratager et menneske enhver mulighed for frit at disponere over sin krop, udgør den mest elementære form for

personlig nedværdigelse. Grunden hertil er, at ethvert forsøg på at bemægtige sig en persons krop imod personen vilje altid, uanset hensigten, vil bevirke en ydmygelse, der i højere grad end de andre former for ringeagt er et destruktivt indgreb i et menneskes praktiske selvforhold (Honneth, A, 2006, s. 176).

At grønlandske børn og unge som er anbragt på en sikret døgninstitution, som på samme tid bliver frihedsberøvet på ubestemt tid, kan ud fra Honneths (2006) begreber om nedværdigelse og ringeagt, ses som et af de mest elementære former for personlig nedværdigelse, som de bliver udsat for. Det ses derfor, at der kan opstå implikationer for Barnets *praktiske selvforhold* som kan blive udfordret, da barnet ikke har muligheden for at kunne disponere over sin egen krop og frihed i flere måneder.

Honneth (2006) bruger eksemplet om den praksisrelaterede mishandling som krænkelser ved handlinger, der vedrører fysisk mishandling herunder for eksempel tortur og voldtægter. Det er dog ikke den fysiske mishandling der i Honneths (2006) forståelsesramme er den mest destruktive, men i særdeleshed det følelsesmæssige aspekt ved, at man som menneske er underlagt et andets menneskes vilje (Ibid.). I dette tilfælde kan man se det som, at barnet er underlagt sin sagsbehandlers vilje. Med det fremanalyseres det, at anbringelse af barnet, på ubestemt tid, kan ses som den praksisrelaterede mishandling. Ifølge Honneth er konsekvenserne for den, der oplever mishandlingen, en kombination af *social skamfølelse* samt barnets tab af sin tillid til sig selv og verdenen omkring sig, og derfor ikke kan indgå i *intersubjektive relationer* (Honneth, 2006, s.176-177). Heri er antagelsen at barnets som er anbragt, i kraft med det er på ubestemt tid, kan miste sin tillid til sig selv og opleve anbringelsen som en social skamfølelse.

Dette vil forsøges at blive belyst ud fra en juridisk forståelsesramme, og i anerkendelsen i den retslige sfære.

Kigger man på kriminalloven for Grønland, er der i kapitel 32 et afsnit om *særlige støtteforanstaltninger over for unge kriminelle*, som meget kort giver et outline i, hvordan man skal håndtere de *særlige støtteforanstaltninger*:

§ 152. Dom til særlige hjælpeforanstaltninger over for unge kan anvendes, hvis gerningsmanden på domstidspunktet er under 18 år eller i særlige tilfælde under 20 år. Stk. 2. Ved en dom til særlige hjælpeforanstaltninger over for unge fastsætter retten, at den dømte undergives tilsyn af de sociale myndigheder med hjælpeforanstaltninger efter den sociale lovgivning. Retten fastsætter endvidere, at

den unge skal undergive sig de forskrifter, som de sociale myndigheder pålægger den pågældende. Dette kan dog kun ske, i det omfang de sociale myndigheder har erklæret at ville påtage sig tilsynet (Bekendtgørelse af kriminallov for Grønland, 2017).

Dette vil praktisk taget mene, at hvis gerningsmanden på tidspunktet af lovovertrædelsen var under 18, ville man kunne iværksætte særlige foranstaltninger efter lovgivning på det sociale område. I dette tilfælde, ville det gælde ud fra Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni, 2017 om støtte til børn. I kapitel 36, i førnævnte børnestøttelov, fremstår følgende:

§ 36. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om, at et barn der er anbragt efter §§ 27 eller 28 skal anbringes på en sikret afdeling af en døgninstitution. På en sikret afdeling er det tilladt at have ydre døre og vinduer konstant aflåst. Der kan alene træffes afgørelse om anbringelse på en sikret afdeling af en døgninstitution, når:

- 1) barnet er mellem 12 år og 15 år,*
- 2) har begået en grov lovovertrædelse, og*
- 3) hensynet til barnets eller andres sikkerhed gør anbringelse på en sikret afdeling af en døgninstitution absolut påkrævet (Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn).*

Juridisk set kan praksissen med anbringelse på ubestemt tid, ses som en lovlig praksis, da den længste tid for opretholdelsen af særlige foranstaltninger, jf. Børnestøtteloven, referer tilbage til Kriminallovens §152, stk.3: *“Stk. 3. Retten fastsætter en længstetid for foranstaltningen, der i almindelighed ikke kan overstige 2 år. Under særlige omstændigheder kan dog fastsættes en længstetid på indtil 3 år”* (Bekendtgørelse af kriminallov for Grønland, 2017).

Idet sagsbehandleren vurderer at barnet skal anbringes på den sikrede afdeling, kan dette også ses som at sagsbehandleren med lovgivningen anerkender, at barnet kan være til fare for sig selv, og andre omkring sig, hvorfor en anbringelse på den sikrede afdeling ses, som absolut påkrævet, jf. §36, nr. 3 i Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni om støtte til børn.

Som tidligere beskrevet i teori afsnittet sker anerkendelsen ifølge Honneth (2006) i den retlige sfære gennem universelle rettigheder (s.12). Heri kan udledningen af dette afsnit sammenfattes som, at der i institutionen og i kommunen sker en retslig anerkendelse, i form af at barnets rettigheder jf. Lovgivningen bliver opretholdt, så eventuelle selvskader og skader på andre kan minimeres. Det

antages derfor at barnet har et behov for at sidde på den lukkede afdeling. Det der går hen og bliver krænkelse af barnet, kan ses i at barnet bliver anbragt på ubestemt tid.

Vi vil i nedstående afsnit komme ind på nedsendelse af børn og unge, når Grønland ikke kan tilbyde en mere konkret behandling til de unge, som gør at de bliver nødt til at sende dem til Danmark.

9.2.3 Nedsendelse fra Grønland til Danmark

Som tidligere nævnt i vores metodiske afsnit, ville den første informant til pilotprojektet hverken lade sig optage eller give sit samtykke til at blive direkte citeret. Vi har dog været transparente over for informanten om, at den viden som vi fik ud af pilotinterviewet ville kunne stille os skarpere på en egentlig problemstilling, samt at vi ville kunne bruge noget af informantens udsagn, dog i et minimalt omfang, uden direkte citering, eller mulighed for, at det ville kunne føres tilbage til informanten. Dette indvilligede informanten i. Informanten, som arbejder ved Socialstyrelsen i Grønland, gjorde det meget klart for os, at der ikke er en praksis for nedsendelser af børn og unge, hvad enten dette er i forbindelse med behandling, eller i en kommunal indsats, ej heller hvis der har været tale om kriminalitet. Det har senere i det empiriske materiale vist sig, at der tegner sig et andet billede, stik modsat hvad vi tidligere havde fået at vide, i forhold til praksissen om nedsendelser. Sussanne fortæller at de ikke har et samarbejde med Danmark, men at de unge på den sikrede afdelingen bliver sendt videre på en psykiatrisk afdeling i Grønland, hvis børnene udviser tegn på psykosomatiske lidelser: *“Jamen så bliver de sendt ned til Dronning Ingrid's Hospital, på den psykiatriske afdeling, A1”* (Interviewet med Sussanne d.22.03.2023). Herfra er empiriske fund, at vejen til nedsendelser af unge grønlændere her opstår. Dette kan være med til at give en forklaring på, hvorfor de fra Grønlands Selvstyre, ikke ser en egentlig praksis af nedsendelser af børn til Danmark. Yderligere kan dette sammenlignes med de voksne der bliver nedsendt til Danmark. Kigger man på kriminalloven for Grønland, i § 157, står der *“hvis det findes formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser, kan retten bestemme, at den dømte skal anbringes på hospital eller anden institution i Grønland eller i Danmark eller om tilsyn efter bestemmelserne i kapitel 28.”* (Bekendtgørelse af kriminalloven for Grønland, 2017). Praksissen som vedrører nedsendelser vil i følgende analyse blive forfulgt yderligere.

9.2.4 Det sociale arbejde i Danmark efter nedsendelsen

Som tidligere nævnt, har vi i forbindelse med dette forskningsprojekts empiriindsamling, snakket med flere forskellige frontmedarbejdere både i Grønland men også i Danmark, som i deres arbejde har at gøre med kriminelle unge grønlandske borgere. Her er et væsentligt fund i datamængden, at

der i Grønland ikke er de samme muligheder som i Danmark, hvad angår psykiatrisk behandling for unge grønlandske lovbrudere. Det bliver italesat af Annemette, at børn og unge som begår kriminalitet, som på gerningstidspunktet udviser psykotiske træk eller andre psykiske lidelser oftest bliver nedsendt til Danmark:

Altså, det kan være fordi i Grønland der har vi ikke noget retspsykiatrisk hospital så de bliver sendt dertil [Danmark, red.] hvis der er et behov for anbringelse. Men så laver [retspsykiatrien red.] også mentalundersøgelser. Altså hvis der er blevet begået en forfærdelig forbrydelse, og man er i tvivl om hvorvidt personen er psykisk syg, så er det dem der laver en mentalundersøgelse, og de bliver også sendt dertil (Pilotinterview med Annemette, 10.03.2023).

Det som der her bliver problematisk, er at grønlandske børn og unge som i forvejen udviser tegn på retspsykiatriske lidelser, bliver sendt til Danmark som en del af behandlingen, hvilket i og for sig kan ses som en yderligere belastning for barnet/den unge. Det at det grønlandske sociale og sundhedssystem ikke er gearet til at kunne håndtere og rumme, disse børn og unge, bliver i tidligere analyseafsnit også belyst.

Som beskrevet i tidligere analyse, kan det udledes at Grønland som samfund har svært ved at løfte det sociale arbejde, og derfor heller ikke har muligheden for at kunne varetage behandling af psykosomatiske lidelser. Selvom det kan ses som problematisk at børn og unge ikke kan få behandling i deres eget hjemland, kan dette også ses i lyset af anerkendelse.

Høilund og Juul (2015) nævner at det sociale arbejde skal udføres med et *etisk grundlag*, som er med til at kunne opløfte den enkelte borger, hvortil der kan ske *en menneskelig opblomstring*. Dette etiske grundlag, kan i nærværende analyse ses i forlængelse af praksisserne om nedsendelser. Dette ses desuden i analysen som en af betingelserne for at de nedsendte kan få muligheden for menneskelig opblomstring. Ved at man fastholder praksisser med nedsendelser, kan det ses som et udtryk for Grønlands bidrag til at borgerne får en reel chance for at kunne virkeliggøre sig selv (Høilund & Juul, 2015, s.32).

Dog kan dette også være en ulempe, ved at det er børn og unge der er tale om. Nævnt tidligere i afsnit 9.2.2 kan de blive frihedsberøvet og isoleret fra det grønlandske samfund og deres familie i Grønland.

Yderligere fortæller Annemette at når de unge grønlandere er anbragt på en døgninstitution i Grønland og de efterfølgende bliver nedsendt til en døgninstitution i Danmark og er fyldt 18 år og begår en ny kriminalitet i Danmark, kan det blive svært for den unge at vende tilbage Grønland:

I hvilket omfang det sker i øjeblikket, det skal jeg ikke kunne sige. Men jeg ved, det sker. [nedsendelser til Danmark, Red.] De retspsykiatriske patienter og udviklingshæmmede domfældte, bliver sendt til Danmark, og den problematik, vi ser, sker også for børn og unge, der bliver sendt til Danmark. Hvis en ung mellem 15 og 17 år har begået et eller andet på en døgninstitution i Grønland, og så bliver sendt til en døgninstitution i Danmark, og vedkommende når at blive 18 år og går ud og begår ny kriminalitet i Danmark, så får de en dansk dom. Det vil sige, at så er det egentlig de danske myndigheder, der er ansvarlige, og på den vis så kan vejen hjem til Grønland blive mere vanskeligt for dem, fordi "jeg ikke længere er Grønlands ansvar" (Pilotinterview med Annemette, 10.03.2023).

Det ovenstående citat af Annemette indeholder flere informationer om en problematik som relaterer sig direkte til nedsendelserne af borgere, fra Grønland til Danmark, herunder fokuseres der på, retspsykiatriske patienter, udviklingshæmmede domfældte, samt børn og unge. Udsagnet indikerer, at nedsendelserne sker, men kan i citatet ikke komme specifikt ind på omfanget af denne praksis. Dog ses der i artiklen "*fra nedsendt til bortdømt*" udgivet af tidsskriftet Social Kritik, at forskerne Annemette Nyborg Lauritsen og Mette Rømer, belyser at der ikke er en egentlig praksis hvori man registrerer den andel af nedsendte som bliver sendt tilbage til Grønland.

Desuden kan man ud fra citatet af Annemette se problematikker som har at gøre med ansvarsfordelingen i forhold til de grønlandske borgere som bliver sendt til Danmark og som på et senere tidspunkt begår kriminalitet i Danmark. Det påpeges i citatet at det kan blive mere vanskeligt at få disse personer at komme tilbage til Grønland, da ansvaret for den nedsendte borger nu, befinder sig på de danske myndigheders "skuldre", og at der bliver en afskrivning af ansvar fra grønlandsk side af. Denne problematik bliver i artiklen "*fra nedsendt til bortdømt*" også belyst, idet at der også opstår et spørgsmål om ansvarsfordeling i forhold til betaling, hvortil de nedsendte bliver set som en økonomisk byrde, som ingen af landende vil bære på sig (Nyborg, L. A. & Rømer, M. 2023).

I tidligere afsnit i analysen omhandlende anerkendelse på en sikret døgninstitution, analyseres Susannes udsagn om anbringelse i en sikret afdeling. I forhold til yderligere identificering af manglende anerkendelse, belyses problematikken med nedenstående citat af Annemette:

Poul: Nu det her med, at de bliver afskrevet fra Grønland, hvis det er at de begår en ny kriminalitet i Danmark, vil du sige, at deres rettighedsstilling, at den så bliver forringet?

Annemette: Ja det vil jeg jo synes, altså rent menneskeligt ikke? at de grønlandske myndigheder ikke længere interesserer sig for deres borgere. Det må være en form for krænkelse af rettighederne. Også i forhold til hvis vi taler om børn og unge under 18 år. Deres kontakt til familie og netværk i Grønland, den bliver forringet. Og på den vis, der krænker man jo deres menneskerettigheder i forhold til retten til familieliv (Interview med Annemette d. 13.03.2023).

Annemette nævner i citatet, en bekymring for manglende anerkendelse fra de grønlandske myndigheder over for deres grønlandske borgere i Danmark, især for børn og unge under 18 år. Annemette forklarer, at det kan ses som en krænkelse af borgernes rettigheder. Dette går også imod den gensidige anerkendelse, som Honneth (2006) taler om, og som er nødvendig for at opretholde værdigheden for alle parter i en social relation (s.112).

Annemette fortæller også i ovenstående citat, at den forringede kontakt mellem børn og unge og deres familie og netværk i Grønland, sker som følge af nedsendelsen. Dette kan også ses som et tegn på en manglende anerkendelse af børnenes ret til familieliv, som er en central del af deres værdighed som mennesker.

Efter børn og unge er kommet til Danmark kommer de i behandling. Her vil vi komme ind på en retspsykiatrisk lukket afdeling der til dagligt arbejder med grønlændere samt vil vi kigge på hvordan de imødekommer deres nationalitets- og identitetsmæssige tilhørsforhold.

9.2.5 Retspsykiatrisk behandling

I Danmark er der en retspsykiatrisk lukket afdeling som kun arbejder med grønlandske patienter som er nedsendte fra Grønland. Lis er socialrådgiver og til dagligt arbejder hun med grønlandske patienter og samarbejder meget med Grønland, hvor Kai er pædagog, som også arbejder med de grønlandske patienter. Vi ser Lis og Kai som frontmedarbejdere i den retspsykiatriske afdeling, da de er i direkte kontakt med målgruppen. Kai fortæller, hvordan deres behandlingsform er på denne afdeling for unge kriminelle, der har en funktionsnedsættelse:

Den officielle behandlingsform vi benytter os af her, er miljøterapi som går ud på at skabe små miljøer som er overskuelige og genkendelige i sig selv. Når man har en funktionsnedsættelse og på grund af psykose, som mange af vores patienter udviser, kan de variere voldsomt i deres funktionsniveau alt efter hvor meget psykosen den raser og hvor godt vi kan få den behandlet (Interviewet med Lis og Kai, 13.03.2023).

Ifølge Kai fungerer deres retspsykiatriske lukkede institution som en helt almindelig retspsykiatrisk afdeling, som mange andre steder i Danmark. Det der gør denne institution anderledes, er at de sørger for at selvom de unge bliver nedsendt fra Grønland og anbragt på afdelingen i Danmark prøver de at bibeholde den kultur grønlænderne kommer fra. Dette kommer også til udtryk i udsmykningen på væggene, som bliver prydet grønlandsk kunst, og billeder af grønlandsk natur. Vi beskriver også dette i vores metodiske afsnit. Idet at børn og unge bliver anbragt i et fremmet land har den retspsykiatriske lukkede afdeling fokus på at give de unge en god og succesfuld behandling. Lis og Kai fortæller i gruppeinterviewet at dette gør de ved at inddrage den grønlandske kultur ind på afdeling så de kan føle sig hjemme, hvilket kan give de unge en følelse af de stadig er på Grønland, Lis udtaler:

Så jeg ved at der kan være noget i forhold til højtider og så videre, hvor at det virkelig kommer op i dem at de ikke er der hvor de plejer og at de ikke nødvendigvis er hjemme. En måde vi prøver at afhjælpe det på, er at i forhold til at vi sigter efter, men det ikke altid det kan lade sig gøre men at have grønlandsktalende personale i de fleste vagtlag og så har vi vores tolk som er her i nærmest alle dagtider. Vi har ofte madlavning med grønlandske måltider vi holder kaffemik hver gang der er fødselsdage og højtider og Grønlands nationaldag går vi meget op i at fejre (Interview med Lis og Kai, 13.03.2023).

I ovenstående citat er udledningen at Lis i sit arbejde med målgruppen, systematisk forsøger at arbejde med en anerkendende tilgang i forhold til deres patienters nationale- og identitetstilhørsforhold. Ydermere er der altid en grønlandsk talende medarbejder eller tolk til stede, hvis der bliver behov for tolkning, idet nogle af patienterne kun taler grønlandsk. Herunder ses det hvordan personalet i den retspsykiatriske afdeling indarbejder grønlandsk madlavning, og holder kaffemik ved fødselsdage, som er en grønlandsk tradition, hvortil Kai udtaler:

[Der er en, Red.] Grønlandsk præst tilknyttet der kommer og holder gudstjeneste cirka en gang om måneden udover vi selvfølgelig også har hospitalets præst. Hvis

man har brug for at tale med en præst, kan vi jo på lige fod med alle andre afdelinger få en præst over med få timers varighed. Med en grønlandsk præst der afholder grønlandske gudstjenester i det aktivitetsrum (Interview med Lis og Kai, 13.03.2023).

De ovenstående citater fra Lis og Kai, vil vi forsøge at belyse ud fra anerkendelse i den solidariske sfære, hvor Honneth (2006) beskriver at borgeren skal anerkendes igennem de fællesskaber samt det samfund borgeren tilhører (s.164). Dette kan ses i hvordan den retspsykiatriske afdeling anerkender og imødekommer de kulturelle behov og ønsker fra de grønlandske patienter, i forbindelse med religion og muligheden for at kunne dyrke religion på sit modersmål. Den retspsykiatriske afdeling har tilknyttet en grønlandsk præst til at afholde gudstjenester en gang om måneden, hvormed den retspsykiatriske afdeling anerkender betydningen af de grønlandske borgers religiøse og kulturelle tilknytninger.

Grønland har som et oprindeligt folk ikke altid været kristne men blev med den danske kolonialisering efter Hans Egede kristne mission i Grønland i 1721 (Elstad & Nielsen 2021, s.41), hvor han tog udgangspunkt i Erik Pontoppidans "*Sandhed til Gudfrygtighed*" som blev oversat og kom til at udgøre grundlaget for religionsundervisning i store dele af Grønland (Nielsen 2021, s.57)

Grønlands første lovgivning fra 1905 var sågar Kirkeloven, som dannede grundlag for at Grønland "*lovgivningsmæssigt blev bygget på kirkeret*" (Nornild 2021, s.152). At den kristne tro og kirken således har betydning for grønlandske borgere imødekommer den retspsykiatriske afdeling ved at have en grønlandsktalende præst tilknyttet. Den Grønlandske præsts tilgængelighed og de afholdte gudstjenester betragtes og ses som en anerkendelse i den solidariske sfære. Udledningen ses som retspsykiatrien forsøger at opretholde patienternes menneskelige værdighed. Dette ses også at have en positiv effekt på patienternes mentale og følelsesmæssige sundhed, idet at mennesket ifølge Honneth (2006) har behov for en social værdsættelse og anerkendelse af deres levemåde (s.168). Her søger den retspsykiatriske afdeling konstant at gøre det hjemligt for patienterne. Ydermere ved at skabe et rum, hvor patienter kan praktisere deres religion og udtrykke deres kulturelle identitet, kan hospitalet hjælpe med at fremme en følelse af tilhørsforhold og styrke patienternes selvværd og egen identitet.

Før en behandling starter op på den retspsykiatriske afdeling laves der en handleplan og en behandlingsplan i samråd med patienten, lægen og patients kontaktperson. For at lægen kan vurdere hvilken diagnose og problemer den unge går med kan det hjælpe den unge med at finde nogle mål at arbejde med. Derfor deltager patientens kontaktperson, for at vide hvad lægen og den unge

kommer frem til som kan gøre det nemmere for kontaktperson at lave en handleplan. På denne retspsykiatriske lukkede afdeling modtager de også grønlandske unge der har enten en behandlingsdom eller en anbringelsesdom. Lis fortæller følgende:

Så har vi dem der er behandlingsdømte. Det vil sige at de har en behandlingsdom, men er måske har brug for at blive stabiliseret igen. Det kan også være de har begået ny kriminalitet og skal indlægges mens man afventer om foranstaltningen skal ændres. Så har vi dem der er anbringelsesdømte, som har fået en anbringelsesdom og skal være her i oftest op til mange år og der er det store mål jo netop også den her rehabilitering. Altså at sørge for at den foregår under alle årene og når vi nærmer os udskrivelse at der er en resocialisering. (Interviewet med Lis og Kai, 13.03.2023).

Denne retspsykiatriske lukkede afdeling modtager kriminelle unge grønlændere og arbejder med at behandle deres psykosomatiske lidelser. Målet for de kriminelle unge er at de bliver stabile igen og kommer ud af det kriminelle miljø og som nævnt tidligere består denne retspsykiatriske behandlingsmetode i, at arbejde miljøterapeutisk. Derudover fortæller Kai at de en gang imellem modtager patienter på tvang:

Vi har også sådan nogle patienter, hvor vi så taler med AI som er det psykiatriske sengeafsnit oppe i Nuuk og de kan sende nogen herved og så laver vi så en ny vurdering når de kommer herved. Så længe at de opfylder kriterierne for at blive tvangstilbageholdt så gør vi det. Så snart tvangen ophøres så skal de selvfølgelig returneres til Grønland på lige fod med en dansk patient (Interviewet med Lis og Kai, 13.03.2023).

I forlængelse af ovenstående citat kan det udledes at der er en praksis, hvor unge patienter bliver tvangsindlagt på retspsykiatrien fra Grønland til Danmark. Det kan være de egentlig har en behandlingsdom, men ender med at komme til Danmark på tvang. Hertil er grunden at det kommer til at hedde tvangsindlæggelse, fordi en behandlingsdom i Grønland, ikke nødvendigvis er en indlæggelse i Danmark. Derfor kaldes det tvangsindlæggelse når de unge kommer til Danmark. Dette illustreres i nedenstående citat:

Det er også der hvor det er specielt i forhold til de grønlændere der har en behandlingsdom, fordi hvis du er i Danmark og har en behandlingsdom kan du indlægges de fleste steder hvor de kan varetage den her slags indlæggelser. Men med

grønlandske patienter der har en behandlingsdom, der kan dommens ordlyd enten være at du kan indlægges på et grønlandsk psykiatrisk hospital eller et dansk psykiatrisk hospital. Så der er nogle forskellige muligheder og begrænsninger, i forhold til dommen, så derfor kan vi faktisk også få nogle på tvang som egentlig har en behandlingsdom, men behandlingsdom hedder ikke indlæggelse i Danmark så derfor ender man med at komme hertil på tvang (Interviewet med Lis og Kai, 13.03.2023).

De unge skal igennem et rehabiliteringsforløb før de kan udskrives tilbage til Grønland. De unge der bliver sendt til Danmark, er nogle der har været surrogatanbragte i Grønland, i institutioner for unge. Her er der så vurderet at de har nogle psykotiske symptomer og derfor skal have en mentalundersøgelse i Danmark. Når en grønlandsk patient sendes tilbage, følges der nogle særlige arbejdsgange i den danske retspsykiatri *“Vi sender jo nærmest et helt tagteam af sted til Grønland altså med specialpsykolog og med læge og med tolk og nogle gange oversygeplejerske og afdelingssygeplejerske også for at forbedre samarbejdet.”* (Interviewet med Lis og Kai, 13.03.2023). Hvis den unge pludselig begynder at blive udadreagerende, ved medarbejderne hvordan de skal håndtere situationen, hvilket de grønlandske medarbejder ikke ved. Derfor tager et helt *“tagteam”* med for at lave overleveringen, samtidig ses dette også at styrke samarbejdet imellem landene.

Der ses i det empiriske materiale at der er et samarbejde imellem Grønland og Danmark, i forhold til nedsendelser, behandling og i forhold til opgaveløsninger som relaterer sig til målgruppen. Dette samarbejde vil vi forsøge at belyse ud fra Lipskys teori om street level bureaucracy. Grønland nedsender unge kriminelle som led i behandling, til Danmark og efter endt behandling, er meningen at de unge skal sendes tilbage til Grønland. Lis fortæller følgende, hvordan de samarbejder med Grønland:

Altså det grundlæggende samarbejde går jo ud på hvem skal indlægges på afdelingen her, og hvem skal udskrives til Grønland. Hovedmålet i vores afdeling er jo at rehabiliterer til man kan blive udskrevet tilbage til Grønland. Så det er meget samarbejdet omkring de 16 pladser og vi er også meget afhængige af hvordan det ser ud med pladsen i Grønland, fordi vi kan heller ikke udskrive hvis der ikke er plads. Så alt vores samarbejde, ud over det der har med hospitalet at gøre er jo med Grønlandske myndigheder, kommuner og fagpersoner (Interview med Lis og Kai, 13.03.2023).

I citatet nævnes der, at der ofte er samarbejds møder og løbende kontakt imellem den retspsykiatriske afdeling i Danmark og Grønland. Dette er med til at illustrere den kontinuerlige kontakt og samarbejde imellem Grønland og Danmark og frontmedarbejderne i den retspsykiatriske afdeling. Dette er en vigtig del af Lipskys teori. Lipsky beskriver hvordan frontmedarbejdere er involveret i daglig interaktion med borgere, klienter eller andre aktører i det sociale arbejdes felt (Lipsky, 1980 i Nielsen, 2007 s. 153-159). Det styrker samarbejdet ved at de arbejder tværfagligt og guider grønlandsk personale i, hvordan de på den retspsykiatriske lukkede afdelingen arbejder med at behandle unge borgere.

Idet der kun er 16 sengepladser på den retspsykiatriske lukkede afdeling skal landene koordinere med hinanden, i forhold til fordeling af sengepladser. Dette kan også illustrere, at såfremt der ikke er plads i det grønlandske psykiatriske afsnit, at borgerne ikke kan komme hjem til Grønland, da der reelt ikke er noget at kunne udskrive borgeren til. Dette implicerer at borgere som er nedsendt, kan forblive nedsendt på ubestemt tid. Den kontinuerlige kontakt ses, i nærværende analyse til at være med til at styrke samarbejdet imellem landene. Herudover nævner Lis, at samarbejdet imellem dem, i store vendinger drejer sig om at dilemmaet i at skulle beslutte, hvem der skal indlægges på afdelingen samt hvem det er som skal udskrives til Grønland. Dette kan igen ses i lyset af Lipskys (1980) teori, som at de frontmedarbejdere som beskæftiger sig med målgruppen, i dette tilfælde Lis og Kai, har en meget betydelig magt og beslutningskompetence i form af deres faglige skøn. Dette skøn ses for nærværende analyse, som at frontmedarbejderne med deres skønsmæssige vurdering kan være med til at gøre deres råderum større og være med til at træffe potentielt livsafgørende beslutninger som vedrører indlæggelse og udskrivning af personer (s.23).

Vi ser tidligere i dette afsnit når de unge opfylder kriterierne for at kunne tilbageholdes til en tvangsindlæggelse i Danmark, så har frontmedarbejderne i den grønlandske retspsykiatri et skønsmæssigt råderum i at kunne nedsende de unge.

Som i tidligere analyseafsnit illustrerede vi problematikken omkring frontmedarbejderne i en grønlandsk kommune ikke interesserer sig for de børn som er anbragt på sikrede døgninstitutioner. I dette tilfælde, fortæller Lis hvordan de i deres arbejde møder samme problem:

Det er oftest at de større kommuner har lidt mere klare procedurer for de henvendelser der kommer. Så hvis vi for eksempel søger om tøjpenge til en borger, så kan der være forskel på hvor lang tid der går før den ansøgning bliver behandlet både i forhold til at der kan være kæmpe forskel på hvor mange sagsbehandlere de har

ansat, men simpelthen også om de har en procedure for hvordan de her ansøgninger bliver behandlet (Interview med Lis og Kai d. 13.03.2023).

Det kan ud fra Lipskys (1980) teori, ses som at frontmedarbejderne rationerer deres ydelser. Lipsky bruger begrebet *triage* som en analogi for frontmedarbejdernes differentiering, hvortil begrebet opererer i en kontekst af massiv ressourcemangel i den offentlige sektor. Begrebet udspringer fra lægers skøn i en slagmark i krig, om hvem der skal have livsreddende behandling (s.106). Dette set i lyset af triage, kan igen hænge sammen med at *creaming-strategier* i den offentlige forvaltning i nogle grønlandske kommuner har vundet indpas i frontmedarbejderne arbejde. Heri forsøges der at tegne et billede af, at frontmedarbejderne med deres socialfaglige skøn, *creamer*, og igen “*plukker de lavest hængende frugter*” og på den måde rationerer ydelserne, for en bestemt række borgere. I dette tilfælde, de kriminelle nedsendte børn og unge. Lipsky (1980) forklarer hvordan der kan være en sammenhæng i, at frontmedarbejderne skønner hvem der legitimt har ret til ydelser, hvortil frontmedarbejderne rationerer deres ydelser, i forhold til dette skøn. I citatet er det ikke livsreddende behandling der er i fokus, men derimod procedurer der relaterer sig til ansøgninger om ydelser til tøj, hvor retspsykiatrien oplever den grønlandske kommunes sagsbehandlingstid, er afhængig af hvilken kommune de ansøger til.

Det er ikke alle institutioner der arbejder på den måde, hvilket fører til en anden institution i Danmark, som er et socialpædagogisk bosted for udsatte børn og unge i alderen 10 til 25 år. Her arbejder frontmedarbejdere med en helhedsorienteret tilgang, hvor barnet og den unges perspektiver er i fokus og kvaliteten af behandlingen er i centrum. Her møder vi Ib, som er ansat som pædagog på bostedet.

9.2.6 Bosted for unge

Ib fortæller at bostedet har et princip, hvor at der bliver fravalgt unge grønlændere som ikke kan snakke dansk, da det bliver svært for institutionen at lave en målrettet indsats, uden et fælles sprog:

Det er en kæmpe udfordring fordi vi plejer egentligt ikke at have grønlandske unge, som ikke taler dansk. Det er sådan, lidt en undtagelse, og det har været en kæmpe udfordring at der ikke har været noget fælles talesprog. Men det altså den dybereliggende følelsesnære og det komplekse arbejde, det kan vi jo ikke gå ind i uden at have et fælles sprog. På den måde har det været frustrerende og en udfordring (Interview med Ib, 24.03.2023).

Udledningen af citatet er, grunden til at de har udviklet en praksis, hvortil grønlandske unge som ikke kan snakke dansk bliver sorteret fra, er at den unge ikke vil få noget ud af deres behandlingsforløb. Dette kan ses som at frontmedarbejderne anerkender de unge grønlænderes udfordringer. Det indikerer også at bostedet har taget højde for, hvilke implikationer der kan gøre sig gældende, ved ikke at kunne imødekomme den unge, kulturelt og sprogligt. Ib fortæller at man på bostedet ikke modtager grønlandske børn, som ikke kan snakke dansk, kan ses som at den institutionelle dømmekraft bliver praktiseret.

Ifølge Høilund & Juul (2015), udgør den institutionelle dømmekraft, en regulatividé, hvortil etik og jura ikke vægtes højt i forhold til de politiske og økonomiske normer (s. 65). Desuden er den institutionelle dømmekraft ifølge Høilund og Juul (2015) noget som skaber praksis på institutionen (s.67). Den institutionelle dømmekraft ses at have en direkte påvirkning af medarbejderne på bostedet, da der er blevet skabt en konsensus på institutionen, om at man ikke modtager grønlandske børn, som ikke snakker dansk.

Udledningen af citatet er dog, at bostedet vægter etik højt, i modsætning til Høilund og Juuls antagelse om, at etik ikke er i førersædet, ved den institutionelle dømmekraft (ibid.). Der tages højde for, at deres behandling af børnene vil give minimal effekt, da der ikke er et fælles sprog, og ses som modsætning til at se børnene, som potentielle indtjeningsmuligheder for bostedet. Ib fortæller desuden også at institutionen ellers gerne vil have ansat grønlandsktalende personale, men at de oplever at der ikke er nogen grønlændere med en pædagogisk uddannelse.

I Danmark er det få institutioner som modtager og dermed arbejder med unge kriminelle grønlændere som er blevet sendt til Danmark fra Grønland. De institutioner i Danmark, som vi har interageret med, som modtager unge kriminelle grønlændere, ses at arbejde med en empowermentorienteret tilgang i forhold til at give barnet et ansvar for egne indflydelser og handlekraft. Empowerment skal være med til at hjælpe de unge grønlændere til at få en reel indflydelse på deres nuværende liv (Andersen & Brok, 2021 s.49-52; Aghballe, 2018). Ib fra bostedet udtaler følgende: *“Det kommer både an på hvad den unge gerne vil, og så ser man på om det ville være hensigtsmæssigt, om det er muligt at det ene eller det andet.”* (Interviewet med Ib, 24.03.2023).

I ovenstående citat uddyber Ib at, på deres institution har de et stort fokus på, hvad den unge gerne vil og opnå af sit mål. Citatet fra Ib indikerer, at bostedet arbejder med en empowermentorienteret tilgang. Ifølge Andersen og Brok (2021) skal frontmedarbejderne både have fokus på deres egen

rolle i og med at de ikke skal overtage magten over den unge, men i stedet prøve at hjælpe den unge til at genvinde magten over eget liv, samt at styrke den unges selvstændighed (s.49-52). Dette ses i empirien, hvortil det kan udledes at de på bostedet, løbende justerer deres indsatser, så de er afpasset den unges behov og ønsker. Det ses også at de på bostedet tilbyder undervisning til de unge, hvor de på bostedet guider dem igennem en folkeskole hvis undervisningstilbuddet ikke er det rette for de unge, planlægger de i fællesskab nogle andre aktiviteter: *“Nogle gange er det ikke nok med et undervisningstilbud, så skal man sætte noget andet i værk. Så nogle kan måske bedre klare sig med noget praktik, for eksempel som mekaniker eller en håndværker.”* (Interviewet med Ib, 24.03.2023).

I forlængelse af citatet dømmer frontmedarbejderne på bostedet ikke de unge, men i stedet anerkender de, at der er nogle børn/unge der ikke fungerer bogligt og i stedet finder en praktikplads eller andre muligheder for selvrealisering. Det kan ifølge Honneths anerkendelse i den solidariske sfære forstås, at frontmedarbejderne lader børnene og de unge blive anerkendt for deres egne unikhed og genkende sig selv i samfundet. Idet at børnene og de unge bliver individuelt anerkendt kan det antages, at bostedet med anerkendelse styrker børnenes værdsættelse for sig selv, og som borgere i det solidariske fællesskab (Honneth, 2006 s.11). Idet bostedet anerkender de unge, sørger de samtidig også for at bevare roen når de arbejder med dem fortæller Ib:

De vigtige opgaver det er jo nok typisk at være ude sammen med de unge, hvor der bliver brugt rigtig meget krudt på tid og nærvær og vise de unge at man faktisk godt gider dem. Så kan man lave noget effektivt ved at man lader sin ro smitte af, altså at man selv er rolig, så bliver de andre også rolige. Det fungerer også men ja det væsentlige i det er jo det pædagogiske arbejde (Interviewet med Ib, 24.03.2023).

Ud fra ovenstående citat, kan det udledes at på bostedet handler det meget om at have samvær, styrkelse af relationer og tid til de unge for at få en ro hos de unge som gør at de føler sig trygge på bostedet. Heri kan man effektivt arbejde med børnenes relation til de voksne. Udover relations arbejdet på bostedet arbejder de med aktiviteter i daglig livet (ADL) og i fællesskabet med den unge udarbejdes nogle mål, som bliver fuldt op omkring, hvor der laves nye eller andre delmål. Derudover belyser empirien også at bostedet arbejder med en handleplan, som de får tilsendt fra kommunen, hvor de så arbejder individuelt med de unge.

Vi får en handleplan tilsendt fra kommunen. Og så har vi en medarbejder oppe på administrationen, der skriver den handleplan om til en individuel pædagogisk plan.

Ud fra den så sidder vi så opretter delmål som løber i en periode på seks uger, hvor de bliver evalueret hver 14. dag (Interviewet med Ib, 24.03.2023)

Ud fra ovenstående citat, kan det ses at kommunen udarbejder handleplanerne for børnene på bostedet. Handleplanerne bliver udarbejdet ud fra Servicelovens §140 (herefter SEL). Ved at kommunen udarbejder en handleplan for barnet, kan dette også ses som at kommunen er med til at tildele barnet rettigheder til behandling ud fra SEL § 140. Herunder er formålet med behandlingen ud fra § 46 i SEL:

§ 46. Formålet med at yde støtte til børn og unge, der har et særligt behov herfor, er at sikre, at disse børn og unge kan opnå de samme muligheder for personlig udvikling, sundhed og et selvstændigt voksenliv som deres jævnaldrende (SEL. § 46).

Handleplanen som har til formål at yde støtte til barnet, kan ses som at være med til at sikre barnets rettigheder. Hertil kan det ud fra Honneths (2006) begreber ses som at barnet bliver tildelt rettigheder hvorved barnet kan føle sig som en ligeværdig del af samfundet, og kan opnå respekt for sig selv og en positiv selvagtelse og se sig selv som et praktisk og produktivt subjekt (s.60-61).

9.2.7 Behandlingsmetode i SSP

Dette fører os videre til Sara som arbejder som SSP-konsulent i en kommune i Danmark. Da Sara ikke har arbejdet med grønlændere eller grønlandere der er blevet nedsendt til Danmark, fortæller hun om hvordan de i SSP og kommunalt regi, generelt arbejder med børn og unge kriminelle, da de har begrænset erfaring i sager der omhandler specifikt grønlandske børn og unge.

I forhold til arbejdsmetoder arbejder Kommunen særligt indenfor §115 i retsplejeloven, hvor de arbejder på tværs og udveksler oplysninger:

Vi arbejder jo særligt indenfor rammerne af §115, hvor vi har ret til at udveksle oplysninger på tværs af myndigheder; altså skole, sociale myndigheder, politi. Den paragraf er vi rigtig glade for. Hos os, er det jo sådan at den juridiske ramme, giver os muligheden for at faktisk at tage listen fra politiet og sige "okay, ham her, han var antruffen i weekenden, og det ser ud som om at han faktisk hænger ud med nogen som vi ved, er kriminelle. Dette er anledning til at vi lige skal have fat i rådgiver, fordi vi bliver bekymret her." (Interviewet med Sara, 16.03.2023).

Sara fortæller at de i SSP-regi, i Danmark har et lovgrundlag til at indhente oplysninger på tværs af aktører, hvorved man kan få belyst en sag, fra flere vinkler. Dette kan være med til at gøre det

meget nemmere for Sara og hendes kollega at arbejde tværfagligt, hvorved man kan lave en mere helhedsorienteret indsats. Som nævnt tidligere har medarbejderen i denne kommune ikke mange sager hvor de arbejder med unge kriminelle grønlændere, men fortæller at hvis de fik nogle ind i deres system, var §153 i SEL, også gældende for dem: *“Så arbejder vi også efter Servicelovens, §153. Altså, Servicelovens paragraffer, når vi opdager, der kan være forurettede i forskellige sager, hvor vi sådan ligesom tænker, er der hånd om trivslen her.”* (Interviewet med Sara, 16.03.2023).

Serviceovens, §153 omhandler underretsningspligt. *Stk 2.* Når en frontmedarbejder har en formodning om, at en mindre årig har særlig behov for støtte eller har et højt fraværs procent har de pligt til at underrette det til kommunalbestyrelsen.

Det gør det lettere for dem at kunne gribe ind, inden de unge ender i et kriminelt miljø.

I nedenstående citat uddyber Sara følgende om deres arbejdsmetode med de unge der enten er i det kriminelle miljø eller som er på vej:

Så, rigtig ofte når vi skal arbejde med, kriminelle unge, eller nogen som er på vej ud i kriminalitet, så gør vi det sådan i forhold til nogen af de her ressourcepersoner som bruger fritidslivet rigtig meget. Altså sørge for at dem som har relationer til de unge, faktisk er dem som også ender med til at tage samtalerne med dem. Og ellers så opererer politiet særligt med de her bekymringssamtaler, hvis man har bekymringer for den unge. Kan man se vedkommende er på vej ud i kriminalitet, eller har begået sådan relativt simpel kriminalitet, så kan de blive kaldt ind til bekymringssamtaler, hvor politiet så vurderer, hvem skal sidde med rundt om bordet, i forhold til den unge (Interviewet med Sara, 16.03.2023).

En del af kommunens behandlingsmetode er at arbejde med kriminelle unge og nå dem inden de ender ude i kriminalitetsmiljøet. Dette ses som en lighed, i hvordan ungetilbuddet i Grønland arbejder. Efterfølgende har SSP-konsulenterne samtaler med de unge og sammen finder de nogle fritidstilbud, der kan hjælpe dem med at komme ud af det kriminelle miljø. Dette kan ses som at de unge bliver retsligt anerkendt, som børn med behov, på lige fod med etniske danske børn.

Derudover bliver der fra starten af koblet en fast medarbejder på de enkelte unge i form af en kontaktperson, der har opsyn med hvad de laver og hvem de hænger ud med. Dette kan tyde på, at udover de faste arbejdsrutiner, at der er et forebyggende arbejde, i forhold til de unge og deres gryende kriminelle løbebaner. Derudover fortæller Sara følgende at det en gang imellem kan kræve at de unge kriminelle kommer på en institution:

Men nogle gange er det jo noget der kræver at man måske bliver flyttet ud af miljøet eller kommer på institution. Det er meget forskelligt hvordan de her domme falder ud. Jeg synes faktisk at på mange måder, at vi har et ret fair retssystem. Altså hvor man frem til det her femtende år, gør alt hvad man kan for at lave de her opbyggende indsatser. Når de så er over 15, ved man godt, "okay her er vi også nødt til at have noget som reelt føles som en straf. At der er noget der gør livet mere surt for dig" (Interviewet med Sara, 16.03.2023).

Sara fortæller i ovenstående citat at hun synes vi i Danmark har et "fair retssystem" i det at medarbejderne allerede kan gribe ind, hvis de kan se barnet eller den unge er på vej i det kriminelle miljø og prøve at hjælpe dem inden de når og fyldte 15 år. Retningslinjerne for de sociale indsatser er nogle der er blevet lavet i ungdomskriminalitetsnævnet (UKN), hvor en medarbejder fra kommunen også deltager.

Maria Rørbæk skriver på socialpædagogens online hjemmeside at en femtedel af alle anbragte børn og unge er enten anbragt mod forældrenes vilje. På Danmark statistik er tallene steget af anbringelse af børn og unge, hvor i 2017 var der i alt 2.557 børn og unge tvangsanbragte og i 2012 var der 1.995 (Rørbæk, M 2018). Tea Torbenfeldt Bengtsson er forsker og har i en kronik på VIVEs hjemmeside givet udtryk for at anbringelse af børn og unge ikke altid er den bedste løsning. Bengtsson belyser i rapporten:

For nogle børn og unge er anbringelse væk fra deres biologiske forældre den bedste løsning for at beskytte dem mod overgreb og mistrivsel. Det er dog langt fra en nem eller entydigt god løsning i alle situationer at anbringe børn og unge væk fra deres forældre. Desværre kan en anbringelse ikke, heller ikke hvis den sker tidligt, kompensere for påvirkningen af forældres vanskeligheder og mangler. For nogle børn og unge ser det endog ud til, at anbringelsen kan gøre mere skade end gavn. Det vil sige, at nogle børn og unge sandsynligvis ville have klaret sig bedre, hvis de ikke var blevet anbragt (Bengtsson, T. 2020).

Bengtssons pointe er at der ikke er en konkret løsning på at hjælpe børn og unge i udsatte livssituationer. Nogle børn og unge vil enten have glæde af at blive anbragt hvor andre ikke har en glæde af det. Det som der bliver interessant er, at man møder frontmedarbejdere i Danmark, som beskæftiger sig med grønlandske borgere, ikke anerkender borgerens nationalitet og kulturelle tilhørsforhold. Dette kan usynliggøre de kulturelle og sproglige barrierer der kan gøre sig gældende

i mødet mellem frontmedarbejdere og den grønlandske minoritet. Det kunne være institutioner, som Ib, Lis og Kai arbejder på eller et forbedringsforløb ved ungekriminalforsorgen. Sara fortæller yderligere i nedstående citat hvordan det er de arbejder med kriminelle unge der kommer foran UKN.

Vi har jo rigtig mange unge, som får domme i ungdomskriminalitetsnævnet. Der arbejder vi jo i høj grad med de sanktioner som UKN udmønter eller de foranstaltninger som kommer på benene, som følge af det. Så er det, mange af de unge vi lige som har i vores søgelys, de har forskellige former for UKN-domme, som de er ved at udstå, og det er et meget fint system set med mine briller, fordi at, UKN er faktisk er et ret fair organ, der går meget systematisk, og meget grundigt til værks, og virkelig har det her sigte med at vi skal sætte noget i værk der gør at, det ikke er en straf, men som er noget vi forskningsmæssigt ved, at det vil kunne bringe det unge menneske i en anden retning. Så dem arbejder vi med på den måde (Interviewet med Sara, 16.03.2023).

Alle kommuner i Danmark har en medarbejder der deltager i UKN mødet. De er stadig den unges sagsbehandler og arbejder med de sanktioner som bliver udarbejdet i UKN-mødet. Derfor kan kommunerne ses som dem der har det tætteste samarbejde og kendskab til børnene og deres forældre.

Vi har nu beskrevet hvordan en SSP-konsulent arbejder med behandling af de problemer hun ser i sit arbejde. Vi vil nu belyse arbejdet ud fra en teoretisk forståelsesramme. I tidligere afsnit har vi set hvordan frontmedarbejdere i en retspsykiatrisk afdeling, arbejder med en systematisk anerkendende tilgang. Vi vil i følgende afsnit belyse hvordan manglende anerkendelse af tilhørsforhold kan manifestere sig i det sociale arbejde med målgruppen i Danmark, set fra et SSP-perspektiv.

Altså jeg vil sige at, vi har faktisk fået til vane at sådan ikke skelne, eller kigge ret meget på hvilken etnicitet, de unge mennesker har som vi arbejder med. Vi anser dem bare som unge i vores samfund, med forskellige typer af udfordringer egentligt. Så det er ikke sådan at vi i SSP har en særlig alarmklokke eller noget der ligesom ringer hvis det har noget at gøre med en grønlandsk oprindelse, det har vi faktisk ikke. Der er selvfølgelig nogle mønstre, noget vi synes vi kan se lidt, men vi behandler ikke børn anderledes hvad enten de kommer fra Danmark eller fra Grønland, eller fra Ghana (Interview med Sara, 16.03.2023).

I citat kan man læse at frontmedarbejderen i sit virke har fået vane til, ikke at skulle skelne mellem de forskellige etniciteter. Dette kan tolkes som at frontmedarbejderen anerkender barnet i øjenhøjde med et hvert andet barn, så der kan sikres en ensartet indsatsfordeling i forhold til opgaveløsningen af de sociale problemer som kan gøre sig gældende i arbejdet med kriminelle unge borgere. Det ses desuden i citatet at, frontmedarbejderen anerkender at de børn de møder, har forskellige typer af udfordringer, samt at de "bare" anser de unge grønlandske borgere for unge mennesker i samfundet, som kan have det svært.

At der ikke er en *alarmklokke* som ringer, ved at det er børn med en grønlandsk etnicitet, kan det tyde på at det *faglige skøn* bliver praktiseret, hvorved frontmedarbejderne undgår at rationere deres ydelser baseret på børnenes etnicitet. Dette ses i nærværende analyse som en vigtig tilgang i frontmedarbejdernes arbejde og skøn, hvorved man som frontmedarbejder kan være med til at sikre lige adgang til ydelser.

Ud fra en kritisk forståelsesramme, kan citatet også ud fra Lipskys (1980) teori, ses som Saras *private mål definitioner* (s.144). Lipsky (1980) beskriver hvordan organisationer kan have svært ved at indfri mål over for bestemte målgrupper. Ligeledes argumentere Lipsky (1980) også for at frontmedarbejderne på samme måde, kan have svært ved at indfri mål. Heri er implikationen, at frontmedarbejdere ændrer deres forståelse for deres arbejde, for at minimere differencen imellem frontmedarbejderens evner og organisatoriske mål (144-145).

Sara nævner også at hun ser nogle mønstre der gør sig gældende, når de ser på kriminelle børn og unge der kommer fra Grønland, men at de ikke behandler barnet anderledes af den grund. Dette kan indikere at Sara som frontmedarbejder, i direkte kontakt med den unge, ikke kan indfri og arbejde med de mønstre hun ser. Hermed bliver Saras normative tilgang en form for den egentlige politik for organisationen. Dette ses også i lyset af, at Sara arbejder med mange forskellige etniciteter, og ikke kun med grønlandske og etnisk danske børn.

Udledningen af citatet er dog, at Sara udøver skønnet, ikke for egen vindings skyld, men at hun udøver skønnet for at varetage børnenes interesser og behov. Dette ses som modsætning til Lipskys (1980) antagelse om at frontmedarbejdere oftest arbejder for egne interesser og behov som tidligere beskrevet (s.145).

Yderligere kan man ud fra Høilund og Juuls (2015) begreber, udlede i citatet, at det som at barnets nationalitet samt de særlige *mønstre* socialarbejderen ser, som et udtryk for borgerens historie som

Sara skal forholde sig til. Høilund og Juul skriver at den sociale dømmekraft er i spil når socialarbejderen sidder i mødet med borgeren, hvortil det drejer sig om at fremanalysere den regelmæssige idé, som udgør grundlaget for hvordan socialarbejderen omsætter generel viden til praksis (s.83). Desuden beskriver Høilund og Juul at etik og retslige hensyn, i den sociale dømmekraft bliver vægtet lavt, i forhold til politiske og økonomiske hensyn. Dette er ifølge Høilund og Juul en vigtig forklaring i borgernes krænkelserfaringer (s.83). Hertil kan vi se Saras udsagn om at man i SSP har fået til vane ikke at skelne mellem nationalitet, som kommunens værdier, som påvirker Saras personlige sociale dømmekraft. Til sidst kan citatet ses i sin helhed som et udtryk for Saras socialfaglige viden og indsigt (s.63). Dette udgør ifølge Høilund og Juul (2015) den sociale dømmekraft som opstår i mødet mellem socialarbejderen og borgeren (ibid.). I stedet for at socialarbejderen anerkender barnets nationalitet og barnets rettighed som et barn med en anden etnisk baggrund, forsøger socialarbejderen med den sociale dømmekraft, påvirket af sin forvaltnings værdier, at yde en indsats som ikke tager højde for nationalitet og kulturforskelle. Dette kan også ses som et udtryk for at socialarbejderen presser sine egne og forvaltningens holdninger og livserfaringer over hovedet på borgeren, fremfor at bygge på barnets livshistorie, som Høilund og Juul (2015) beskriver det (s. 84).

Udledt af citatet, er at Sara ikke forsøger at krænke borgeren, ved ikke at tage hensyn til etnicitet. Det kan dog ses som at Sara med sin dømmekraft, under påvirkning af den institutionelle dømmekraft forsøger at hjælpe de borgere hun møder, ind på en vej der ifølge hendes sociale dømmekraft, og institutionens institutionelle dømmekraft leder til et godt liv for borgeren.

Det som dog bliver interessant og er et led som vil forfølges yderligere i næste frekvens af analysen, er de negative implikationer der kan ses hvis frontmedarbejderne ikke anerkender det nationale og kulturelle tilhørsforhold:

I forhold til de grønlandske børn, tolker jeg det som en eller anden form for rodløshed, og måske også, at det er svært at tilpasse sig de danske normer. Den familiære baggrund kan være rigtigt udfordret. I hvert fald de børn som ender i ungdomskriminalitet, kan have haft forældre som selv er i misbrug, eller selv er enormt socialt udsatte som ikke har haft kompetencer eller kræfter eller evner til at kunne opdrage et barn i en dansk kontekst, og det gør de her børn ekstremt udsatte. Så jeg har da sådan hørt nogle beretninger hvor jeg tænker, det er jo sindssygt bekymrende at vi

har et ungt menneske der vokser op under så svære vilkår (Interview med Sara, 16.03.2023).

Udledt af citatet, er Saras problemforståelse, at hun i sit arbejde ser en rodløshed hos de unge grønlandske børn som begår kriminalitet. Hertil ser Sara også at de grønlandske børn har svært ved at tilpasse sig danske normer, samt at deres forældre ikke har evnerne til at opdrage deres børn i en dansk kontekst, som gør børnene *ekstremt udsatte*. Dette kan ud fra Saras problemforståelse ses som de risikofaktorer der gør sig gældende for de grønlandske børn.

Efter UKN har truffet en afgørelse i sagen har Kommunen efterfølgende et samarbejde med ungekriminalforsorgen, hvis det bliver besluttet til UKN-mødet at den unge skal i et forbedringsforløb. Her møder vi nedstående analyse Anni, som arbejder i ungekriminalforsorgen.

9.2.8 Ungekriminalforsorgens behandlingsmetode

I forbindelse med identificeringen af det sociale arbejde i Danmark, som relaterer sig til, arbejdet med kriminelle unge grønlændere, har vi snakket med Anni der arbejder i en af de syv ungekriminalforsorge i Danmark. Til dagligt arbejder hun som ungetilsynsførende og møder unge der har begået en eller flere kriminelle handlinger. I forlængelse af analysen med Sara, fortsætter vi med Anni, som også italesætter hvordan de ikke skelner mellem etniciteter i ungekriminalforsorgen:

Overhovedet ikke! Vi kigger på at det er et barn, en ung, som der har nogle vanskeligheder. Men selvfølgelig skal vi ikke være blege for hvad det er for en kultur de kommer fra, men det tænker jeg jo ligger automatisk i vores faglige rygsæk. Og det ved vi jo også godt med grønlændere. Eller særligt grønlændere der kommer her til Danmark ikke også altså. De kan jo godt være ramt af massive misbrugsproblemer (Interview med Anni, 23.03.2023).

I forlængelse af ovenstående citat, kan der drages ligheder til Saras arbejde, da de ved ungekriminalforsorgen heller ikke skelner imellem etniciteter. Dog pointer Anni at de godt kan være ramt af massive misbrugsproblemer når de kommer til Danmark. Dette kan indikere at der er fordomme overfor grønlændere, hvor grønlændere kan blive stigmatiseret og mangle anerkendelse. Dette kan give et indblik i hvilke diskurser der er gældende i samfundet, om grønlændere. Ifølge Høilund og Juul (2015) beskrives at anerkendelse opbygges af selvtillid, som skal sætte mennesket i stand til at handle, kommunikere og tage del fællesskaber (s.27) Dette kan blive svært,

hvis grønlandere ikke møder anerkendelse i mødet med frontmedarbejdere, men kun møder fordomme.

Ved at frontmedarbejderen har gjort det til en vane, ikke at skelne mellem etniciteter, kan ifølge Honneths (2006) teori om anerkendelse, belyses som, at frontmedarbejderen er med til at "usynliggøre" borgerens nationalitet. Dette kan føre til at borgerens potentielle sproglige og kulturelle udfordringer overses. I Honneths (2006) teori skriver han om den solidariske sfære og beskriver at borgeren skal anerkendes i det samfund borgeren hører til samt at borgeren skal kunne genkende sig selv og blive anerkendt af borgerens egen unikhed (Honneth, 2006 s. 11-12). Honneth (2006, s.175) beskriver desuden også hvordan manglende anerkendelse kan føre til en *ringeagt* for ens egen person, som i ultimativ forstand kan føre til at *krænkelser* kan få hele personens identitet til at bryde sammen. Idet at frontmedarbejderne i deres arbejde kan overse de unge kriminelle grønlandske borgers svagheder, ved at man ikke anerkender deres nationalitet og identitet, ser vi dette kan udløse en *ringeagt* hos de grønlandere Sara og Anni arbejder med. Udfordringerne ses i, at man som ung kriminel grønlander i Danmark ikke tilhører den øvrige befolkningsgruppes kultur. Dette til trods for at de unge grønlandske borgere har deres statsborgerskab tilfælles med majoriteten af befolkningen i Danmark.

Anni fortæller i interviewet at de kriminelle unge bliver screenet af politiet og dernæst sendt til ungdomskriminalitetsnævnet, hvor der efterfølgende bliver besluttet om sagen afsluttes eller om den unge kriminelle skal sendes i et forbedringsforløb, som varetages af ungekriminalforsorgen som en social indsats.

Altså de unge, de har lavet en eller anden form for kriminalitet, det er jo lidt det der er adgangsbilletten for at komme herind. Og så bliver de screenet ved politiet. Og dem der er kandidater, det er dem imellem 10 og 17 år, og hvis politiet, tænker at den her kriminalitet, udgør at der er risiko for deres videre trivsel og udvikling og den er så alvorlig, så bliver sagen sendt til ungdomskriminalitetsnævnet (Interviewet med Anni, 23.03.2023).

Anni fortæller i ovenstående citat at de unge kriminelle bliver screenet af politiet, hvilket kan resultere i, at de unge kan blive dømt i ungdomskriminalitetsnævnet.

Dette kan ses som at rettighederne for barnet bliver anerkendt og opretholdt

I citatet nedenunder uddyber Anni hvordan UKN er opstillet og hvem der deltager i mødet. Hun

fortæller at, de fra ungekriminalforsorgen ikke har en reel rolle til at starte med, men at ungekriminalforsorgen først bliver inddraget, hvis barnet bliver idømt et forbedringsforløb:

I ungdomskriminalitetsnævnet, der sidder en dommer, og der sidder en repræsentanter fra politiet og kommunerne, også kommer barnet/unge, og dens forældre ind, og hvis der er tale om anbringelse eller børn under 15 år så er der også en børnesagkyndig med. Hvis der er anbringelse, så har børnene også mulighed for at få en advokat med. Og så kommer vi som ungetilsynsførende fra Ungekriminalforsorgen. Vores rolle er ikke så stor på de møder endnu. Og så hvis den unge har en kontaktperson som de har en god relation til, er der også mulighed for at de kan deltage så der er mange deltagere på UKN-mødet og det er så her der er blevet truffet beslutning om den unge skal have et forbedringsforløb (Interviewet med Anni, 23.03.2023).

Som tidligere nævnt, fortæller Anni, at når sagen er blevet afsluttet og færdigbehandlet ved UKN, og der bliver vurderet at der skal et forbedringsforløb til den unge, bliver sagen sendt videre til ungekriminalforsorgen, som varetager indsatsen. I forlængelse af citat fortæller Anni at kommunen også deltager da de har det første samarbejde med barnet og forældrene. Nævnt tidligere i afsnit 9.2.7 er det kommunen der har et bedre kendskab og har skabt en tillid hos de unge. Dernæst når sagen er kommet over til ungekriminalforsorgen samarbejder de stadig med SSP-konsulenterne fra kommunen.

Efter sagen er afsluttet i UKN og den unge skal i forbedringsforløb har den unge og deres forældre det første møde. Hun fortæller om det første møde de har med de unge, som kan ses som det første skridt i deres arbejde med målgruppen:

Samtalerne skal forældrene også deltage i, fordi forældrene har et forældreansvar og også et ansvar i at deres børn ikke skal lave ny kriminalitet. Så er der jo nogle forældre der ikke kan løfte den opgave, og det er jo så i de tilfælde jeg oftest ser børnene, bliver anbragt. Man forsøger stadigvæk at få et samarbejde med forældrene, så nogle de kommer og deltager i tilsynssamtaler, andre vil bare gerne være med på en telefon, andre vil bare gerne have en kopi af tilsynsreferatet, så de selv kan se barnets progression eller, hvordan det går med den unge. Og så er der også nogle der er helt ligeglade (Interviewet med Anni, 23.03.2023).

I forlængelse af ovenstående citat fra Anni, kan man argumentere for, at empowerment tilgangen også er en central metode, hvorpå man fra ungekriminalforsorgen forsøger at inddrage barnet og dennes netværk, ved at pointere forældrenes ansvar i arbejdet. Selvom de arbejder med empowerment tilgangen, hvor en central del af behandlingen er at give ansvaret tilbage til borgere, er ungekriminalforsorgen også opmærksomme på, at den unge kriminelle er under 18 år og derfor skal have forældre med til samtalen. Dette kan indikere at Anni på en måde giver barnet ansvaret tilbage, under forældrenes magt.

Så skal vi holde første tilsynssamtale med dem inden syv dage og derefter er det minimum hver 14. dag de første to måneder. Efter to måneder, hvis de er her på den grønne vej og følger deres forbedringsforløb, så kan vi sætte frekvensen ned så det eksempelvis er en gang om måneden vi taler sammen (Interviewet med Anni, 23.03.2023).

Ungekriminalforsorgen møder de unge og deres forældre hver uge den første måned, hvorefter der sker en nedjustering, så de mødes hver 14 dag de første to måneder, alt afhængigt af, hvordan den tilsigtede indsats forløber sig. De ungetilsynsførendes arbejde i ungekriminalforsorgen med empowermenttilgangen består i at mødes ansigt til ansigt med de unge samt at støtte og hjælpe dem, hvilket kræver en mere ligeværdig balance i arbejdet. Denne mere ligeværdige balance kan afspejles i, at den unge og forældrene direkte samarbejder med socialarbejderen, hvor der kan skabes bidragelse fra begge parter. I et samarbejde mellem frontmedarbejderne og de unge kriminelle grønlandere kan frontmedarbejderne dog ikke ligestilles på grund af deres faglige position som kan ses som meget magtfuld, hvilket kan føre til en skæv fordeling af magten, imellem socialarbejderen og borgeren (Andersen & Brok, 2021 s.17-20). Derudover nævner Anni adspurgt, at der ikke er "kunder i butikken" hvorfor der ikke er et samarbejde med relevante aktører: "Men der skal jo være nogen i butikken for at vi kan samarbejde, men hvis ikke der er nogen så har man jo ikke noget samarbejde." (Interviewet med Anni, 23.03.2023). Dette kan indikere manglen på samarbejde mellem ungekriminalforsorgen og organisationer såsom de grønlandske huse i Danmark, som har en del erfaring, i arbejdet med kriminelle grønlandere. Dette vil forfølges i næste afsnit, hvortil vi møder Bo, som påpeger at han savner samarbejde med organisationer såsom ungekriminalforsorgen, da han i sit arbejde ser unge grønlandere, som begår kriminalitet.

9.2.9 Det grønlandske huse

I dette afsnit vil vi komme ind på Bo der arbejder i et af Danmarks grønlandske huse. Det grønlandske huse er en selvejende institution, hvor deres formål er at styrke de menneskelige, handelsmæssige og kulturelle kontakter mellem Grønland og Danmark. Herunder er en kærneopgave for De Grønlandske Huse også at vejlede og yde rådgivning til herboende grønlændere. De grønlandske huse er finansieret af Det Grønlandske Selvstyre og de kommuner, husene er i (De grønlandske huse, u.å).

Bo fortæller han har oplevet at blive kontaktet af kommunen, hvor de havde behov for hans hjælp angående en sag om en ung grønlænder, der havde begået kriminalitet. Han fortæller i nedstående citat at han undrer sig over hvorfor der ikke er et samarbejde imellem de grønlandske huse og kriminalforsorgen.

Så har jeg haft en henvendelse hvor det var Kriminalforsorgen der henvendte sig til kommunen med en ung der skulle løslades og det var kommunen der så kontaktede mig om jeg kunne være med til at tage imod vedkommende. Man kan sige ved det samarbejde, er min oplevelse at det er ikke sådan er problemfyldt, men jeg oplever det går rigtig meget én vej når at der er mennesker og fagpersoner som mig der ligesom arbejder med de her unge kriminelle hvis vi oplever at der er et behov for et eller andet samarbejde så er det os der rækker ud og beder om enten at blive involveret eller blive inddraget. Det er meget sjældent at det foregår den anden vej rundt, at det er Kriminalforsorgen der ligesom rækker ud (Interviewet med Bo, 17.03.2023).

Bo undrer sig over hvorfor de grønlandske huse ikke bliver inddraget noget mere, i forhold til opgaveløsningen med grønlandske borgere som begår ungdomskriminalitet. Det eneste tidspunkt han føler der er et samarbejde, er når kommunen kontakter ham vedrørende sager der omhandler grønlændere, hvor kriminalforsorgen har haft behov for hjælp. Han forstår ikke hvorfor kriminalforsorgen ikke kan række ud til de grønlandske huse eller hvorfor der generelt set ikke er et samarbejde, da Bo ser at der er behov for samarbejde, i forhold til den grønlandske andel af unge, som begår kriminalitet i Danmark. Det grønlandske huse tilbyder råd og vejledning i deres socialafdeling, hvilket Bo mener kan være en hjælp for andre institutioner, der eksempelvis ikke har kendskab til Grønland eller grønlandsk kultur. Desuden mener han, at der ved et samarbejde, vil kunne bidrage til at hjælpe de grønlandske børn og unge der er endt i det kriminelle miljø.

Spector og Kitsuse (1973) beskriver hvordan det første skridt i et claimsmaking perspektiv, handler om hvordan en person forsøger at gøre sin egen problemforståelse til samfundets problemforståelse (s.148). Heri ses det ud fra Spector og Kitsuses (1973) teori at det sociale problem opstår som en social konstruktion, fra den som "claimer". I dette tilfælde italesætter Bo, ungdomskriminalitet som et stort problem der gør sig gældende for målgruppen. Desuden udtaler Bo sig, at det manglende samarbejde med de relevante aktører, i forhold til problemløsningen er særligt problematisk i hans virke. Dette da han føler at samarbejdet er meget ensporet. Dette kan ses som Bos kamp i at legitimisere ovenstående som et socialt problem der gør sig gældende for målgruppen som helhed, i en samfundsmæssig forstand (ibid.).

10.0 Konklusion

Konklusion for vores forskningsprojekt tager udgangspunkt i vores problemformulering:

Hvordan anerkender og behandler organisationer / frontmedarbejder unge kriminelle grønlændere i Grønland og i Danmark? Og hvilke tiltag gør frontmedarbejderne i Danmark for at sikre og imødekomme de unges nationalitets- og identitetstilhørsforhold efter nedsendelsen fra Grønland?

Det kan konkluderes, at ungetilbuddet i Grønland arbejder med en anerkendende tilgang i deres arbejde. Dette ses i forhold til at frontmedarbejderne har en problemforståelse som de arbejder ud fra. Der kan desuden konkluderes, at ungetilbuddets behandlingsarbejde består i at fange de unge inden deres kriminelle debut. I tilfælde af at den unge befinder sig i det kriminelle miljø, forsøger ungetilbuddet at få den unge ud af deres spirende kriminelle løbebane.

I forlængelse af at identificere behandlingsarbejdet med målgruppen, kan det konkluderes at den sikrede afdeling i Grønland arbejder med en anerkendende tilgang i deres arbejde. Dette ses i forlængelse af at de arbejder ud fra de individuelle behov, børnene på døgninstitutionen udviser. Det konkluderes desuden at børn oplever at blive anbragt på den sikrede afdeling på ubestemt tid, hvilket kan konkluderes at stamme fra manglende kommunikation fra kommunen til døgninstitutionen. På baggrund af den manglende kommunikation fører det til at de unge kan miste sin tid som at være ung i samfundet ved, at de ikke ved hvornår de bliver udskrevet. Derudover kan det også konkluderes at samarbejdet imellem institutionerne og kommunerne er problematisk hvilket går udover de unge.

Det konkluderes at kriminelle børn og unge kan blive nedsendt til Danmark som en del af behandlingen. Derudover konkluderes det også at Grønland som samfund har svært ved at håndtere de sociale problemstillinger der gør sig gældende på børne- og ungeområdet, hvilket resulterer i, at børn og unge ikke kan få den nødvendige hjælp og støtte de har brug for i Grønland. Dette kan medføre, at der sker nedsendelser af børn og unge fra Grønland til Danmark.

Yderligere konkluderes det at der er en retspsykiatrisk afdeling som kun arbejder med grønlandske patienter, herunder grønlandske børn og unge. Her arbejder frontmedarbejdere med en miljøterapeutisk tilgang til deres patienter. Der ses desuden at den retspsykiatriske afdeling arbejder med en målrettet anerkendende tilgang i forhold til patienternes nationalitet. Det konkluderes at denne anerkendende tilgang er med til at styrke patienternes nationalitets- og identitetstilhørsforhold.

Derudover kan det også konkluderes at botilbuddet har et stort fokus i deres arbejdstilgang med at anerkende de unge individuelt, så de kan klare sig selvstændigt når de er udskrevet fra botilbuddet. Dette ses også i at bostedet tilbyder de at de kan komme i et særligt tilrettelagt skoletilbud hos dem når børnene udviser udfordringer. Deres mål er nemlig at de opnår selvstændighed i deres hverdag samt at de ikke befinder sig i det kriminelle miljø.

Botilbuddet anerkender børnenes nationale- og identitetstilhørsforhold. Dette kommer til udtryk i, at bostedet anerkender børnenes potentielle svagheder, hvis der ikke er et fælles sprog. Det ses samtidigt som et udtryk i at bostedet har et stort skønsmæssigt råderum i forhold til hvem der kan komme i betragtning til at bo på bostedet.

I forhold til frontmedarbejdere i Danmark konkluderes det, at børn med anden etnisk herkomst herunder grønlandske børn, bliver mødt på lige fod med etnisk danske børn. Frontmedarbejderens problemforståelse i forhold til målgruppen er, at de grønlandske børn ses som børn med særlige sociale problemer og sociale mønstre, der kendetegner målgruppen. I forhold til frontmedarbejderne i Danmark, konkluderes det desuden, at empowermentorienterede tilgange er noget der bliver praktiseret af samtlige frontmedarbejdere.

Til sidst kan det også konkluderes at der er mangel på samarbejde og kommunikation både i Grønland og i Danmark. Dette ses også i relation til manglen på samarbejdet imellem de danske institutioner. Idet menes der at de grønlandske huse desværre går hen og bliver oversete aktører, i det sociale arbejdes felt, til trods for deres store viden om målgruppen.

11.0 Perspektivering

Vi har i dette forskningsprojekt undersøgt Grønland og Danmarks sociale arbejde med fokus på anerkendelse af nationale tilhørsforhold hos kriminelle unge grønlandere, samt har vi undersøgt anerkendelsens betydning for målgruppen.

Dette forskningsprojekt anses derfor relevant for de aktører som beskæftiger sig med målgruppen. I forhold til praksisser og praksisudøvere af socialt arbejde i Grønland, ser vi dette projekt relevant, i at kunne belyse gråzoner i det sociale arbejde der udføres med målgruppen. Heri argumentere vi for vigtigheden af at anerkendelse ikke kun skal tage højde for børnenes sociale problemstillinger, men også skal tage højde for børnenes nationalitet, i en dansk kontekst. Vigtigheden konkretiseres, da en eventuel overseelse af barnets nationalitet- og identitetstilhørsforhold kan være med til at frontmedarbejdere overser målgruppens ressourcer og svagheder.

Vi anser derfor i forlængelse af dette forskningsprojekt også, at det ville hjælpe på praksis hvis frontmedarbejdere der beskæftiger sig med målgruppen bliver sat grundigt ind i forhold til de kulturer og tilhørsforhold målgruppen besidder. Med dette mener vi, at det ville kunne styrke praksis hvorved kulturelle misforståelser kan minimeres. Et handlingsforslag, til at kunne minimere kulturelle misforståelser kunne derfor for eksempel være, at der kunne ske en udveksling af viden mellem Grønland og Danmark, i forhold til arbejdet i det sociale arbejdes felt, hvorved horisonter kunne mødes. Herunder mener vi også at dette ville kunne styrke samarbejdet i løsningen og i behandlingen af de givne problematikker, som i sidste ende kunne styrke indsatsen på området, og sammenholdet i rigsfællesskabet.

Det kunne være spændende at videreføre dette forskningsprojekt, og lave en videregående undersøgelse ved at have flere informanterne med fra Grønland. Enten ved at tage til Grønland og lave et observationsstudie for at se, hvordan frontmedarbejder arbejder med målgruppen, hvilket muligvis kunne have givet andre forskningsresultater. Der kan argumenteres for, en videreførelse af dette forskningsprojekt kunne være givtigt, og være med til at belyse yderligere problemstillinger i praksis, hvorved praksis på området kunne styrkes. Desuden kan specialet give inspiration til yderligere undersøgelse, af samarbejdet imellem retspsykiatrien og Dronning Ingrid's hospitals arbejde med nedsendelse af grønlandere. Yderligere findes det relevant at forske i om disse problematikker berører andre etniske befolkningsminoriteter som gør sig gældende i Grønland og Danmark

12.0 Kvalitetskriterier for kvalitativ forskning

I følgende afsnit vil vi redegøre for kvalitetskriterier for den kvalitative forskningsmetode, samt redegøre for om vi i dette forskningsprojekt har opfyldt forskningskriterierne. Kvalitetskriterierne indenfor den kvalitative forskning henviser til kvaliteten af den forskning, hvortil kriterierne kan ses som tre vigtige hovedpunkter: validitet, reliabiliteten samt generaliserbarhed. Vi vil i følgende afsnit holde disse kvalitetskriterier op mod vores videnskabsteoretiske ståsted, hvilket som tidligere beskrevet, er orienteret i den hermeneutiske videnskabsteori.

12.1 Intern validitet

Som tidligere nævnt refererer validiteten som forskningskriterie sig til styrken af sandhedsværdien af informanternes udsagn. Så validitet har i samfundsvidenskaberne handlet om, hvorvidt en metode undersøger det, som den påstår at ville undersøge (Kvale & Brinkmann 2015, s.318). Vi har i dette forskningsprojekt valgt at arbejde metodisk med semistrukturerede interviews. Det at vi har anvendt et semistruktureret interview tillader, at vi kan stille forskningsspørgsmål i forskellige versioner, som vi har fundet hensigtsmæssigt til selve interviewene med frontmedarbejderne. Vi har valgt at anvende én interviewguide til syv forskellige informanter, der hver især arbejder med unge kriminelle. Her har det i nogle tilfælde været oplagt at stille forskningsspørgsmål ud fra guiden, og på andre tidspunkter har det også været hensigtsmæssigt at stille opfølgende og uddybende spørgsmål til informanternes forskellige svar. Fordelen ved det semistrukturerede interview er også, at vi har haft mulighed for at omformulere vores spørgsmål såfremt, at informanterne ikke har forstået spørgsmålene. Herved sikrer vi gyldigheden af informanternes svar bedst muligt. På denne måde højnes vores interne validitet også (Kvale & Brinkmann 2015, s.219-222).

I forbindelse med den hermeneutiske metode har vi højnet den interne validitet ved at fortolke interviewsituationen under selve interviewet, hvor vi løbende i interviewsituationen har bekræftet og verificeret om vi har forstået hvad frontmedarbejderne italesætter. Ved at vi bekræfter og får afklaret om vores fortolkning af frontmedarbejdernes udsagn er korrekt, sikrer vi igen gyldigheden (ibid.).

12.2 Reliabilitet og gennemsigthed

Reliabilitet handler om troværdigheden af forskningsresultaterne, altså om resultaterne kan reproducere igen af andre forskere på et andet tidspunkt (Kvale & Brinkmann 2015, 318). I dette projekt er vi opmærksomme på, at det kan være svært at gentage de samme målinger igen, som vi har indsamlet i vores interviews, da der kan forekomme ændringer i frontmedarbejdernes holdninger. Set i lyset af den hermeneutiske videnskabsteori kan dette forklare i, at vores

informanternes udsagn ikke ville kunne genskabes i en anden undersøgelse, idet vores informanter kan have opnået nye horisontsammensmeltninger, hvorved deres nye viden ikke vil korrelere sig til den viden vi i vores interview opnåede (ibid.). Idet at vi tilgår forskningsprojektet med vores egne forforståelser kan den hermeneutiske tilgang udfordre reliabiliteten samt være svært for andre forskere at nå det samme forskningsresultat i analysen, da vi tolker det ud fra vores informanternes udsagn. Derfor kan reliabiliteten ikke sikres helt. Vi skitserer dog løbende de valg der er blevet taget samt forforståelserne vi har tilgået analysen med – eksempelvis i form af projektdesign, analysestrategi og transskribering af informanternes udsagn. Dermed højnes reliabiliteten. For at højne projektets troværdighed af det empiriske materiale har vi udarbejdet en interviewguide, som er en slags “skabelon”, hvor andre forskere vil kunne gøre brug af den samme fremgangsmåde, som vi har anvendt i undersøgelsen. Dette styrker gennemsigtigheden for andre forskere (Monrad & Ejrnæs, 2012 s.158).

12.3 Ekstern validitet og generaliserbarhed

Ekstern validitet refererer til generaliserbarhed, som omhandler om hvorvidt vi som forskere kan generalisere undersøgelsens fund til en bredere kontekst (Kvale & Brinkmann 2015, s.318-332). I dette forskningsprojekt er vi opmærksomme på at den eksterne validitet kan være svækket af det lave antal informanter. Det kan overvejes om syv informanter kan give os nok empiri omkring, hvordan de arbejder med unge kriminelle grønlændere før de bliver nedsendt til Danmark til en behandling og om det vil kunne generaliseres til en bredere kontekst. For at imødekomme validitetsproblemer har vi været særlig opmærksomme på at foretage to pilotinterviews, vi kendetegner som eksperterinterviews. Dette gøres for at få lavet forskningsspørgsmålene så virkelighedsnære som muligt, som frontmedarbejderne kan relatere sig til (Monrad & Ejrnæs, 2012 s.148). I forhold til empiriske fund i dette forskningsprojekt ser vi disse som særligt hjælpsomme i forhold til forskningen indenfor andre områder i socialt arbejde, med målgruppen. De empiriske fund kan være med til at belyse praksisser der gør sig gældende i det øjeblik forskningsprojektet har fundet sted, men kan ikke generaliseres til alle praksisudøvere i det sociale arbejdes felt.

Et kritikpunkt i denne undersøgelse er det kvalitative forskningsstudies manglende tendens til at kunne generalisere empiriske fund til en bredere kontekst. Dermed kan analysens fund med sikkerhed ikke siges at have en statistisk gyldighed (Antoft. M.fl. 2012.s.49). Vi foretager i stedet en analytisk generalisering, hvor vi vurderer om vores resultater kan generaliseres teoretisk. Det vil sige at vores empiriske materiale også kan være relevant i andre teoretiske sammenhænge (Monrad & Ejrnæs, 2012 s.186). Vi synes at have højnet den analytiske generaliserbarhed da dele af

forskningsprojektets empiriske fund stemmer overens med eksisterende viden på feltet. Eksempelvis viser vores empiri at, anerkendelse af nationale- og identitetstilhørsforhold, som også relaterer sig til religion, kan have en lindrende og styrkende effekt for den af målgruppen. Heri ses at anerkendelsen er med til at styrke borgerens selvagtelse, som Honneth også argumenterer for.

13.0 Litteraturliste

- Aghballe, K. (2018, 24. september). *Hvad er empowerment i socialt arbejde?* Lokaliseret d. 1. maj 2022 på: <https://a-kassefinder.dk/artikler/hvad-er-empowerment-i-socialt-arbejde/>
- Andersen, L, M., & Brok, N, P. 2021. Empowerment - en indkredsning. I: Bestle, T. (Red.), *Empowerment i socialt arbejde* (Kap.1).
- Andersen, L, M., & Brok, N, P. 2021. Magt, klientisering og inddragelse. I: Bestle, T. (Red.), *Empowerment i socialt arbejde* (49-52).
- Antoft, R., Jacobsen. M. H., Jørgensen. A. & Kristiansen, S.(red.). (2012). *Håndværk & Horisonter – tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense M: Syddansk Universitetsforlag.
- Balvig. F. (2015). *Kriminalitet og retsbevidsthed – i Grønland*. Nordisk Tidsskrift for Kriminalvidenskab, 102. (1). Lokaliseret d. 03.02.2023 på <https://doi.org/10.7146/ntfk.v102i1.71811>
- Bengtsson. T. T. (2020. 16. januar). *Ekspert om anbringelser. Tvangsfjernet barn fik bank af de ansatte for at forsøge at finde sin egen mor*. Lokaliseret d. 26.05.2023 på: <https://politiken.dk/debat/kroniken/art7598597/Tvangsfjernet-barn-fik-bank-af-de-ansatte-for-at-forsøge-at-finde-sin-egen-mor>
- Brinkgaard, L. C. (2017). *Ideen om det fængelsløse samfund*. Culture and Hisotry: Student Research Papers, 1(1), 23-43.. Lokaliseret d. 05.02. 2023 på <https://tidsskrift.dk/culturehistoryku/article/view/26511>
- Brinkmann. S & Tanggaard. S. (2015). *Kvalitative metoder – En grundbog*. 3. udgave. Hans Reitzels Forlag.
- Carlsen, L.T. (2018). Kapitel 9: *Forskningsetik i praksis*. I: Monrad, M., Olesen, S.P., & Jensen, K.L (red), *Forskningsmetode i socialt arbejde* (s. 259-260). København: Hans Reitzels Forlag.
- De grønlandske huse Danmark (u.å). Om det grønlandske hus. Lokaliseret d. 26. maj 2023 på: <https://dgh-aalborg.dk/om-det-grnlandske-hus-i-aalborg>

DR.DK. (2020). *Josef på 21 følte sig ikke god nok som grønlander: Nu viser han sin stolthed igennem ansigtstateringer - Det er nemmere at være dansker - selv i Grønland. Den ulighed vil jeg være med til at fjerne, siger Josef fra Nuuk.* Lokaliseret d. 11. februar 2023 på:

<https://www.dr.dk/mitliv/tvaers/josef-paa-21-foelte-sig-ikke-god-nok-som-groenlaender-nu-viser-han-sin-stolthed>

Ege, P. (2019). *Kapitel 16. Det problematiske stofbrug.* I: Guldager, J & Skytte, M. (Red.). *Socialt arbejde – teorier og perspektiver* (2.udgave, 2. oplag). (s. 459 - 461). Akademisk Forlag.

Ejrnæs, M & Monrad, M (2012). *Analyse og fortolkning vignetundersøgelseresultater.* I: Ejrnæs, M & Monrad, M (red.): *Vignetmetoden – sociologisk metode og redskab til faglig udvikling.* 1. udgave, 1. oplag. S.185-186. København: Akademisk Forlag.

Ejrnæs, M & Monrad, M (2012). *Undersøgelseresultaternes troværdighed.* I: Ejrnæs, M & Monrad, M (red.): *Vignetmetoden – sociologisk metode og redskab til faglig udvikling.* 1. udgave, 1. oplag. s.141-158. København: Akademisk Forlag.

Ejrnæs, M & Monrad, M (2019). *Teorier om sociale problemer.* I: Guldager, J & Skytte, M. (Red.). *Socialt arbejde – teorier og perspektiver* (2.udgave, 2. oplag). (s. 53 - 85). Akademisk Forlag.

Elstad, H. (2021). *Hans Egede – Fra Lofot-prest til ”Grønlands apostel”.* I: Poulsen-R, A & Reimer, A. G. & Lauritsen, N. A. (Red.). (2021). *Tro og samfund i Grønland – i 300-året for Hans Egedes ankomst.* Aarhus Universitetsforlag.

Frederiksen, M. (2018). *Kapitel 3: Design.* I *Forskningsmetode i socialt arbejde.* Hans Reitzels Forlag.

Gadamer, H.G (2004). *Sandhed og metode - grundtræk af en filosofisk hermeneutik.* Systime Academic.

Gilje, N. (2017). *Hermeneutik – teori og metode*. I: Järvinen, M. & Mik-Meyer, N. (Red.). *Kvalitativ analyse – syv traditioner*. (S. 127-149). Hans Reitzels.

Grønlands Politi. (2023). *Årsstatistik 2022 Grønland Politi*. Grønlands Politi.

Henricson, M., & Billhult, A. 2014. Kvalitativt design. I: Henricson, M. (Red.), *Videnskabelig teori og metode* (Kap.6). København: Munksgaard.

Honneth, A. (2006). *Kamp om anerkendelse – Sociale konflikters moralske grammatik*. Oversat af Jørgensen, A. 1. udgave. 2. oplag. København. Hans Reitzels Forlag.

Høilund, P. & Juul, S. (2015). *Anerkendelse og dømmekraft i socialt arbejde*. (2. udgave). Hans Reitzels Forlag.

IASSW AIETS. (u.å). Global definition af socialt arbejde. Lokaliseret d. 05. 03 2023 på: <https://socialraadgiverne.dk/om-dansk-socialraadgiverforening/internationalt-samarbejde/ifsw-international-federation-of-social-workers/>

Indenrigsministeriet. (2020). *Grønlandsk-Dansk tværgående arbejde for en styrket indsats for udsatte børn og unge i Grønland – Endelig Rapport, sommer 2020*. Indenrigsministeriet.

Jensen, E. L & Nexø, S. A & Thorleifsen, D. (2020). *Historisk udredning om de 22 grønlandske børn, der blev sendt til Danmark i 1951*. Statsministeriet.

Justitsministeriet, (2022) *Udvikling i børne og ungdomskriminalitet 2012-2021*. Justitsministeriets forskningskontor.

Juul, S. (2012) *Hermeneutik*. I: Juul, S & Pedersen, K. B. (Red.). *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori. En indføring*. (s. 107 – 148). 1. udgave. 6. oplag. Hans Reitsels Forlag.

Jørgensen, S. P. (2019). *Kapitel 9. Den sociale indsats for udsatte børn og unge – Lever den op til målene?* I: Guldager, J & Skytte, M. (Red.). *Socialt arbejde – teorier og perspektiver* (2.udgave, 2. oplag). (s. 298 – 300). Akademisk Forlag.

Karlsson, E.K. 2014. Informationsøgning. I: Henricson, M. (Red.), *Videnskabelig teori og metode* (Kap.4). København: Munksgaard.

Kontraktenheden. (u.å.). 3. *Kend din oplysningspligt*

<https://www.kontraktenheden.aau.dk/gdpr/#481813>

Kristensen, K. VIA Sermitsiaq.ag (2020). *For første gang: Sikret afdeling for unge kriminelle fyldt*. Sermitsiaq.Ag Lokaliseret d. 05.02.2023 på <https://sermitsiaq.ag/node/225263>

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). Ethiske spørgsmål i forbindelse med interview. I: Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview: Det kvalitative forskningsinterview som håndværk* (3.udgave) (Kap.4) København: Hans Reitzel Forlag.

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). Forberedelse til interviewanalyse. I: Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview: Det kvalitative forskningsinterview som håndværk* (3.udgave) s. 261-265. København: Hans Reitzel Forlag.

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). Interviewanalyser med fokus på mening. I: Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview: Det kvalitative forskningsinterview som håndværk* (3.udgave) (Kap.12) København: Hans Reitzel Forlag.

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). Udførelse af et interview. I: Kvale, S., & Brinkmann, S.

Interview: Det kvalitative forskningsinterview som håndværk (3.udgave) (Kap.7). København: Hans Reitzel Forlag.

Kyvsgaard. B (2020). *Kriminilitet og lovovertrædere i Grønland*. Rådet for Grønlands Retsvæsen.

Lauritsen. N. A & Rømer. M (2023) *Fra nedsendt til bortdømt – om Grønlandsk psykiske syge foranstaltningsdømte i Danmark*. I: Social Kritik – Straf & Sanktion. Nr. 168 – April 2023. (S. 29 – 37). Tidsskrift for social analyse og debat.

Lauritsen. N. A (2014). *Den store grønlandske indespæring*. Nr. 4/25. årg.2014. Dansk Sociologi.

Lipsky. M. (1980). *Street-level bureaucracy: Dilemmas of the individual in public services*. (New York). Russel Sage Foundation.

Merton. R. K. (1968). *Social theory and social structure*. (New York). The Free Press.

Metodeguiden. (u.å). Gatekeepers. Lokaliseret d. 24. februar 2023 på:

<https://metodeguiden.au.dk/gatekeepers>

Monrad. M & Olesen. S. P. (2018). *Fordord*. I: *Forskningsmetode i socialt arbejde*. Hans Reitzels Forlag.

Nielsen. J. A. F. (2021). *Vejen til himlen – den tidlige grønlandske katekismus*. I: Poulsen-R. A & Reimer. A. G. & Lauritsen. N. A. (Red.). (2021). *Tro og samfund i Grønland – i 300-året for Hans Egedes ankomst*. Aarhus Universitetsforlag.

Nielsen, V. L. (2007). Indbydelse til dans omkring markarbejderadfærdbegrebet. I V. L. Nielsen, & N. Ploug, *Når politik bliver til virkelighed*. København: SFI - Det nationale forskningscenter for velfærd. Hentet fra https://pLipskure.vive.dk/ws/files/261332/0723_festskrift.pdf

Nornild. M. (2021) *Grønlandsk kirkeret i et retshistorisk perspektiv – fra Hans Egede til i dag*. I: Poulsen-R. A & Reimer. A. G. & Lauritsen. N. A. (Red.). (2021). *Tro og samfund i Grønland – i 300-året for Hans Egedes ankomst*. Aarhus Universitetsforlag.

Ombudsmanden for Intatsisartut. (2016). *Ombudsmanden for Intatsisartuts beretning for 2015*. Rosendahl A/S.

Rørbæk. M (2018). *Flere børn anbringes mod forældrenes vilje*. Lokaliseret den. 26.05.2013 på: <https://socialpaedagogen.sl.dk/arkiv/2018/09/flere-boern-anbringes-mod-foraeldrenes-vilje/>

Spector. M. & Kitsuse. I. J (1973). Social Problems: A Re-Formulation. *Social Problems*, 21(2), s.145- 159. Lokaliseret d. 29.05.2023 på <https://www.jstor.org/stable/799536?sid=primo&seq=10>

Statsministeriet. (2020). Historisk udredning om de 22 grønlandske børn, der blev sendt til Danmark i 1951. Lokaliseret d. 11. februar 2023 på: https://www.stm.dk/media/10146/historiskudredning_final.pdf

Søndergaard. N. K VIA Sermitsiaq AG (2015). *Ombudsmanden kritiserer kommunen for tjenesteforsømmelse*. Sermitsiaq.Ag Lokaliseret d. 05.02.2023 på: <https://sermitsiaq.ag/ombudsmanden-kritiserer-kommune-tjenesteforsoemmelse>

TV2. (2015). *Helene blev tvangsflyttet fra sin mor: Fik i dag længe ventet undskyldning*. Lokaliseret d. 11. februar 2023 på: <https://nyheder.tv2.dk/tech/2015-10-22-helene-blev-tvangsflyttet-fra-sin-mor-fik-i-dag-laenge-ventet-undskyldning>

TV2. (2021). Grønlandske børn sagsøger Danmark for eksperiment. Lokaliseret d. 11. februar 2023 på: <https://nyheder.tv2.dk/samfund/2021-11-21-gronlandske-born-sagsoger-danmark-for-eksperiment>

VIA.ritzzau. (2022). VIVE. Børn med grønlandsk baggrund, der er anbragt i Danmark – fra danske kommuner. Lokaliseret d. 11. februar 2023 på: <https://via.ritzzau.dk/pressemeddelelse/gronlandske-born-bliver-oftere-anbragt-end-danske-born?publisherId=13559123&releaseId=13651800>

VIVE. (2022). *Børn med grønlandsk baggrund, der er anbragt i Danmark – fra danske kommuner*. Lokaliseret d. 11. februar 2023 på: <https://www.vive.dk/media/pure/17801/6878472>

13.1 Lovgivning

Bekendtgørelse af kriminallov for Grønland. Jf. Bkg.Nr. 1045 af 07.09.2017

Bekendtgørelse om lov om social service. Jf. Bkg.Nr. 170 af 24.01.2022

Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn af 26-06-2017, som senest ændret d. 19. november 2021

Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet af 27/12/2018 LOV nr 1705